Serie de autor

ROALD DÁHL

CHARLIE

ROMD

SI MARELE ASCENSOR DE STICLA

9

AffHUk

ilustraţii de **Quentin Blak**

eROALD I Charlie DAHL I şi Marele Ascensor de Sticlă

ROALD DAH L a fost spion, pilot militar de elită, istoric al ciocolatei şi inventator în domeniul medicinei. Este, de asemenea, autorul volumelor *Charlie şi fabrica de ciocolată, Matilda, Marele Uriaş Prietenos* şi al altor poveşti extraordinare. Rămâne povestitorul nr. 1 din întreaga lume.

QUENTIN BLAKE s-a născut pe 16 decembrie 1932. Primele sale desene au fost publicate în revista de umor şi satiră *Punch* când avea şaisprezece ani. A continuat să deseneze pentru revistele *Punch* şi *The Spectator* şi în 1960 a intrat în lumea cărţilor pentru copii realizând ilustraţiile pentru *volumxâADrinkofWater* de John Yeoman. în afară de meseria de ilustrator, Quentin Blake a predat timp de douăzeci de ani la Royal College of Art. Cărţile sale au fost recompensate cu numeroase premii şi distincţii, printre care Whitbread Award, Kate Greenaway Medal, Emil/Kurt Maschler Award şi premiul internaţional Bologna Ragazzi. în 2002 a fost distins cu Premiul Hans Christian Andersen pentru ilustraţie, în 2004 i s-a decernat titlul de Cavaler al Ordinului Artelor şi Literelor, iar în 2007 a fost ridicat la rangul de Ofiţer al aceluiaşi ordin.

ROALD Charlie DAHL şi Marele Ascensor de Sticlă

Ilustraţii de Quentin Blake

Traducere din engleză de Christina Anghelina

AffifUR

Redactor: Diana Marin-Caea Machetare şi DTP: Corneliu Frumosu Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DAHL, ROALD

Charlie şi Marele Ascensor de Sticlă / Roald Dahl; trad, din lb. engleză de Christina Anghelina; iL: Quentin Blake; - Ed. a 2-a. - Bucureşti: Editura Arthur, 2018 ISBN 978-606-788-495-1

I. Anghelina, Christina (trad.)

II. Blake, Quentin (il.)

821.111

ROALD DAHL

Charlie and the Great Glass Elevator

Copyright © Roald Dahl Nominee Ltd., 1972 Illustrations copyright © 1988 by Quentin Blake All rights reserved

© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediţie Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Pentru fiicele mele Tessa, Ophelia, Lucy şi pentru finul meu, Edmund Pollinge

rDomnul Wonka întrece măsura

La sfârşitul primului volum*, l-am lăsat pe Charlie zburând pe deasupra orăşelului său de baştină într-un imens ascensor de sticlă. Cu doar câteva minute înainte aflase din gura domnului Wonka că uriaşa Fabrică de Ciocolată Wonka îi aparţine, iar acum pornise, însoţit de întreaga familie, să şi-o ia în stăpânire. Vă reamintesc cine se afla în acel ascensor:

Charlie Bucket, eroul poveştii noastre;

Domnul Willy Wonka, un extraordinar de talentat creator de ciocolată;

Domnul şi doamna Bucket, adică tatăl şi mama lui Charlie;

Bunicul Joe şi Bunica Josephine, părinţii domnului Bucket;

Bunicul George şi Bunica Georgina, părinţii doamnei Bucket.

---

* *Charlie şi Fabrica de Ciocolată* (n.t.).

Bunicul George, Bunica Georgina şi Bunica Josephine nu se mişcau din pat, de aceea fuseseră suiţi în ascensor cu tot cu patul, chiar înainte ca uriaşa maşinărie să decoleze. Bunicul Joe, cred că vă amintiţi, se dăduse jos din pat ca să-l însoţească pe Charlie în turul Fabricii de Ciocolată.

Bunicul Joe cânta.

Charlie ţopăia în sus şi-n jos.

Domnul şi doamna Bucket zâmbeau,
pentru prima dată după mulţi ani.

Cât despre cei trei bătrânei din pat, surâdeau neîncetat, cu gurile lor ştirbe.

— Cum, Doamne iartă-mă, se ţine drăcovenia asta de lift în aer? se minună Bunica Josephine.

Marele Ascensor de Sticlă zbura pe deasupra oraşului cu multă eleganţă. Cerul era de un albastru strălucitor. Pasagerilor nu le venea să creadă că se îndreaptă spre fabrica de ciocolată a domnului Wonka, care urma să le devină în curând casă

— .Stimată doamnă, îi răspunse ceremonios domnul Wonka, după cum vedeţi, acesta nu mai este un lift. Lifturile au rolul de a merge în sus şi-n jos în *interiorul* unei clădiri. Acesta însă merge doar în sus şi iată că ne poartă prin văzduh - aşadar îl vom numi un *ascensor;* ba chiar *MARELE ASCENSOR DE STICLĂ.*

— Şi totuşi, cum se ţine în aer? insistă Bunica Josephine.

— Pe cablu, desigur. Cabluri cereşti.

— Sunt uimită, zise Bunica Josephine.

— Scumpă doamnă, îi răspunse domnul Wonka la fel de ceremonios, sunteţi de prea puţină vreme alături de noi. O să vedeţi că, după o vreme, n-are să vă mai uimească nimic.

— Bine, dar aceste cabluri cereşti, cum le zici... bănuiesc că unul e prins de lift, nu?

— întocmai.

— Şi cum se ţine la celălalt capăt, ca să-l poată trage prin aer?

— E incredibil, zise domnul Wonka de parcă n-ar fi auzit-o, cum pe zi ce trece devin tot mai tare de urechi. Cineva trebuie să-mi aducă aminte să merg la doctor atunci când mă întorc...

— Ştii ce, Charlie, zise Bunica Josephine, eu nu prea am încredere în individul ăsta.

— Nici eu, zise Bunica Georgina. Taie frunză la câini.

Charlie se aplecă deasupra patului şi le şopti celor două
bunici:

— Vă rog mult să fiţi îngăduitoare. Domnul Wonka e prietenul meu şi ţin foarte mult la el.

— Aşa e, zise şi Bunicul Joe. Te rog să nu mai comentezi, Josie. Nu vreau belele.

—Trebuie să ne grăbim, strigă deodată domnul Wonka. Avem o mulţime de lucruri de făcut şi ne-a mai rămas foarte puţin timp. Nu! Stai!

Taie! Dă înapoi! Aşa! Trebuie să ne întoarcem numaidecât la fabrică! Ţipa ca apucatul şi aplauda, ţopăind în loc. Repede, repede, înapoi la fabrică! Trebuie să mergem *în sus* înainte de a coborî. E necesar să mergem prima oară *mult în sus.*

— Ce v-am spus, zise Bunica josephine, e nebun de legat.

— Josie, nu mai vorbi aşa, zise Bunicul Joe. Domnul Wonka ştie perfect ce are de făcut.

— E dus cu pluta, strigă şi Bunica Georgina.

— Mai sus, haideţi sus, ţipa domnul Wonka în continuare. Trebuie să mergem extraordinar de sus. Ţineţi-vă bine!

Apăsă un buton maroniu. Ascensorul se scutură din toate încheieturile, apoi ţâşni în slava cerului, cu un şuierat înfricoşător. Pasagerii nu ştiau de ce să se mai ţină. Pe măsură ce urcau, grozava maşinărie prindea tot mai multă viteză, iar vântul urla de-a dreptul pe la urechile lor, până când tot ce mai puteau auzi era un ţiuit continuu, peste care trebuia să ţipi ca să te faci auzit.

— Stop, ţipă Bunica Josephine. Joe, spune-i să se oprească, eu vreau să cobor!

— Doamne, apără-ne! strigă şi Bunica Georgina.

— Jooos! urlă Bunicul George.

— Nu se poate, protestă vehement domnul Wonka, trebuie să urcăm foarte sus.
— Dar de ce? strigară toţi. De ce trebuie să urcăm aşa de sus?
— E simplu: cu cât suntem mai sus, cu atât vom coborî mai rapid. Trebuie să cădem cu o viteză ameţitoare, dacă vrem să facem gaură.
— Ce gaură? strigară din nou toţi într-un glas.
— în acoperişul fabricii, normal.
— Cred că nu eşti în toate minţile, îl certă Bunica Josephine. Păi ne facem praf.
— Praf şi pulbere, îi ţinu isonul Bunica Georgina.
— Ce să facem, ne asumăm riscul, oftă domnul Wonka.
— Hai că glumeşti, zise Bunica Josephine. Nu se poate să vorbeşti serios.
— Stimată doamnă, zise ceremonios domnul Wonka, eu nu glumesc niciodată.
— Măiculiţă, se văietă Bunica Georgina, ne facem praf toţi.
— Cel mai probabil, zise domnul Wonka.
Auzind aceste vorbe, Bunica Josephine se ascunse sub plapumă, ţipând ca apucata, în vreme ce Bunica Geogina îl strângea aşa de tare pe Bunicul George, încât aproape că-l cocoşase. înspăimântaţi, domnul şi doamna Bucket se

îmbrăţişară strâns, fără o vorbă. Numai Charlie şi Bunicul Joe îşi păstrau întrucâtva cumpătul. Stătuseră destul de mult în preajma domnului Wonka, astfel încât se obişnuiseră cu surprizele. însă pe măsură ce Marele Ascensor de Sticlă se ridica tot mai sus şi mai sus în slava cerului, chiar şi Charlie începu să se simtă olecuţă speriat.

— Domnule Wonka, ţipă el ca să acopere şuieratul vântului, ceea ce nu înţeleg eu este de ce trebuie să ne prăbuşim cu aşa o viteză!

— Copile, răspunse domnul Wonka, dacă nu avem viteză n-o să reuşim niciodată să facem gaură în acoperişul fabricii. E o tablă foarte rezistentă.

— Bine, dar am făcut deja o gaură când am ieşit prin acoperiş.

—Aşa că mai facem una, ce-i rău în asta? Orice şoarece îţi va confirma că două găuri sunt mai bune decât una.

Şi uite-aşa se înălţa Ascensorul, tot mai sus în slava cerului, până ce continentele şi oceanele li

se înşirară dedesubt ca pe
hartă. Era un peisaj foarte

frumos, dar trebuie

să recunoaşteţi că e cam neplăcut să vezi aşa o privelişte prin podeaua de sticlă a unui ascensor care te suie tot mai sus. De-acum Charlie se speriase de-a binelea. îl apucă strâns pe Bunicul Joe:

— Bunicule, mi-e frică.

— Şi mie, Charlie, răspunse bătrânul, petrecându-şi braţul pe după umerii copilului.

— Domnule Wonka, ţipă din nou Charlie, nu crezi că am ajuns destul de sus?

— Aproape, dar nu chiar, răspunse fabricantul de ciocolată. Te rog să mă laşi în pace acum. Nu mă deranja. Trebuie să fiu extrem de atent; e chestie de sutimi de secundă aici, fiule. Vezi butonul ăsta verde? Când ajungem la înălţimea potrivită, trebuie să-l apăs. Dacă-l apăs cu o sutime de secundă mai târziu, deja am ajuns *prea sus*.

— Şi ce se întâmplă dacă ajungem prea sus? se interesă Bunicul Joe.

— Te rog mult, nu mai vorbi şi lasă-mă să mă concentrez, răspunse domnul Wonka.

Exact în clipa aceea, capul ciufulit al Bunicii Josephi- ne îşi făcu apariţia dintre pături, la timp ca să vadă prin podeaua de sticlă toată America de

Nord defilându-i prin faţa ochilor, nu mai mare decât o tabletă de ciocolată.

— Opriţi nebunia asta! ţipă ea scoasă din minţi. Fără să stea mult pe gânduri, îl trase pe domnul Wonka de pulpana hainei, aproape lipindu-l de pat.

— Nu, nu, strigă acesta, zbătându-se. Nu deranjaţi pilotul! Am treburi foarte importante de făcut.

— Nebunule, zbieră Bunica Josephine, zgâlţâindu-l aşa de tare, încât bietul om văzu stele verzi. Dă-ne drumul să plecăm acasă, auzi?

— Lasă-mă! ţipă domnul Wonka. Trebuie să apăs la timp pe buton, altfel ne ducem prea sus. Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă el, dar Bunica Josephine îl ţinea bine.

Disperat, nu avu decât să strige:

— Charlie! Apasă pe butonul verde! Repede!

Charlie ţâşni ca o lăcustă şi apăsă numaidecât pe buton.

în aceeaşi secundă, ascensorul scoase un fel de geamăt şi se întoarse pe-o parte, ca un animal imens de sticlă. Vâjâitul acela îngrozitor se oprise. Se lăsă o tăcere mormântală.

— Prea târziu, strigă domnul Wonka. Dumnezeule mare, ne-am ars!

Chiar când rostea aceste cuvinte, patul în care şedeau cei trei bătrâni şi unde acum era prizonier şi domnul Wonka se ridică lent în aer şi începu să leviteze, cam la jumătatea distanţei dintre podea şi tavan. La rândul lor, Charlie, Bunicul Joe, domnul şi doamna Bucket începură să plutească cam la aceeaşi înălţime, astfel încât în scurtă vreme atât ei cât şi patul zburau prin Marele Ascensor de Sticlă ca baloanele.

— Poftim, uite ce-ai făcut, zise domnul Wonka dând din mâini şi din picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bunica Josephine, care stătea în suspensie, între pat şi tavan, în cămaşa ei de noapte.

— Am ajuns prea departe? întrebă Charlie.

— Prea departe? se răţoi domnul Wonka. Ştii unde suntem acum, copile? Plutim pe orbita Pământului cu şaptesprezece mii de mile la oră. Cum ţi se pare?

— Mă sufoc, gemu Bunica Georgina, nu mai am aer.

Păi nici nu e aer aici, zise domnul Wonka

.Zbură iute spre tavan şi apăsă pe un buton pe care scria OXIGEN.

— Uite, acum puteţi respira în voie, doamnă.

— Ce bizar mă simt, zise Charlie. Parcă aş pluti în spaţiu.

— E minunat, zise Bunicul Joe. Parcă aş fi făcut din aer.

— Păi chiar eşti, fiindcă niciunul dintre noi nu cântăreşte nimic aici.

—Asta e bună! exclamă Bunica Georgina. Eu cântăresc exact cincizeci şi două de kilograme.

— Ba bine că nu, zise domnul Wonka. Aici nu cântăriţi niciunul nimic.

Cei trei bătrâni, Bunicul George, Bunica Georgina şi Bunica Josephine, încercau din răsputeri să se bage la loc în pat, dar degeaba. Patul plutea. Şi ei pluteau, desigur şi, de fiecare dată când încercau să se vâre înăuntru, reuşeau doar să planeze deasupra. Charlie şi Bunicul Joe se prăpădeau de râs.

— Ce-i de râs? întrebă Bunica Josephine.

— în sfârşit, te-ai dat şi tu jos din pat, râdea Bunicul Joe.
— Lasă gluma şi ajută-mă, zise bunica.
— Nici pomeneală, interveni domnul Wonka. Gândi- ţi-vă că în sfârşit puteţi să vă daţi jos din pat. De ce să nu vă bucuraţi de sentimentul acesta de plutire? Plutiţi, plutiţi!
— E nebun de legat, bombăni Bunica Georgina. Ascul- taţi-mă pe mine: ăsta o să ne omoare pe toţi.

2 | Hotelul Spaţial SUA

Marele Ascensor de Sticlă al domnului Wonka nu era singurul lucru care plutea în acel moment pe orbita Pământului. Cu doar două zile înainte, Statele Unite ale Americii lansaseră cu succes pe orbită primul Hotel Spaţial, o capsulă de peste trei sute de metri lungime, de forma unui crenvurst uriaş. Purta numele de Hotelul Spaţial SUA şi era considerat o minune a tehnicii moderne. Era dotat cu teren de tenis, piscină, sală de sport, loc de joacă pentru copii şi oferea vizitatorilor săi cinci sute de camere luxoase, cu baie şi tot confortul asigurat. Avea aer condiţionat şi era echipat din construcţie cu un generator de gravitaţie, astfel încât clienţii să se poată mişca normal, fără să plutească în derivă pe coridoare.

Acest hotel extraordinar se învârtea acum în jurul pământului, la o înălţime de 385 de kilometri. Clienţii erau transportaţi de la Cape Kennedy în capsule spaţiale micuţe, care făceau drumul dus şi întors din oră în oră, de luni până vineri. Cu toate astea, deocamdată nu se afla niciun client în hotel, nici măcar un astronaut, deoarece oamenilor le venea greu să creadă că un lucru atât de uriaş se poate ţine deasupra pământului fără să cadă.

Dar lansarea Hotelului Spaţial fusese un mare succes şi, acum că giganticul obiect plutea în siguranţă pe orbită, proprietarii săi se făceau luntre şi punte să trimită în spaţiu primii clienţi. Se zvonea că însuşi Preşedintele Statelor Unite avea să fie unul dintre aceştia şi fireşte că se iscase o nebunie printre oamenii cu dare de mână din alte ţări, care se înghesuiau deja să-şi rezerve loc. Mai mulţi regi şi regine contactaseră deja Casa Albă pentru rezervări, iar miliardarul texan Orson Cart - care era pe cale să se căsătorească cu o vedetă de la Hollywood pe nume Helen Highwater - oferea o sută de mii de dolari pe zi pentru apartamentul nupţial.

Dar, ca să trimiţi clienţi la hotel, este nevoie de personal care să se ocupe de ei. Aşa se explică apariţia pe orbită a unui alt obiect zburător foarte interesant: Capsula de Transport pentru personalul complet al Hotelului Spaţial SUA - directori, secretare, recepţioneri, chelneriţe, cameriste, hamali, bucătari, patiseri şi băieţi buni la toate. Capsula de Transport era pilotată de trei dintre cei mai cunoscuţi astronauţi: Shuckworth, Shanks şi Showler - toţi arătoşi, inteligenţi şi curajoşi.

Acum Shuckworth anunţa prin staţie următoarele:

— într-o oră capsula noastră se va cupla la Hotelul Spaţial SUA, casa dumneavoastră pentru următorii zece ani. Dacă priviţi pe hubloul din faţă, ar trebui deja să vedeţi această minune a tehnicii moderne. Ah! Văd ceva!

Oameni buni, ăsta trebuie să fie hotelul nostru! Shuckworth, Shanks şi Showler, împreună cu directorii, secretarele, recepţionerii, chelneriţele, cameristele, hamalii, bucătarii, patiserii şi băieţii buni la toate priviră entuziasmaţi pe ferestre. Shuckworth lansă câteva rachete, ca să crească

viteza de deplasare a capsulei prin spaţiu, astfel încât începură să se apropie rapid.
— Hei, ăsta nu e hotelul nostru! ţipă Showler.
— Sfinte Sisoe! Pentru numele lui Nabucodonosor, ce e drăcovenia asta?
— Repede, daţi-mi un telescop! strigă Shuckworth.
Cu o mână reglă telescopul, iar cu cealaltă acţionă un
buton care îi făcea legătura cu Turnul de Control.
— Houston, ţipă el în microfon, e o nebunie! în faţa noastră pluteşte o chestie care nu seamănă a navă spaţială.
— Descrie-ne acest obiect, ceru Turnul de Control de la Houston.
— Este... un obiect de sticlă, de formă oarecum pătrată, plin cu oameni care plutesc prin el ca peştii în acvariu.
— Câţi astronauţi are la bord?
— Nici unul, zise Shuckworth. Nu cred că vreunul dintre ei ar putea fi astronaut.
— De ce spui asta?
— Pentru că înăuntru văd cel puţin trei oameni în cămăşi de noapte!

— Nu te prosti, Shuckworth, se răsti vocea din Houston. Vino-ţi în fire! E o chestie serioasă!

— Jur! strigă bietul Shuckworth. Sunt trei oameni în cămăşi de noapte: adică sunt două femei în vârstă şi un bătrân. îi văd foarte clar! Le văd şi feţele! Doamne, sunt mai bătrâni ca Matusalem! Trebuie să aibă cam nouăzeci de ani!

— Ai înnebunit, Shuckworth! se răsti Turnul de Control. Eşti concediat! Vreau să vorbesc cu Shanks.

— Să trăiţi, aici Shanks, zise Shanks. Ascultă la mine, Houston: sunt trei băbăciuni în cămăşi de noapte care plutesc prin cutia asta ţicnită de sticlă şi mai e un tip mititel, cu cioc ascuţit, joben negru, frac violet şi pantaloni verzi ca sticla...

— Stop! ţipă vocea din Turnul de Control.

— Păi n-am terminat, zise Shanks. Mai e şi un băieţel de vreo zece anişori...

— Nu e niciun băieţel, tâmpitule, se răţoi Turnul de Control. Ăla e un astronaut deghizat. Un astronaut pitic îmbrăcat ca un copil de zece ani! Şi bătrânii ăia sunt tot astronauţi. S-au deghizat toţi?

— Dar *cine sunt*? strigă Shanks.

— De unde naiba să ştiu eu? se miră cel din Houston. Spune-mi, se îndreaptă cumva spre hotelul nostru?

— Chiar într-acolo se duc! ţipă Shanks. Acum văd Hotelul Spaţial: este la un kilometru şi jumnătate mai în faţă.

— Se duc să-l arunce în aer! zbieră cel din Turnul de Control. Ne aflăm într-o situaţie disperată! Este... este... Deodată, vocea lui se stinse, iar Shanks auzi în căşti o altă voce. Era profundă şi aspră.

— Mă ocup eu de acest caz, spuse vocea profundă şi aspră. Shanks, eşti acolo?

— Sigur că sunt aici, răspunse Shanks. Dar cum îndrăzneşti să te bagi aşa în vorbă? Nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala! Şi cine eşti, mă rog?

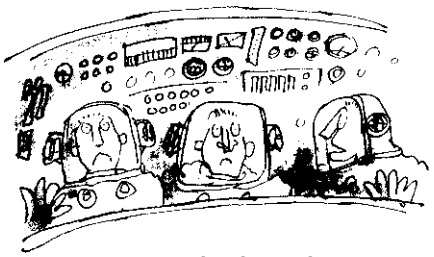

— Sunt Preşedintele Statelor Unite, răspunse vocea.

— Iar eu sunt Vrăjitorul din Oz, zise Shanks. îţi baţi joc de mine?

— Termină cu prostiile, Shanks, îl repezi Preşedintele. Ţara e în stare de urgenţă.

— Frăţioare! zise Shanks, întorcându-se spre Shuck- worth şi Showler, chiar *e* Preşedintele. Vorbesc prin staţie cu însuşi Preşedintele Gilligrass. Ei, *bună ziua* stimate domnule Preşedinte. *Ce mai faceţi?*

— Câţi oameni vezi acolo, în capsula de sticlă? scrâşni Preşedintele.

— Opt, zise Shanks. Plutesc toţi.

— *Plutesc?*

— Domnule Preşedinte, aici nu există atracţie gravitaţională. Totul pluteşte. Şi noi am pluti dacă n-am fi legaţi de scaune. Nu ştiaţi?

— Ba bineînţeles că ştiam, zise Preşedintele. Ce-mi mai poţi spune despre capsula de sticlă?

— Păi are un pat înăuntru... care pluteşte şi el.

— Un pat! se răsti Preşedintele. Cine-a mai auzit de paturi în nave spaţiale?

— Jur că e un pat.

— Cred că te-ai prostit, Shanks. Nu eşti în toate minţile! Dă-mi-l pe Showler.

— Aici Showler, domnule Preşedinte. Este o mare onoare să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Preşedinte, zise Showler.

— Hai, termină cu asta, zise Preşedintele. Spune-mi ce vezi.

— E chiar un pat, domnule Preşedinte. îl văd prin telescop. Are cearşafuri, pături şi-o saltea...

— Nu e niciun pat, prostănacule, se răţoi Preşedintele. Nu vă daţi niciunul seama că e o capcană! E o bombă! O bombă sub formă de pat! Vor să ne arunce în aer magnificul Hotel Spaţial!

— *Cine* vrea să-l arunce în aer, domnule Preşedinte? zise Showler.

— Ţine-ţi gura şi lasă-mă să mă gândesc, răspunse Preşedintele.

Se lăsă o tăcere mormântală. Showler aştepta încordat. La fel de încordaţi erau şi Shuckworth şi Shanks. Şi directorii, şi secretarele, şi recepţionerii, şi chelneriţele, şi băieţii buni la toate, şi cameristele, şi patiserii, şi hamalii. Iar jos, în Turnul de Control de la Houston, o sută de controlori încremeniseră dinaintea monitoarelor, aşteptând cu înfrigurare decizia Preşedintelui.

— Mi-a venit o idee, vorbi într-un târziu Preşedintele. N-ai cumva pe botul navei o cameră de luat vederi, Showler?

— Ba cum să nu, domnule Preşedinte.

— Atunci dă-i drumul, mocofane, să vedem şi noi ăştia de-aici, de jos, drăcovenia.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut, se minună Showler. Nu e de mirare că *dumneavoastră* sunteţi Preşedintele. Ia uitaţi-vă...

Se întinse şi apăsă butonul camerei şi, în acelaşi moment, cele cinci sute de milioane de

oameni care ascultau la radio acest dialog alergară să se uite la televizoare.

Pe ecranele lor apăru atunci exact acelaşi lucru pe care-l vedeau Shuckworth, Shanks şi Showler - o cutie ciudată de sticlă, care orbita în jurul Pământului, iar în cutie - nu se vedea prea bine, dar era totuşi limpede - pluteau şapte adulţi şi un băieţel, alături de un pat dublu destul de mare. Trei dintre adulţi erau desculţi şi purtau cămăşi de noapte. Departe, în zare, dincolo de cutia de sticlă, telespectatorii văzură clar silueta Hotelului Spaţial SUA.

Dar nu de hotel le ardea lor, ci de cutia asta sinistră de sticlă, cu încărcătura ei sinistră de opt astronauţi aşa de bine antrenaţi, încât nici de costume spaţiale nu aveau nevoie! Cine erau oamenii ăştia? De unde veneau? Şi ce naiba era obiectul acela enorm, deghizat în pat? Preşedintele spusese că este o bombă şi probabil că avea dreptate. Dar ce să facă cu ea?

Panica pusese stăpânire pe toţi privitorii, care pe unde se aflau: în America, în Canada, în Rusia, şi Japonia, în India, China, Africa sau Anglia, în Franţa, în Germania şi peste tot în lume.

— Ţine-te departe de ei, Showler, îi porunci Preşedintele prin staţie.

— Aşa am să fac, domnule Preşedinte. *Promit*

25

Operaţiunea de cuplare

Şi ocupanţii Marelui Ascensor de Sticlă erau grozav de agitaţi. Charlie şi domnul Wonka şi toţi ceilalţi vedeau limpede în faţa ochilor imensa siluetă argintie a Hotelului Spaţial SUA, care se afla acum cam la un kilometru şi jumătate în faţa lor. Iar în spate se vedea o altă navă mai mică (dar tot imensă): Capsula de Transport. Marele Ascensor de Sticlă (care acum nici nu mai arăta aşa de mare, pe lângă cei doi monştri) se afla la mijloc.

Şi bineînţeles că toată lumea, chiar şi Bunica Josephine, ştia ce se întâmplă. Ştiau că cei trei astronauţi se numesc Shuckworth, Shanks şi Showler. Toată lumea ştia lucrurile acestea, fiindcă în ultimele şase luni numai despre asta se vorbea în presă şi la televizor. Operaţiunea Hotelul Spaţial era evenimentul secolului.

— Ce baftă avem, strigă domnul Wonka. Ne aflăm fix în mijlocul celei mai mari operaţiuni spaţiale a tuturor timpurilor!

— Ne aflăm fix în rahat, se răţoi Bunica Josephine. întoarce numaidecât şi hai înapoi pe Pământ!

— Nu se poate, Bunico, zise Charlie. *Trebuie* să vedem cum decurge operaţiunea. Trebuie să vedem Capsula de Transport când se cuplează la Hotelul Spaţial.

Domnul Wonka pluti până aproape de Charlie.

— Hai să le-o luăm înainte, Charlie! Hai să ajungem primii şi ne cuplăm noi la Hotelul Spaţial.

Charlie rămase cu gura căscată. Apoi înghiţi în sec. Pe urmă spuse cu glas scăzut:

— Păi nu e posibil, domnule Wonka. Trebuie să ai tot felul de dispozitive speciale ca să te cuplezi la o altă navă spaţială.

— Băiete, ascensorul ăsta se poate cupla şi c-un crocodil, dacă e nevoie. Lasă c-ai să vezi!

— Bunicule Joe, strigă Charlie. Ai auzit? Ne cuplăm la Hotelul Spaţial! Vom fi oaspeţii hotelului!

— Super tareeeeeee! exclamă Bunicul Joe. Ce idee genială, domnule Wonka! Uimitor, uimitor,

strigă el, în vreme ce scutura mâna domnului Wonka de parcă ar fi fost un termometru.

— Taci din gură, bătrân prost, îl certă Bunica Josephine. Suntem deja în necaz până la gât. Eu vreau acasă!

— Şi eu, îi ţinu isonul Bunica Georgina.

— Dacă ne urmăresc? vorbi domnul Bucket. Era prima oară când deschidea gura.

— Dacă ne prind? spuse doamna Bucket.

Dacă ne împuşcă? se oţărî Bunica Georgina

.— Dacă mâine îmi creşte o barbă verde din spanac? ţipă domnul Wonka. Dacă asta, dacă ailaltă! Prostii şi iar prostii! Unde o să mai ajungem, dacă o ţinem tot aşa? Ar mai fi descoperit Columb America dacă o lua aşa ca voi, *Vai, dacă mi se scufundă corabia? Dacă mă atacă piraţii? Dacă nu mă mai întorc?* Păi dacă o lua aşa, nici nu mai pleca! N-avem nevoie de dacă şi cu parcă aici, nu-i aşa, Charlie? Hai să-i dăm drumul! Dar - staţi aşa. Urmează să facem o manevră complicată şi am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să apăsăm simultan o mulţime de butoane aflate în diverse părţi ale liftului. Eu mă ocup de butoanele astea două de aici: alb şi negru.

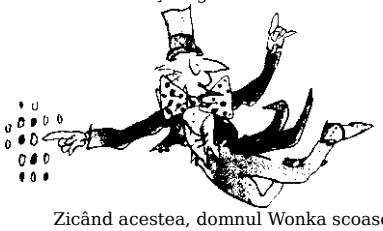

Zicând acestea, domnul Wonka scoase un şuierat ciudat pe gură şi plană ca o pasăre spre butoanele sus-menţionate. Odată poziţionat în apropierea lor, începu să dea indicaţii:

— Bunicule Joe, stimate domn, vă rog să vă apropiaţi de butonul argintiu... aşa... acela. Tu, Charlie, plonjează-n sus şi stai pregătit să apeşi butonul mic, auriu, de lângă tavan. Trebuie să ştiţi că fiecare din aceste butoane lansează în afara Anscensorului rachete care ne vor ajusta direcţia. Rachetele lansate de Bunicul Joe ne vor întoarce spre tri- bord, la dreapta, cele trimise de Charlie - spre babord, la stânga. Iar cu cele lansate de mine mergem în sus sau în jos, mai încet ori mai repede. Suntem gata?

— Nu! Stai! ţipă Charlie, care plutea cam la jumatea distanţei dintre tavan şi podea. Cum ajung sus? Nu pot să ajung la tavan!

Dădea din mâini şi din picioare ca un înecat, dar nu ajungea nicăieri.

Copile, zise domnul Wonka, aici nu e apă. N-ai de ce să te chinui să înoţi. Aici nu e decât aer - şi chiar un aer destul de rarefiat. Ai nevoie de propulsie ca să te mişti prin aer. Fii atent la mine: tragi aer în piept, apoi rotunjeşti gura uite-aşa şi sufli cât de tare poţi. Dacă sufli în jos, ai să te duci în sus. Dacă sufli spre stânga, ai să mergi la dreapta şi tot aşa. Ca o rachetă, doar că propulsia e aerul expirat de tine.La auzul acestor cuvinte, toţi ocupanţii liftului începură să exerseze treaba cu propulsia, despre care le vorbise domnul Wonka, aşa că o vreme nu se mai auzi altceva decât

respiraţia pasagerilor, care când suflau, când trăgeau aer în piept. în cămaşa ei de noapte roşie de flanel, cu două fuse de picioare ivindu-se de sub ea, Bunica Geor- gina pufnea şi răbufnea ca un rinocer, zburând de la un capăt la altul al liftului. Ba chiar mai şi striga: „La o parte, la o parte!", în vreme ce se ciocnea de bieţii soţi Bucket cu o viteză grozavă. Nici Bunicul George şi Bunica Josephine nu se lăsau mai prejos. Probabil că vă întrebaţi ce le trecea prin minte milioanelor de telespectatori care urmăreau toată nebunia asta la televizoarele lor de pe Pământ. în primul rând, trebuie să înţelegeţi că imaginea pe care o priveau nu era deloc clară. Marele Ascensor de Sticlă era cam de mărimea unui ciorchine de struguri acolo, pe ecra- nele lor, iar oamenii dinăuntru se vedeau ca prin ceaţă, nu mai mari decât sâmburii de portocală. Telespectatorii îi vedeau cum se agită, ca muştele prinse într-un borcan cu capac.

— Ce naiba fac acolo? bombăni Preşedintele Statelor Unite, holbându-se la ecran.

— Par să execute un dans războinic, domnule, răspunse astronautul Showler prin radio.

— Vrei să spui că-s din tribul Pieilor Roşii?

— N-am spus asta, domnule.

— Ba chiar aşa ai zis, Showler.

— Nu, domnule Preşedinte, n-am spus.

— Taci din gură, Showler! se răsti Preşedintele. M-ai zăpăcit.

în vremea asta, domnul Wonka striga:

— Opriţi-vă, opriţi-vă! Vă rog mult, nu mai zburătăciţi pe aici! Staţi liniştiţi ca să putem demara operaţiunea de cuplare.

— Ticălos mizerabil, scrumbrie bătrână ce eşti! se auzi vocea a Bunicii Georgina, când îl depăşea, în zbor. Acum că ne disträm şi noi puţin, vrei să ne strici cheful.

— Ia uitaţi-vă, oameni buni, striga Bunica Josephine. Zbooor! Zbooor! Sunt un vultur auriu!

— Eu zbor mai repede ca voi toţi, pufnea Bunicul George, vâjâind pe lângă ei cu toată viteza, astfel că pulpanele cămăşii bărbăteşti de noapte îi fluturau ca aripile unui papagal.

— Bunicule George, te rog mult să te potoleşti, strigă Charlie. Vreţi sau nu să vedeţi cum arată Hotelul Spaţial pe dinăuntru? Dacă nu ne grăbim, astronauţii ne-o iau înainte.

— La o parteeeeee! striga propulsându-se încoace şi-ncolo Bunica Georgina. Sunt un avion cu reacţie!

— Ba eşti o babă nebună, o puse la punct domnul Wonka.

în cele din urmă însă, obosiţi, cei trei bătrâni rămaseră fără suflare, aşa că se liniştiră şi începură să plutească tăcuţi.

— Sunteţi pe poziţii? Charlie? Bunicule Joe? întrebă domnul Wonka.

Ì 3»

o . a

o

a

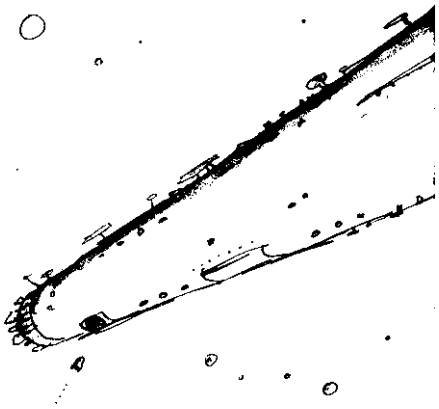

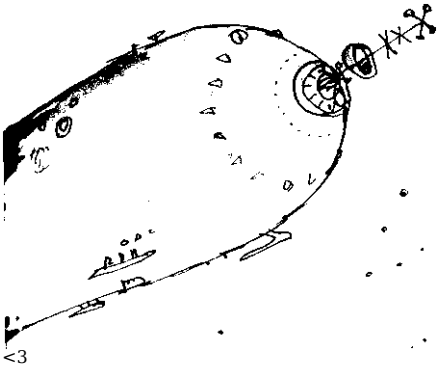

<3
t> * •>

— Da, domnule Wonka, răspunse Charlie, care plutea acum aproape de tavan.

— Atenţie la mine, da? Eu sunt pilotul. Nu lansaţi ni- cio rachetă fără să primiţi ordin de la mine şi, mai ales, nu uitaţi care vă sunt poziţiile: Bunicul Charlie e la babord, Joe e la tribord.

Zicând acestea, domnul Wonka apăsă cele două butoane şi, numaidecât, sub Marele Ascensor

de Sticlă apărură rachete de foc. Liftul ţâşni în faţă, apoi coti brusc spre dreapta.

— Triboooord! strigă domnul Wonka, iar Charlie apăsă butonul auriu.

Rachetele lansate de acesta redresară ascensorul.

— Ţineţi cursul, strigă domnul Wonka. Tribord, zece grade. Ţineţi cursul... ţineţi drept... ţineţi nava pe linia de plutire!

în scurtă vreme pluteau chiar dedesubtul cozii enormului şi argintiului Hotel Spaţial.

— Vedeţi uşiţa aceea pătrată, cu buloane? întrebă domnul Wonka. E intrarea pentru nave. Acolo trebuie să ajungem. Suntem aproape. Babord - foarte puţin. Stooop! Doar puţin la tribord, atât! Bun, bun, perfect, hai că am j ajuns.

Charlie avea senzaţia că pluteşte într-o bărcuţă cu vâsle, pe sub cel mai mare vapor din lume. Hotelul Spaţial se înălţa deasupra lor, enorm.

„Abia aştept să ajung înăuntru", se gândi Charlie. „Mor de curiozitate se văd cum arată!"Preşedintele

La jumătate de milă mai în spate, Shuckworth, Shanks şi Showler ţineau obiectivul camerei fixat spre Marele Ascensor de Sticlă. Iar în faţa televizoarelor, milioane de oameni din toată lumea aşteptau cu răsuflarea tăiată deznodământul evenimentelor care se petreceau la 385 de kilometri deasupra Pământului. Preşedintele Statelor Unite ale Americii, Lancelot R. Gilligrass, cel mai puternic om de pe planetă, şedea în biroul său de la Casa Albă. în acest moment de criză mondială, Preşedintele îşi convocase toţi consilierii, care urmăreau acum şi ei pe un ecran gigantic fiecare mişcare a periculoasei capsule de sticlă şi a celor opt ocupanţi ai ei, care păreau a fi în pragul disperării. Tot Cabinetul Prezidenţial era prezent. Era acolo Şeful Statului Major al Forţelor Terestre, împreună cu alţi patru generali. Mai erau Şeful Statului Major al Forţelor Navale, cel al Forţelor Aeriene şi un înghiţitor de săbii din Afganistan, care era prietenul cel mai bun al Preşedintelui. Mai era prezent şi Trezori- erul-Şef, care stătea în mijlocul camerei şi se chinuia din răsputeri să echilibreze bugetul ţinându-l în balanţă pe creştetul capului. Din păcate, îl scăpa mereu. în imediata apropiere a Preşedintelui era Vicepreşedintele, o

femeie enormă de optzeci şi nouă de ani, cu o bărbie păroasă. Domnişoara Tibbs, căci acesta era numele femeii, fusese doica Preşedintelui pe când acesta era mic. Ea era, de fapt,persoana care lua deciziile importante în cadrul Administraţiei Prezidenţiale. Nu se punea nimeni cu ea, iar unii chiar spuneau că şi acum îl punea la punct pe Preşedinte ca şi cum ar fi fost tot un băieţel. Femeia asta ţinea sub teroare întreg personalul Casei Albe şi însuşi Şeful Serviciilor Secrete era cuprins de o transpiraţie rece când auzea că este convocat în prezenţa ei. Singurul are avea voie să o strige Doică era Preşedintele. în încăpere se mai găsea cineva: Doamna Taubsypuss, faimoasa pisică a Preşedintelui.

în biroul prezidenţial se lăsase o linişte de mormânt. Ochii tuturor urmăreau pe ecranul televizorului drăcovenia de sticlă care, propulsată de rachete micuţe, aluneca uşor în urma Hotelului Spaţial.

— Vor să se cupleze la Hotelul nostru Spaţial! strigă Preşedintele. Au de gând să pătrundă în incintă.

— Au de gând să ni-l arunce în aer! exclamă Şeful Statului Major al Armatei. Hai să-i aruncăm noi în aer *pe ei:* pac! Pac! Bum! Bang! Poc-poc-poc-baang!

Şeful Statului Major al Armatei avea aşa de multe decoraţii şi insigne încât îi acopereau tot pieptul tunicii, iar câteva i se înşirau şi pe pantaloni.

— Haideţi, dom' Preşedinte! Să băgăm nişte super-ex- plozii! se rugă el.

— Taci din gură, copil prost, zise domnişoara Tibbs, iar omuleţul plin de decoraţii se fofilă într-un colţ.

— Atenţie la mine! zise Preşedintele. întrebarea este: *cine sunt indivizii ăştia şi de unde au apărut?* Unde e Spi- onul-Şef?

— Aici, să trăiţi, Domnule Preşedinte! Spionul-Şef avea mustăţi false, o barbă falsă, gene false, dinţi falşi şi vorbea în falsetto.

— Cioc-cioc, zise Preşedintele.

— Cine e ?

— Aiprins.

— Aiprins?

— Ai prins vreunul până acum?

Văzând că spionul tace, domnişoara Tibbs spuse, pe un ton de gheaţă:

— Preşedintele ţi-a pus o întrebare. Ai prins vreunul până acum?

— Nu, doamnă, încă nu, şopti spionul, care tremura din toate încheieturile.

— Acum e şansa ta, mârâi domnişoara Tibbs.

— întocmai, interveni Preşedintele. Aşa că te rog să-mi spui numaidecât cine sunt oamenii ăia din capsula de sticlă.

— Hmmm, făcu spionul, răsucindu-şi mustaţa falsă, e o întrebare dificilă.

— Adică nu ştii?

— Adică ştiu, domnule Preşedinte. Sau aşa cred. Fiţi atent: tocmai am lansat cel mai grozav hotel din lume, nu?

38

— Da.
— Şi cine e verde de invidie şi ar vrea să vadă hotelul ăla aruncat în aer?
— Domnişoara Tibbs, zise Preşedintele.
— Ba nu, spuse Spionul-Şef. Altcineva.
— Ştiu şi eu, reflectă Preşedintele. Ar putea fi vreun proprietar de hotel care e invidios că i-am luat-o înainte?
— Genial! strigă spionul. Continuaţi! Sunteţi pe-aproape.
— Domnul Savoy, spuse Preşedintele.
— Din ce în ce mai aproape, domnule Preşedinte!
— Domnul Ritz!
— Şi mai bine! Continuaţi!
— M-am prins! zise deodată Preşedintele. E domnul Hilton!
— Corect, domnule Preşedinte.
— Eşti sigur că el e?
— Nu tocmai, dar cred că sunt şanse foarte mari. Gân- diţi-vă că are hoteluri peste tot în lume, dar în spaţiu încă n-a ajuns. Cred că e nebun de invidie!

— Trebuie să rezolvăm odată problema asta, zise Preşedintele, apucând receptorul unuia dintre cele unsprezece telefoane de pe biroul său. Alo, alo, centrala! Alo! Apăsă repetat furca telefonului, aşa cum face orice om care vrea să cheme centrala. Alo, alo! Unde sunt centralistele astea?

— Domnule Preşedinte, n-o să vă răspundă niciuna acum; toate se uită la televizor.

— *Asta* o să-mi răspundă, zise Preşedintele, apucând receptorul unui telefon

roşu. Era linia directă cu premierul Uniunii Sovietice de la Moscova, şi era mereu deschisă, deşi se folosea doar în cazuri de mare urgenţă. Cred că e la fel de posibil să fie domnul Hilton, dar şi ruşii, zise Preşedintele. Ce părere ai, Doică?

— Cred că sunt ruşii, mai mult ca sigur, zise domnişoara Tibbs.

— La telefon primul-ministru Yughetov, se auzi vocea de la Moscova. Ce vă frământă, domnule Preşedinte?

— Cioc-cioc! zise Preşedintele.

— Cine-i acolo?

— Răz.

— Care Răz?

— Război şi pace de LevTolstoi, răspunse preşedintele. Fii atent la mine, Yughetov: te rog să le spui astronauţilor ăia ai tăi să-mi lase hotelul în pace acum! Altfel ne supărăm, prietene!

— Astronauţii aceia nu sunt ruşi, domnule Preşedinte!

— Minte, spuse domnişoara Tibbs.

— Minţi, spuse Preşedintele.

— Nu mint, domnule Preşedinte. V-aţi uitat atent la ei? Eu nu-i pot vedea prea bine pe ecranul televizorului meu, dar e limpede că unul dintre ei - acela cu bărbuţa ascuţită şi joben - are ceva de

chinez în înfăţişare. Mi-aminteşte de bunul meu prieten, premierul Chinei.
— Ce mizerie! exclamă Preşedintele, trântind telefonul roşu şi apucând unul de porţelan.
Era linia directă cu premierul chinez de la Peking.
— Salutare, salutare, zise Preşedintele în receptor.
— Magazinul de legume şi peşte Ţing din Shanghai, se auzi o voce îndepărtată. La telefon domnul Ţing.
— Doică! strigă Preşedintele. Credeam că asta e linia directă cu premierul chinez de la Peking.
— Este, este, mai încearcă, zise domnişoara Tibbs.
Preşedintele ridică din nou receptorul.
— Alo! strigă.
— La telefon domnul Ţang, se auzi o voce.
— Care domn? ţipă Preşedintele.
— Domnul Ţang, asistentul ţefului de gală ţin Chung- king. Dacă vieţi să întlebaţi de tlenul de la ola zece, să ţtiţi că azi nu ţilculă. A explodat un cazan.
La auzul acestor vorbe, Preşedintele azvârli cât colo telefonul, lovindu-l pe Şeful Serviciilor de Poştă şi Telecomunicaţii direct în stomac.

— Care e problema telefonului ăstuia? se răsti el.
— E greu să suni în China, zise Şeful Serviciilor de Poştă şi Telecomunicaţii. Ţara aia e plină de oameni care se numesc Ţing şi Ţang ţi de câte ori ţuni, ţăspunde altţi- neva.
— Văd că vorbeşti serios, zise Preşedintele. Şeful Serviciilor de Poştă şi Telecomunicaţii puse telefonul la loc pe masă.
— Mai încercaţi o dată, domnule Preşedinte, spuse el. I-am mai strâns niţel şuruburile. Preşedintele ridică receptorul din nou.
— Salutări coldiale ţtimatului domn Pleţedinte, se auzi o voce voalată, venind de departe. La telefon Chib-Zu-Y, Asistentul Plimului Ministlu. Cu ţe vă pot azuta?
— Cioc-cioc, zise Preşedintele.
— Ţine e?
— Au!
— Care Au?
— Au, mă dor toate oasele când cad în fund de pe Marele Zid Chinezesc, zise Preşedintele. Vreau să vorbesc cu Premierul Ce-Mai-Faci.
— Lelgletele mele, plemielul nu este în aplopiele.
— Dar unde e?
— Afală, îşi faţe pana de la biţicletă.

— Ei, nu mai spune, se înfoie Preşedintele. Crezi că mă poţi păcăli, mandarin bătrân şi şmecher? Ştiu precis că, exact în secunda asta, vrea să se îmbarce pe magnificul Hotel Spaţial, pentru ca, împreună cu alţi şapte golani, să-l arunce în aer.
— Ieltale, domnule Pleşedinte, dai faţeţi malegleşeală, male...
— Ba nu fac nicio greşeală! se răsti Preşedintele. Dacă nu-l chemi acum la telefon, am să îi dau ordin Şefului Sta- tului-Major al Forţelor Terestre să-i facă bucăţi!
— Uraaa, ţipă Şeful Statului-Major al Forţelor Terestre, hai să-i bombardăm pe toţi! Bum-bum, Bang-bang!
— Gura! urlă domnişoara Tibbs.
Fiţi atenţi la mine! strigă în acelaşi timp şi Trezorie- rul-Şef. Am reuşit să echilibrez bugetul! Şi chiar aşa şi era. Trezorierul-Şef stătea acum mândru în mijlocul încăperii cu uriaşul buget de 200 de miliarde de dolari poziţionat într-un echilibru perfect pe creştetul capului său chel. Toată lumea îl aplaudă. Apoi, brusc, în difuzorul de pe biroul Preşedintelui se făcu auzită vocea astronautului Shuckworth.

— S-au cuplat la Hotelul Spaţial şi acum sunt în incintă, strigă astronautul. Au şi patul la ei... vreau să zic... bomba!

Preşedintele trase aer în piept cu lăcomie, înghiţind şi o muscă ce tocmai trecea pe acolo. Se înecă. Domnişoara Tibbs îl pocni zdravăn pe spate. înghiţi musca şi îşi reveni. Era roşu de furie. Apucă un creion şi-o foaie şi începu să deseneze ceva, în vreme ce bodogănea:

— Nu vreau muşte în biroul meu! Nu le suport!

Consilierii aşteptau nerăbdători. Erau convinşi că acest
mare om era pe cale să ofere lumii întregi încă una din minunatele lui invenţii. Ultima sa invenţie fusese Tirbuşonul Gilligrass pentru Stângaci, o binecuvântare pentru toţi stângacii din ţară, care-l declaraseră una dintre cele mai grozave invenţii ale secolului.

— Gata, zise deodată Preşedintele, arătându-le foaia. Am inventat Capcana de Muşte Gilligrass.

Se adunară toţi în jurul său.

— Musca se suie pe scăriţa din stânga, merge pe scândură, dar se opreşte. Adulmecă ceva bun. Mmm, zahăr. Musca se uită şi vede

bucata de zahăr. „Aha! Zahăr!" strigă ea, dar tocmai când se pregăteşte să coboare pe sfoară ca

să ajungă la zahăr dă cu ochii de bazinul cu apă.

„Ha-ha! E o capcană", îşi spune pe dată. „Vor să cad înăuntru." Aşa că merge mai departe şi se gândeşte ce muscă deşteaptă a fost. Ei, aici e şpilul: scăriţa are o treaptă ruptă! Aşa că musca se dezechilibrează, cade şi-şi rupe gâtul

— !Excepţional, domnule Preşedinte! exclamară în cor. Fantastic! Sunteţi un geniu, domnule Preşedinte!

—Aş dori să comand numaidecât o sută de mii de astfel de capcane pentru uzul armatei, zise Şeful-Statului Major.

— Mulţumesc, spuse Preşedintele, notându-şi cu atenţie comanda în carneţel.

— Repet, se auzi iar în difuzor vocea disperată a lui Shuckworth. Echipajul navei necunoscute se află acum în incinta hotelului, iar bomba e la ei.

— Stai departe de ei, Shuckworth, zise Preşedintele. Nu e cazul să săriţi şi voi în aer.

Milioane de telespectatori din întreaga lume aşteptau, mai încordaţi ca oricând, în faţa televizoarelor. Ecranele lor arătau acum, în cele mai frumoase culori, cum sinistra cutie de sticlă se cuplase la una din intrările giganticului Hotel Spaţial. Părea un pui de animal la sânul mamei. Iar când camera se apropie, telespectatorii putură vedea că acum cutia era cu desăvârşire goală. Toţi cei opt terorişti pătrunseseră în incinta hotelului, luând bomba cu ei.

Oamenii de pe Marte

Hotelul Spaţial era dotat cu un generator de gravitaţie, astfel încât, după ce Marele Ascensor de Sticlă se cuplă cu succes la poarta de acces a hotelului, cei cinci pasageri - ne referim la domnul Wonka, Charlie, Bunicul Joe şi domnul şi doamna Bucket - putură să se deplaseze normal, pe picioare, prin holul acestuia. Cât despre ceilalţi trei bunici - Bunica Josephine, Bunicul George şi Bunica Georgina - niciunul dintre ei nu mai pusese piciorul afară din pat de douăzeci de ani şi nu aveau de gând să-şi schimbe acum obiceiul. Deîndată ce îşi dădură seama că nu mai puteau pluti, se suiră tustrei la loc în pat şi insistară să fie purtaţi cu pat cu tot în holul hotelului.

Charlie privi în jur. Holul era uriaş. Avea podeaua acoperită cu un covor gros, de culoare verde. Din tavan atârnau douăzeci de candelabre strălucitoare. Pe pereţi se vedeau tablouri dintre cele mai valoroase şi peste tot erau împrăştiate fotolii mari şi comode. La celălalt capăt al holului erau cinci lifturi. Era un loc atât de luxos, încât cei opt musafiri se opriră să-l admire, cu gurile căscate. Nimeni nu scoase o vorbă. Domnul Wonka îi avertizase că Turnul de Control din Houston poate să asculte conversaţiile lor cu mare uşurinţă, astfel încât nu voiau să-şi asume

riscuri. Podeaua de sub picioarele lor vibra uşor şi-n aer stăruia un bâzâit care făcea această tăcere şi mai bizară. Charlie îl apucă pe Bunicul Joe de mână. Nu se simţea în largul lui deloc. Tocmai pătrunseseră prin efracţie în cea mai grozavă maşinărie construită vreodată de mâna omului, care, pe deasupra, aparţinea Guvernului Statelor Unite. Dacă erau prinşi, ceea ce, cu siguranţă, avea să se întâmple în cele din urmă, oare ce vor păţi? închisoare pe viaţă? Da, sau poate chiar mai rău de-atât.

Domnul Wonka vorbea cu ei. Adică scria ceva, pe un carneţel. VĂ E FOAME?

Cei trei bătrânei din pat începură să se agite, să dea din cap, să-şi deschidă şi să-şi închidă gurile, fără să scoată însă vreun sunet. Domnul Wonka întoarse foaia. Pe cealaltă parte scria aşa: BUCĂTĂRIA HOTELULUI E TICSITĂ CU CELE MAI ALESE MÂNCĂRURI: HOMARI, FRIPTURĂ, ÎNGHEŢATĂ. O SĂ MÂNCĂM PÂNĂ CĂDEM LAŢI, CU BURŢILE UMFLATE.

în acelaşi moment, dintr-un difuzor ascuns pe undeva prin încăpere, bubui o voce care-l făcu pe Charlie să sară în sus de frică! Şi Bunicul Joe tresări puternic.

— ATENŢIUNE! spuse vocea.

— Tresăriră toţi, speriaţi, chiar şi domnul Wonka.ATENŢIUNE! CĂTRE CEI OPT ASTRONAUŢI STRĂINI. VĂ VORBEŞTE TURNUL DE CONTROL DIN HOUSTON, TEXAS, SUA! ÎN ACEST MOMENT VĂ AFLAŢI ILEGAL ÎN INCINTA UNEI CLĂDIRI PROPRIETATE A GUVERNULUI AMERICAN! VĂ ORDON SĂ VĂ IDENTIFICAŢI IMEDIAT! VORBIŢI!

— Ş-ş-ş-şt, le făcu semn domnul Wonka, ducându-şi degetul la buze.

Se lăsă o tăcere grea. Nimeni nu mişca. Domnul Wonka continua să le facă semn să tacă, şoptind:

-Ş-ş-ş-şt.'Ş-şt!

— CINE... SUNTEŢI? bubui iarăşi vocea de la Houston şi telespectatorii din întreaga lume o auziră şi ei.

— REPET... CINE... SUNTEŢI? răsună vocea, pe un ton imperativ, iar cele cinci sute de milioane de telespectatori se ghemuiră pe canapele şi întinseră gâturile, în aşteptarea unui răspuns din partea străinilor misterioşi din Hotelul Spaţial.

Din păcate, în interiorul Hotelului Spaţial nu erau camere de luat vederi, astfel încât telespectatorii nu-i puteau vedea pe cei opt intruşi, însă le puteau auzi vocile, dacă ar fi

vorbit. Tot ce puteau vedea era exteriorul hotelului, aşa cum îl percepeau astronauţii Shuckworth, Shanks şi Showler, care se aflau acum foarte aproape. Pentru treizeci de secunde, întreaga lume îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

— Dar nimeni nu răspunse.VORBIŢI! urlă înfricoşător vocea.

Charlie simţea că-i sparge timpanele.

— VORBIŢI! VORBIŢI! VORBIŢI!

Bunica Georgina îşi trase cearşaful peste cap, speriată. Bunica Josephine îşi băgă degetele în urechi. Bunicul George îşi îndesă capul în pernă. înspăimântaţi, domnul şi doamna Bucket se îmbrăţişară strâns. Charlie îl ţinea pe Bunicul Joe de mână şi amândoi se uitau cu o privire rugătoare la domnul Wonka, parcă implorându-l să facă ceva. Domnul Wonka rămăsese nemişcat. Deşi părea calm, în capul lui toate rotiţele se învârteau cu o viteză ameţitoare.

— ACESTA ESTE UN ULTIMATUM! răsună din nou vocea. PENTRU ULTIMA OARĂ: CINE SUNTEŢI? RĂSPUNDEŢI IMEDIAT! DACĂ NU RĂSPUNDEŢI, VEŢI FI CONSIDERAŢI DUŞMANI PERICULOŞI. ÎN ACEST CAZ, VOM APĂSA BUTONUL DE URGENŢĂ, CARE FACE CA TEMPERATURA DINĂUNTRU SĂ COBOARE PÂNĂ LA MINUS O SUTĂ DE GRADE. VĂ VEŢI CONGELA INSTANTANEU. AVEŢI CINCISPREZECE SECUNDE SĂ VORBIŢI, DUPĂ

CARE VEŢI FI TRANSFORMAŢI ÎN ŢURŢURI.
UNU... DOI... TREI...

— Bunicule, şopti Charlie, în timp ce numărătoarea continua, nu se poate să stăm aşa. Trebuie să facem ceva, repede!

— ŞASE... ŞAPTE..., număra vocea, OPT... NOUĂ...

Domnul Wonka nu se mişcase din loc. Privea drept înainte, cu aceeaşi expresie calmă. Nu se putea citi nimic

pe chipul lui. Charlie şi Bunicul Joe îl priveau înspăimântaţi. Deodată văzură cum pe faţa până atunci nemişcată apare umbra unui zâmbet. Parcă înviase. Se învârti ca un titirez şi ţipă cât îl ţineau plămânii:

— *FIMBO FIZZ!*

Vocea din difuzor se opri din numărat. Se lăsă o tăcere adâncă. întreaga planetă tăcea.

Charlie nu-şi dezlipea privirile de pe chipul domnului Wonka. Trăgea aer în piept... doar ca să ţipe din nou:

— *BUNGO BUNI!*

Ţipa cu atâta entuziasm, încât se ridicase pe vârfuri:

— *BUNGO BUNI!*

DAFUDUNI!

YUBI LUNI!

Şi iar tăcere.

Când vorbi din nou, vocea lui părea o mitralieră care trage rafale de cuvinte:

— *ZOONK! ZOONK-ZOONK-ZOONK-ZOONK!*

Ecoul care îi răspunse de undeva din pântecele marelui

Hotel Spaţial se făcu auzit în întreaga lume.

Apoi domnul Wonka se întoarse spre capătul holului, de unde se auzise vocea transmisă prin difuzor. Făcu câţiva paşi în faţă, ca o persoană

care doreşte să aibă o conversaţie privată cu interlocutorul său. De această dată, vocea îi era domoală, cuvintele curgeau mai rar, dar se simţea o oarecare asprime de oţel în fiecare silabă:

5^2 i

— KIRASUKU MALIBUKU,
SUNTEM TARI, VOI SUNTEŢI CUCU.
ALIPENDA PAKAMENDA,
NU ŞTIŢI VOI CARE-I LEGENDA.
FUIKIKA KANDERIKA,
EU SUNT MARE, TU EŞTI MIKA.
POPOKOTA BORUMAPTĂ,
MARI PROBLEME VĂ AŞTEAPTĂ!
KATIKATI SOARE LUNĂ,
MARTE VENUS ÎMPREUNĂ!

Domnul Wonka făcu o pauză foarte dramatică timp de câteva secunde, apoi, trăgând o gură enormă de aer în piept, urlă cu o voce înfiorătoare:

— KITIMBIBI*ZOONK!*
FUMBOLIZII *ZOONK!*
GUGUMIZA *ZOONK!*
FUMIKAKA *ZOONK!*
ANAPOLALA *ZOONK! ZOONK! ZOONK!*

La auzul acestor cuvinte, întreaga lume fu electrizată. Din Turnul de Control de la Houston, trecând prin Casa Albă din Washington, palate şi

blocuri, case şi colibe din America până în Chile şi Peru, cele cinci sute de milioane
de oameni care ascultaseră acea sălbatică şi înfricoşătoare voce declamând strania incantaţie mistică începură să tremure de spaimă în faţa televizoarelor. Se priveau unii pe alţii îngroziţi, întrebându-se: „Cine sunt? Ce limbă e asta? De unde vin indivizii ăştia?"
în cabinetul Preşedintelui de la Casa Albă, Vicepreşedintele Tibbs, membrii cabinetului, Şefii de Stat Majorai Armatei, Forţelor Terestre şi Aeriene, înghiţitorul de săbii din Afganistan, Trezorierul-Şef şi pisica, Doamna Taubsypuss, încremeniseră de groază. Numai Preşedintele îşi păstra cumpătul.
— Doică! strigă. Ce ne facem, Doică?
— Ţi-aduc acum un pahar cu lapte, răspunse blând domnişoara Tibbs.
— Urăsc laptele, zise Preşedintele. Te rog, nu mă obliga să-l beau!
— Convoacă-l pe Tălmaciul-Şef, spuse Doica.
— îl convoc pe Tălmaciul-Şef! zise Preşedintele. Dar unde e?
—Aici sunt, domnule Preşedinte, răspunse Tălmaciul- Şef.

— Ce limbă vorbeşte creatura aia care ne-a invadat hotelul spaţial? Zi repede, era cumva limba eschimoşilor?
— Nu, domnule Preşedinte.
— Aha! Atunci era limba tagalog! Ori togalog, ori vreo limbă ugrică.
— Nu, nu, niciuna din ele.
— Tulu atunci? Tungusă, tupi?
— Tulu sigur nu e, domnule Preşedinte. Şi cred că putem exclude tungusa şi tupi.
— Idiotule, ţipă domnişoara Tibbs, ce ne pasă nouă ce limbă *nu* e? Spune-ne ce limbă este!
— Da, doamnă, răspunse tălmaciul, care deja începuse să tremure. Vă rog să mă credeţi, domnule Preşedinte, e o limbă pe care n-am mai auzit-o niciodată.
— Credeam că ştii toate limbile din lume!
— Le ştiu, domnule Preşedinte.
— Te rog să nu mă minţi, tălmaciule. Cum adică ştii toate limbile, când pe-asta nu o ştii?
— Nu o ştiu, fiindcă nu e o limbă de pe lumea asta, şopti tălmaciul.
— Prostii! zbieră domnişoara Tibbs. Chiar şi eu am înţeles anumite vorbe din ea.
— E limpede, domnişoară Vicepreşedinte, că aceste creaturi au făcut eforturi să-şi însuşească

anumite expresii din limba noastră, dar limba lor este cu totul diferită şi nu seamănă cu nimic din ce se poate asculta pe Pământ.

— Pe pantofii mei, strigă Preşedintele, doar nu vrei să spui că ar putea veni din... din... din *altă parte?*

— Ba da, domnule Preşedinte.

— Adică de unde?

— Cine ştie? Dar aţi remarcat, domnule Preşedinte, felul în care au utilizat cuvintele Venus şi Marte?

— Bineînţeles, răspunse Preşedintele. Şi ce dacă? Aha! Văd încotro baţi! Doamne, apără-mă! Oameni de pe Marte!

— Şi de pe Venus, zise tălmaciul.

Atunci am dat de belea, conchise Preşedintele

— .Aş zice că da, încuviinţă tălmaciul.
— Nu vorbea cu tine, spuse domnişoara Tibbs.
— Ce ne facem, Generale? zise Preşedintele.
— îi bombardăm! ţipă Generalul.
— Toată ziua numai asta ai în cap; bombe şi iar bombe. Alte idei mai bune n-ai?
— îmi place să bombardez, răspunse vesel Generalul. Bum! Bum! E un zgomot atât de plăcut! Zbong! Zbong!
— Nu fi prost! zise domnişoara Tibbs. Dacă-i bombardăm pe astronauţii ăştia, Marte şi Venus ne vor declara război.
— Aşa este, Doică, spuse şi Preşedintele. Ne prăjesc pe toţi. Ne fac piure.
— Mă ocup eu de ei! strigă Şeful Statului Major al Forţelor Terstre.
— Gura! se răsti domnişoara Tibbs. Eşti concediat.
— Uraaaaaaaaa! se bucurară în cor ceilalţi generali. Bună treabă, domnişoară Vicepreşedinte!
— Trebuie să fim atenţi cum ne purtăm cu indivizii ăştia, vorbi domnişoara Tibbs. Cel pe care l-am auzit suna deosebit de furios. Trebuie să-i luăm cu binişorul, să-i îmblînzim, să le intrăm sub piele. Nimeni nu-şi doreşte o

invazie de marţieni. Trebuie să fim drăguţi cu ei, domnule Preşedinte. Te rog să vorbeşti cu cei de la Houston să ne dea o linie directă cu hotelul. Hai, mai repede!

Invitaţie la Casa Albă

— Vă vorbeşte Preşedintele Statelor Unite, anunţă o voce în difuzorul din holul Hotelului Spaţial.

Bunica Georgina scoase prudent capul de sub cearşaf. Bunica Josephine îşi extrase degetele din urechi, iar Bunicul George lăsă deoparte perna.

— Chiar o să-l auzim pe Preşedinte? şopti Charlie.

— Şşşşt, ascultă, răspunse domnul Wonka la fel de încet.

— Dragii mei prieteni, răsună în difuzor o voce binecunoscută, dragii mei prieteni *dragi...* bun venit la Hotelul Spaţial! Dorim să-i salutăm călduros pe vitejii astronauţi de pe Marte şi Venus!

— Marte şi Venus, şopti Charlie, doar nu crede că noi venim...

— Şşşt, şşşt, şşşşt, sâsâi domnul Wonka, care fusese apucat de o criză aşa de puternică de râs, că se ţinea cu mâinile de

burtă şi ţopăia de pe un picior pe altul, gâfâind uşor.

— Aţi străbătut atâta drum, continuă Preşedintele, aşa că e păcat să nu mai străbateţi câţiva kilometri în plus şi ;ă veniţi să ne faceţi o vizită aici, pe Pământ. Vă invit la Washington, pe toţi opt, să-mi fiţi oaspeţi de onoare la Zasa Albă. Avem spaţiu de aterizare berechet pentru nava roastră aici, pe pajiştea Casei Albe. Vă vom întinde covorul roşu. Sper că înţelegeţi ce vorbesc acum. Aştept răs-mnsul vostru.

Se auzi un clic şi comunicarea se întrerupse.

— Ce chestie nemaipomenită, Charlie, şopti emoţio- lat Bunicul Joe. Casa Albă, îţi dai seama? Suntem oaspeţi ie onoare la Casa Albă!

Charlie îl apucă pe bunicul lui de amândouă mâinile şi ncepură să valseze prin încăpere.

Domnul Wonka, care tot mai râdea, merse să se aşeze pe pat, apoi le făcu semn tuturor să vină lângă el, pentru a putea şopti fără să fie auzit.

— I-am băgat în sperieţi, şuşoti el, de-acum gata, ne lasă în pace. Haideţi să mâncăm, aşa cum am vorbit, apoi să explorăm hotelul.

— Păi nu mergem la Casa Albă? întrebă Bunica Josephine. Eu vreau să profit de invitaţia Preşedintelui.

— Găluşcuţa mea fără minte, zise domnul Wonka, dumneata arăţi a marţian cum arăt eu a coropişniţă. Dacă ne văd la faţă, ne arestează înainte să apucăm să le dăm bună ziua.

Avea dreptate şi cu toţii ştiau că nici nu putea fi vorba să meargă la Casa Albă.

— Dar trebuie să-i răspundem *ceva,* şopti Charlie. Probabil că acum stă acolo, în biroul lui, aşteptând un răspuns.

— Să-i spunem că nu putem merge, şopti domnul Bucket.

— Avem altă treabă, şopti doamna Bucket.

— Aveţi dreptate, nu e politicos să ignorăm invitaţia lui, zise domnul Wonka, ridicându-se de pe pat.

Se îndepărtă câţiva paşi şi rămase tăcut, adunându-şi gândurile.

Apoi Charlie văzu din nou cum faţa i se încreţea de râs, dar când vorbi, vocea

îi era aceea a unui uriaş -

gravă,

diavolească, o voce foarte sonoră care-şi măsura bine fiecare cuvânt:

Mlaştinile nămoloase, Toate luncile ceţoase îşi-adună acas'voinicii Sunt uriaşii cei soioşi.
Auzi-i cum îşi trag nasul, Fornăie şi, la tot pasul, Lasă dâre de unsoare Când se-ndreaptă către soare Din întunecimea grea.
Oh, fugiţi! Nu staţi pe gânduri Hai, degrabă, rânduri-rânduri, Alergaţi cât mai puteţi Jur că nu vreţi să-i vedeţi!

în biroul său aflat la trei sute optzeci şi cinci de kilometri mai jos, Preşedintele se albi la faţă.

— Pe toţi iepurii de câmp, strigă el, cred că vor să ne atace.

— *Te rog,* lasă-mă să-i bombardez, zise Şeful de Stat Major al Armatei.

— Gura! se răsti la el domnişoara Tibbs. Treci imediat la colţ!

în holul Hotelului Spaţial distracţia nu se terminase. Domnul Wonka făcuse o mică pauză, pentru a compune o nouă strofă, când se auzi un ţipăt înfiorător care le îngheţă sângele în vine. Ţipase Bunica Josephine, care şedea acum în capul oaselor pe pat şi arăta cu degetul spre unul dintre cele cinci lifturi, tremurând.

Uşa liftului se deschidea încetişor şi cu toţii văzură că era ceva acolo... ceva... ceva... maro... adică nu chiar maro, mai degrabă maro-verzui... o creatură cu pielea lunecoasă şi ochi mari... ghemuită acolo, în lift.

E ceva neplăcut în lift

Bunica Josephine amuţise. Era încremenită de groază. Nici ceilalţi membri ai grupului nu erau mai veseli; dimpotrivă, rămăseseră cu toţii stană de piatră, chiar şi Charlie şi Bunicul Joe. Nu îndrăzneau să se mişte. Abia dacă mai respirau. Chiar şi domnul Wonka, care se întorsese să vadă de ce ţipă Bunica Josephine, era la fel de stupefiat ca toţi ceilalţi. Rămăsese înţepenit, cu gura căscată la arătarea din lift, iar ochii i se făcuseră cât cepele.

Creatura din lift arăta ca un ou enorm, aflat în echilibru pe partea ţuguiată. Era cam de înălţimea unui copil şi mai rotundă decât cel mai gras om din lume. Era acoperită cu o piele maroniu-verzuie încreţită şi umedă. Cam pe la înălţimea a ceea ce se presupunea a fi capul, avea doi ochi rotunzi, mari cât ceştile de cafea. Erau de culoare albă, cu pupile roşii, strălucitoare în centru. Aceste pupile îl fixară pe domnul Wonka, apoi se aţintiră asupra lui

Charlie, asupra Bunicului Joe şi a celorlalţi membri ai grupului, măsurându-i pe rând pe fiecare cu o sclipire răutăcioasă. Alte trăsături nu avea această creatură, în afară de ochi. Nu avea nas sau gură şi nici urechi, dar corpul în formă de ou trepida foarte, foarte uşor, pulsând şi umflându-se, de parcă pe sub piele ar fi avut un lichid vâscos.

în clipa aceea, Charlie băgă de seamă că şi liftul de alături cobora. Etajele defilau cu repeziciune: 6... 5... 4... 3..

.2... i... R (de la Recepţie). O scurtă pauză. Apoi uşile se deschiseră... şi apăru o a doua creatură enormă, încreţită, vâscoasă, care arăta ca un ou verzui cu ochi!

Apoi luminiţele de deasupra celorlalte trei lifturi clipiră, indicând faptul că începuseră să coboare. Jos... mai jos... şi mai jos... Şi în scurt timp, fix în acelaşi moment, ajunseră la parter şi, ca la un semn, cele trei uşi se deschiseră simultan. Cinci perechi de

ochi cu pupile roşii îi fixau acum pe Charlie, pe domnul Wonka, pe Bunicul Joe şi pe ceilalţi.

Nu erau chiar identici aceşti ocupanţi ai lifturilor, parcă unii erau mai scunzi, alţii mai rotunzi, însă toţi aveau o piele maroniu-verzuie şi încreţită care făcea vălurele, de parcă corpul le-ar fi fost umplut cu apă

.Nimeni nu scoase un sunet timp de câteva secunde bune. O tăcere înfricoşătoare şi o încordare teribilă îi cuprinse pe toţi. Charlie simţea cum, sub piele, corpul i se strânge de frică. Apoi văzu că arătarea din partea stângă începuse să-şi schimbe forma! Corpul îi devenea din ce în ce mai lung şi mai subţire, urcând din ce în ce mai mult, către tavanul liftului, dar nu drept în sus, ci curbându-se puţin într-o şerpuire ciudat de

graţioasă, o dată spre stânga, apoi spre dreapta, coborând după aceea într-un semicerc... pe urmă partea de jos începu să-i crească şi ea, precum o coadă... târându-se pe podea spre stânga... până când, în cele din urmă, arătarea în formă de ou uriaş ajunse să arate ca un şarpe lung şi curbat, stând pe coadă.

Atunci creatura din următorul lift începu şi ea să se transforme într-un fel asemănător. Se răsucea şi se întindea - o apariţie ciudată şi mâloasă - până ce ajunse şi ea să se balanseze pe vârful cozii, transformată din ou în şarpe, nu chiar ca cealaltă, dar aproape.

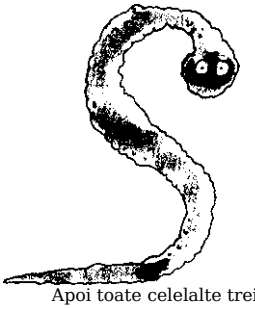

Apoi toate celelalte trei creaturi începură să se întindă toate deodată, lungindu-se spre tavan, mai sus şi mai sus, tot mai subţiri, curbate, sucite, sprijinindu-se pe coadă, în cap ori în amândouă, întorcându-se pe câte o parte, aşa încât câte un singur ochi le rămăsese la vedere. Când se opriră din întins şi îndoit, iată cum arătau:

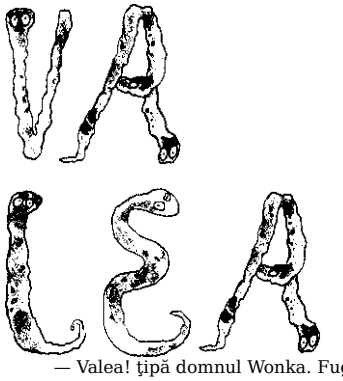

— Valea! ţipă domnul Wonka. Fugiţi! Repede! Niciodată vreo fiinţă omenească nu s-a mişcat cu mai multă repeziciune ca Charlie, Bunicul Joe, domnul şi doamna Bucket la auzul vocii care le poruncea să fugă.;
Se duseseră în spatele patului şi-l împingeau ca nebunii. Domnul Wonka alerga în frunte, strigând, „Valea! Valea! Valea!" în fix zece secunde ieşiseră din hol şi se aflau în Marele Ascensor de Sticlă. Domnul Wonka apăsa cu frenezie butoane şi desfăcea şuruburi. Uşa

Marelui Ascensor se închise instantaneu şi toată maşinăria se zgudui. Gata! Erau în siguranţă! Şi, firește, ieşind din aria de gravitaţie a hotelului, începură iarăşi cu toţii să plutească.

Despre Vermii Fioroşi

— Pe toţi sfinţii! exclamă domnul Wonka, respirând sacadat. Vai de cozonacul meu! Cai de vozonacul meu! Maică, măiculiţa mea, sper să nu mai dăm vreodată ochii cu aşa ceva câte zile om avea!

Pluti spre butonul alb şi, îndată ce-l apăsă, rachetele explodară în spaţiu, iar ascensorul ţâşni cu aşa o viteză că Hotelul dispăru cât ai clipi din ochi.

Cine erau monştrii ăia? zise Charlie

— .Vrei să spui că nu i-ai recunoscut? Ah, ce norocos eşti! zise domnul Wonka. Ce bine de tine! Vai, de-ai fi ştiut din ce primejdie de moarte am scăpat, ţi-ar fi îngheţat sângele în vine! Ai fi fost paralizat de frică şi ai fi rămas ţintuit locului. Şi-atunci erai mort! Te luau prizonier cât ai zice peşte! Erai mâncat! Bucăţele te făceau, te frigeau ca pe-o chiftea,

te pulverizau de viu! Pe urmă îşi făceau coliere din rotulele tale şi brăţări din dinţii tăi! Pentru că monştrii ăia, băiete, sunt cele mai sinistre, răzbunătoare, veninoase şi sângeroase fiare din tot Universul! Domnul Wonka trase adânc aer în piept şi-şi plimbă vârful roz al limbii de jur împrejurul buzelor uscate.

VERMIIFIOROŞI! strigă el. Cu ei am dat ochii!

îi numi chiar aşa, V-ERMI.

—Ah, zise Charlie, eu am crezut că sunt uriaşii soioşi... aceia despre care îi spuneai Preşedintelui...

— Ah, nu, pe-ăia i-am inventat, ca să-i bag în sperieţi pe cei de la Casa Albă, răspunse amuzat domnul Wonka. însă Vermii Fioroşi sunt cât se poate de reali şi vin de pe planeta Vermes, care, aşa cum ştie oricine, se află la optsprezece mii patru sute douăzeci şi şapte de milioane de kilometri de noi. Tare nenorocite creaturi, zău! în primul rând că se pot transforma în orice vor ei, fiindcă nu au oase. De fapt, corpul lor e un singur muşchi puternic, care se poate modela şi întinde oricum şi oricât, de zici că e făcut dintr-un amestec de cauciuc şi mastic lipicios, cu armături din acelea de sârmă. De obicei arată ca un ou, dar nu ştii când te trezeşti că apar sub formă bipedă, ca oamenii, ori patrupedă,

ca nişte cai. Se pot face rotunzi ca o minge sau filiformi ca sfoara de zmeu. Un Verme Fioros adult se poate întinde şi un kilometru şi te înghite cât ai clipi, fără să-şi mişte fundul din loc.

— Cum adică să te înghită, dacă n-are gură? interveni Bunica Georgina.

—Au ei alte părţi cu care te muşcă, zise domnul Wonka misterios.

— Cum ar fi...? nu se lăsă Bunica Georgina.

— Biip! A expirat timpul! zise domnul Wonka. Ascultaţi aici, tocmai mi-am dat seama: mă apucasem să-i îndrug Preşedintelui baliverne, cum că am veni din cosmos şi, ce să vezi, hotelul colcăie de creaturi venite din cosmos!

— Păi ce, erau mai multe? Adică mai mult de cinci? se miră Charlie.

— Cinci? Sunt mii! strigă domnul Wonka. Hotelul acela are cinci sute de camere şi sunt convins că e cel puţin o familie de Vermi în fiecare cameră.

— Cineva o să aibă o surpriză foarte neplăcută când ajunge la bord, remarcă Bunicul Joe.

— Ca pe alune or să-i ronţăie, până la unul, spuse resemnat domnul Wonka.

— Nu se poate aşa ceva! protestă Charlie. Glumeşti, nu?

— Asta-i bună! Dacă vă spun că Vermii Fioroşi sunt cele mai nenorocite creaturi din Univers! Umblă prin spaţiu în haite şi pe ce planetă ori stea pun mâna, o fac har- cea-parcea. Sau nu ştiaţi că, mai demult, Luna era locuită de nişte creaturi simpatice? Se numeau Lunici. Vermii i-au halit pe toţi. Tot ei au pustiit planetele Marte, Venus şi câte şi mai câte altele.

— Şi cum se face că Pământul a scăpat? se miră Charlie.

— Să nu crezi că n-au încercat să ajungă şi la noi, doar că nu au reuşit. Vezi tu, Charlie, planeta noastră e protejată de un înveliş de gaze şi de aer şi orice trece cu viteză prin acest înveliş se încinge cumplit. De aceea rachetele spaţiale sunt construite dintr-un alia] rezistent la temperaturi mari, iar viteza lor e redusă cam la trei mii de kilometri pe oră, de îndată ce reintră în atmosfera Pământului, mai întâi cu ajutorul unor retrorachete, apoi printr-un fenomen numit „fricţiune". Chiar şi aşa, se încing îngrozitor. Spre norocul nostru, Vermii nu-s deloc rezistenţi la căldură şi n-au nici rachete care să-i încetinească, aşa că se fac

frigărui înainte de-a apuca să ajungă pe Pământ. Ai văzut vreodată o stea căzătoare?

— Cum să nu, zise Charlie, o mulţime!

— Să ştii că nu sunt stele, sunt Vermi prăjiţi, dintre cei care încearcă fără succes să treacă de învelişul protector al Pământului.

— Ce prostii spui, bombăni Bunica Georgina.

— Aşteaptă şi vei vedea ce se mai întâmplă, ripostă domnul Wonka.

— Păi dacă sunt aşa fioroşi, zise Charlie, de ce nu ne-au înghiţit pe dată acolo, în holul Hotelului Spaţial? De ce şi-au mai pierdut timpul să scrie cuvântul VALEA?

— Fiindcă le place să se dea mari, desigur. Li se pare o mare şmecherie să scrie VALEA cu trupurile lor.

— Păi dacă voiau să ne prindă şi să ne mănânce, de ce nu au scris altceva?

— Păi nu mai ştiu să scrie altceva, răspunse domnul Wonka.

—*Ajutor!* ţipă deodată Bunica Josephine, arătând ceva afară. Ia uitaţi-vă!

Charlie ştia precis ce va vedea, chiar înainte să privească în direcţia indicată de Bunica Josephine. De fapt, înţelese- seră cu toţii din tonul disperat al femeii ce-i pândea afară.

El era: Vermele Fioros, plutind cu uşurinţă alături de ei, de o mărime colosală, cât o balenă de lat, lung ca un camion de mare tonaj, arătând ca un imens ou, maroniu- verzui şi mâlos şi cu o privire rea în singurul ochi roşu cu care-i fixa pe cei opt pasageri.

— Ne-a sunat ceasul! ţipă Bunica Georgina.

— Ne mănâncă! strigă doamna Bucket.

— Dintr-o înghiţitură, spuse tremurând domnul Bucket.

— Gata, Charlie, s-a terminat cu noi, zise şi Bunicul Joe.

Charlie dădu din cap. Nu mai putea să scoată niciun
sunet. Era gâtuit de spaimă.
însă de data asta, domnul Wonka nu intrase deloc în panică era. Rămăsese absolut calm.

— Imediat scăpăm de *chestia astal* zise el, apăsând deodată şase butoane, care lansară şase rachete propulsoare aflate sub ascensor. Acesta ţâşni înainte ca un cal căruia i s-au dat pinteni, din ce în ce mai repede, dar Vermele nu păru deloc deranjat şi continuă să plutească alături de ei.

— Alungă-l, strigă Bunica Georgina, nu suport privirea aia!

— Stimată doamnă, nu are ce să ne facă, pentru că nu poate pătrunde în ascensor, răspunse domnul Wonka. Recunosc că m-am alarmat puţin când ne-am trezit nas în nas cu ei în Hotel. Şi pe bună dreptate. Dar aici n-avem de ce ne teme. Marele Ascensor de Sticlă e impermeabil, an- ti-glonţ, rezistent la şocuri, la bombe şi la Vermi! Haideţi să ne relaxăm şi să ne bucurăm de călătorie!

— *Verme fioros, eşti îngrozitor,* ţipă deodată domnul Wonka.

Eşti mâlos, murdar şi târâtor! Dar puţin ne pasă, Nu ne intri-n casă Aşa că poţi s-o iei la picior!

La auzul acestor cuvinte, marele Verme Fioros se întoarse şi începu să se îndepărteze de Marele Ascensor.

— Aţi văzut, jubilă domnul Wonka, m-a auzit! Se întoarce acasă!

Dar se înşela, căci ajungând cam la un kilometru de cutia transparentă, Vermele se opri, rămase suspendat o vreme, apoi începu să meargă încet de-a-ndărătelea, cu vârful ascuţit al oului înspre ascensor. Chiar dacă mergea cu spatele, viteza pe care o prinsese era incredibilă! Părea un glonte ce zbura spre ei, atât de repede că nu apucară nici măcar să ţipe!

ZDRANG! Marele Ascensor de Sticlă se zgudui din toate încheieturile, dar nu cedă, iar Vermele fu azvârlit înapoi cu forţă, ca şi când ar fi fost o minge de cauciuc.

— Ce v-am zis! strigă fericit domnul Wonka. Suntem ca nişte crenvurşti în cutie aici!

— O să-l cam doară capul după lovitura asta, zise Bunicul Joe.

— Care cap, că ne-a lovit cu fundul, spuse Charlie. Ia uite ce vânătaie i-a ieşit! S-a înnegrit deja locul şi uite cum se umflă!

Chiar aşa şi era. Pe partea ascuţită a giganticului Verme Fioros în formă de ou apăruse acum o umflătură vânătă de mărimea unui automobil ceva mai mic.

— Salut, urâtanie, strigă după el domnul Wonka.

Salut, Urâtanie! Oare ce s-a-ntâmplat? îmi pari
a nu fi chiar ok Pe fiind eşti cam vânăt şi ţi s-a
umflat, Te-ai lovit oareJarâ să vrei?
Cum te simţi? îţi e rău? Ai cumva ameţeli? Sau
nu vrei să ne spui ce-ai păţit? Eu cred,
Urâtanie, că ai mari dureri Parc-un autobuz te-
a lovit!
Chem îndată un medic, ştiu exact cine-i bun
Pentr-un Verme aşa fioro

Un amic priceput, puţintel cam nebun Măcelar
- nu-i aşa că-i frumos?
Uite-l c-a venit! „Să trăieşti, frăţioare, Tocmai
până-n Spaţiu-ai urcat Fii atent, Urâtania nu
se simte prea bine, Spune drept, e ceva de
salvat?"
„Doamne sfinte, păzeşte! Păi nu-i de mirare C-
arefundul aşa de umflat" Măcelarul rânjeşte,
şi-un ac scoate, mare „Aici i-un buboi de-
nţepat."
îată-l cum bagă acul, ce ac, că-i cam mare Zici
că-i suliţă, nu altceva! Pac, se-nfige cu forţă-n
buboiul pe care Să-l spargă de-acolo ar vrea.
Dar degeaba! Nu merge, iar Vermele strigă,
„Spuneţi voi, eu acum ce mă fac? Câtai gâlma,
prieteni, toată vara mi-o strică, Nici la plajă nu
pot să mai zac."
„Da, i-o mare problemă", spune doctorul tare,
„N-am ce-ţiface, nu trece nicicum, Ca să nu-ţi
strici vacanţa eu zic, frăţioare, Să te-aşezi
dumneata-n cap de-pe-acum!"

Suntem mâncaţi

Nicio fabrică din lume n-a lucrat în acea zi. Toate birourile şi şcolile au rămas închise. De fapt,

pământenii nu s-au mişcat din faţa televizoarelor nici măcar ca să-şi ia o cola sau ca să dea de mâncare bebeluşului. Tensiunea devenise insuportabilă. Auziseră cu urechile lor invitaţia pe care Preşedintele le-o adresase marţienilor de a-l vizita la Casa Albă. Auziseră răspunsul în versuri al acestora, care suna destul de ameninţător. Mai auziseră

un ţipăt îngrozitor (al Bunicii Josephine), şi, puţin mai târziu, pe cineva care striga „Valea! Valea! Valea!" (domnul Wonka), dar nimănui nu-i era clar cine sau de ce ţipa aşa. Cu toţii crezuseră că e vreun îndemn în limba marţiană. însă în clipa în care cei opt astronauţi misterioşi ţâşniră îndărăt în capsula lor de sticlă şi se desprinseră de Hotelul Spaţial, oftatul de uşurare

care ieşi din piepturile pământenilor aproape că se putu auzi până-n spaţiu. Casa Albă fu inundată de telegrame şi mesaje de felicitare pentru Preşedintele care găsise o ieşire strălucită din acea situaţie îngrozitoare

.Cât despre Preşedinte, acesta căzuse pe gânduri. Şedea la birou, făcând o biluţă din gumă de mestecat. Pândea momentul în care s-o arunce în doica sa, domnişoara Tibbs, fără ca ea să-l vadă. însă rată ţinta şi-l nimeri pe Şeful Statului Major al Forţelor Armate direct în nas.

— Credeţi că marţienii au acceptat invitaţia mea? întrebă Preşedintele.

— Evident, răspunse Ministrul Afacerilor Externe. Discursul dumneavoastră a fost uluitor!

— Probabil că vin încoace chiar acum, spuse domnişoara Tibbs. Du-te repede şi spală-te pe mâini, că eşti lipicios peste tot de la guma aia. Acuşi ne trezim cu ei la uşă...

— Hai să ascultăm un cântec, înainte de toate. Doică, te rog, cântă-mi unul despre mine.

CÂNTECUL DOICII

Un cântec eu am să vă cânt Despre-un bărbat puternic Care a fost şi el odat' Un bebeluş nevrednic.

Era un prunc cât un creion, îl legănam s-adoarmă Şi pe oliţă îl puneam Făcea aşa o larmă!

Făcea băiţă zi de zi, Tăiam şi unghiuţe, Ne pieptănam, suflam năsucul Făceam mutre drăguţe

.A fost un copilaş ferice, Destul de potolit Şi-a luat bătaie, n-o să mint, Până s-a cuminţit.

Apoi am înţeles deodat' Că nu e prea deştept, La douăzeci şi trei de ani El tot analfabet!

„Of, of," jelea al său părinte Copilul meu e prostănac, Nu are niciun pic de minte. Eu oare ce mă fac?

>rAha, am zis, eu m-am gândit: Să-l facem Preşedinte!" „Ah, doică, bine ţi-a venit, Oricum nu are minte!"

„Ok, am zis, să-l învăţăm Nişte intrigării: Cum să nu ştie mai nimic Şi cum să dea veşti proaste, Cum să ia voturi de la toţi Şi încă de-alde aste..

.Să-l punem zilnic la TV Să turuie o lună, Fără ca nimenea să ştie Ce vrea, de fapt, să spună. Atenţie, e important Să aibă dinţi curaţi Şi să se spele des pe mâini Apoi vedeţi cum staţi. Acum am nouăzeci de ani Şi-o Doică nu vă minte Eu sunt de vină, numai eu Că el e Preşedinte!

— Bravo, Doică! aplaudă Preşedintele, iar membrii cabinetului izbucniră în urale, Bravo!

— Ura! strigară ceilalţi. Felicitări, domnişoară Vicepreşedinte! Extraordinar! Colosal!

— Doamne, zise Preşedintele, oamenii de pe Marte pot sosi în orice moment! Ce le dăm să mănânce? Unde e Bucătarul-Şef?

Bucătarul-Şef nu doar că era francez, ci era spion francez, de aceea chiar în acel moment avea urechea lipită de gaura

cheii, ascultând ce se
vorbea înăuntru

— .Ici, Monsieur le President! strigă el, năvălind în încăpere.
— Bucătare, ce mănâncă marţienii la prânz?
— Batoane Mars, răspunse pe dată spionul.
— Coapte sau fierte?
— Coapte, bineînţeles. Se fac praf dacă le fierbi.
Deodată, din difuzor se auzi vocea astronautului Shuckworth:
— Solicit permisiunea de a pătrunde în incinta Hotelului Spaţial.
— Se aprobă, răspunse Preşedintele. Intră liniştit, Shuckworth. Şi poţi să-mi mulţumeşti că te-am scăpat de marţieni.
Aşa se face că imensa Capsulă de Transport pilotată de Shuckworth, Shanks şi Showler, care avea la bord toţi directorii, secretarele, recepţionerii, chelneriţele, cameristele, hamalii, bucătarii, patiserii şi băieţii buni la toate, avansă lin prin spaţiul cosmic, conectându-se fără probleme la intrarea în Hotel.
— Hei, nu mai văd nimic la televizor! strigă Preşedintele.
— Domnule Preşedinte, am izbit Capsula cam tare şi s-a spart camera, răspunse Shockworth.

Furios, Preşedintele emise o înjurătură pe care zece milioane de copii din toată lumea o repetară entuziasmaţi,
fiind îndată răsplătiţi cu câte o scatoalcă de părinţii vigilenţi.
— Astronauţii şi cei o sută cincizeci de angajaţi au pătruns în siguranţă în incinta Hotelului, raportă Shuckworth în difuzor. Suntem în holul de la intrare.
— Cum e acolo?
Preşedintele ştia foarte bine că toată suflarea Pământului asculta şi voia ca Shuckworth să spună cât de nemaipomenit era. Iar Shuckworth nu-l dezamăgi:
— Mamă, e super *tarei* E ceva *de necrezut!* E *enorm!* Nici n-am cuvinte să-l descriu... e măreţ... candelabrele, covoarele, totul e grozav. Lângă mine se află managerul Hotelului, domnul Walter W. Wall. Ar dori să spună şi el câteva cuvinte, dacă îi permiteţi, domnule Preşedinte.
— Da, da, să-l auzim.
— Domnule Preşedinte, vă vorbeşte Walter Wall. Ce hotel somptuos avem în faţa ochilor! Decoraţiunile sunt superbe!
— Aţi observat că este complet mochetat, nu-i aşa, domnule Wall?
— într-adevăr, domnule Preşedinte.
— Iar tapetul acoperă complet pereţii, domnule Wall.

— Da, domnule Preşedinte, totul este impresionant. Va fi o onoare şi o plăcere pentru mine să conduc acest hotel... *Hei, ce se întâmplă? Ce-s chestiile astea din lift? Ajutor!*

1 * 5 Din difuzorul Preşedintelui răzbătură brusc cele mai îngrozitoare urlete de ajutor pe care urechea omenească le auzise vreodată: *Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Ajutooo-ooooooooooooooooooor! Săriiiiiiiiiţi! Nuuuuuuuuuu! Ajutooooooooooooooooooooooor!*

— Ce naiba se întîmplă acolo? ţipă Preşedintele. *Shuck- worth, unde eşti? Shanks! Showler! Domnule Walter Walll Unde aţi dispărut? Ce se întâmplă acolo?*

Urletele nu mai conteneau şi acum se înteţiseră în aşa măsură, că Preşedintele se văzu nevoit să-şi bage degetele în urechi. Aceleaşi urlete răsunau acum din toate televizoarele şi aparatele de radio din întrega lume. Şi se mai auzeau nişte zgomote ca nişte grohăieli, apoi nişte sforăituri şi trosnete. Pe urmă se lăsă tăcerea.

Preşedintele continua să cheme înnebunit Hotelul Spaţial prin radio. Cei de la Houston faceau

acelaşi lucru.", Preşedintele sună apoi la Houston. Houston îl căută pej
Preşedinte. Apoi chemară iar Hotelul Spaţial, însă în zadar. Din cosmos nu venea niciun răspuns.

— S-a întâmplat ceva urât, zise Preşedintele.

— Marţienii ăia, zise fostul Şef al Statului Major. Eu v-am *zis* să mă lăsaţi să-i bombardez.

— Linişte! îi aruncă scurt Preşedintele. Lasă-mă să cuget!

Din difuzor se auziră pocnete, apoi o voce:

— Alo, alo, recepţie. Turnul de Control din Houston, mă auzi? Recepţie!

— Lasă-mă pe mine, Houston, zise Preşedintele, luând microfonul de pe masă. Aici Preşedintele Gilligrass, te recepţionez perfect. Ascult.

— Domnule Preşedinte, permiteţi să raportez, aici astronautul Shuckworth. Suntem din nou în siguranţă în Capsula de Transport, slavă Cerului!

— Ce s-a întîmplat, Shuckworth? Cu cine mai eşti acolo?

— Suntem aproape toţi, domnule Preşedinte - şi mă bucur că pot spune asta. Shanks şi Showler sunt lângă mine, la fel ca mulţi alţii. N-am pierdut

decât vreo două duzini dintre angajaţii de la bucătărie şi hamali. A fost o aventură să scăpăm cu viaţă de acolo!

— Cum adică *aţi pierdut* două duzini de oameni? zbieră Preşedintele. Unde s-au pierdut?

—Au fost mâncaţi! răspunse Shuckworth. Hap! Şi duşi au fost! Un director-adjunct de aproape doi metri s-a topit sub ochii mei, ca îngheţata la soare. Nici nu-i mestecă, îi înghit aşa, cu totul.

— *Cine*? strigă Preşedintele. Despre cine vorbeşti? Cine înghite oameni nemestecaţi?

Stai! **strigă Shuckworth. Doamne sfinte, vin după noi! Uite-**

i cum ies din Hotelul Spaţial, în haite! Mă scu-zaţi, domnule Preşedinte, nu mai pot să vorbesc acum.10

I Capsula de Transport | în primejdie - primul atac

Pe când astronauţii Shuckworth, Shanks şi Showler erau urmăriţi de Vermii Fioroşi, Marele Ascensor de Sticlă se învârtea cu o viteză ameţitoare pe orbita Pământului. Domnul Wonka activase toate propulsoarele de rachete, astfel încât ascensorul atingea acum viteza ameţitoare de cinzeci şi cinci de mii de kilometri pe oră, în locul vitezei obişnuite de douăzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră. Ocupanţii săi se străduiau, vedeţi bine, să scape de acel Verme nenorocit cu fundul vânăt care încă-i urmărea, furios. Domnul Wonka nu se temea deloc de el, dar Bunica Josephine era îngrozită. Ori de câte ori îl vedea, scotea un ţipăt ascuţit şi-şi acopera ochii cu palmele. însă cincizeci şi cinci de mii de kilometri pe oră nu e o viteză prea mare pentru un Verme Fioros, care, dacă e tânăr şi în putere, poate să călătorească un cinci sute de mii de kilometri între prânz şi cină şi încă pe-atât până în dimineaţa următoare! Altfel cum ar străbate spaţiul cosmic, între planeta Vermes şi celelalte stele? Domnul Wonka ar fi putut să bănuiască acest lucru şi să nu-şi mai consume degeaba rachetele, dar el continua să accelereze, în vreme ce

Vermele plutea netulburat pe lângă ei, fixându-i răutăcios cu ochiul său roşu. „Mi-aţi făcut o vânătaie

de toată frumuseţea", părea el să spună, „aşa că am să mă răzbun!"
Se tot învârteau pe orbita Pământului de vreo patruzeci şi cinci de minute când Charlie, care plutea confortabil pe la înălţimea tavanului, alături de Bunicul Joe, spuse deodată:
— Bunicule, ce-i acolo în faţă? Uită-te pe aici, ce se vede?
— Sfinte Dumnezeule! Am ajuns înapoi la Hotelul Spaţial!
— Nu se poate! L-am lăsat demult în urmă...
— Hopa, spuse domnul Wonka, ce credeţi? Avem aşa o viteză că am dat ocol Pământului şi iată-ne înapoi de unde am plecat! Excelent!
— Bunicule, uite şi Capsula de Transport acolo, chiar în spatele Hotelului.
— Auzi, Charlie, dar ce se vede acolo lângă Capsulă?
— *Se văd o mulţime de Vermi Fioroşi!* ţipă Bunica Josephine. Haideţi să ne întoarcem, repede!
— înapoi! zbiera şi Bunica Georgina. întoarceţi!
— Stimată doamnă, spuse domnul Wonka foarte calm, nu suntem într-un automobil, pe şosea. Când eşti pe orbită, nu te poţi opri şi nici nu poţi da înapoi.

Nu-mi pasă! urlă Bunica Josephine. Frânează! Stop! înapoi! Altfel ne mănâncă Vermii

— !Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu tărăboiul ăsta, o puse la punct domnul Wonka. Ştiţi cu toţii că acest ascensor este cât se poate de rezistent la Vermi. N-aveţi de ce vă teme.

Acum, că se apropiaseră mai bine, puteau vedea haitele de Vermi care curgeau afară din Hotelul Spaţial şi se învârteau ca un roi de viespi în jurul Capsulei.

— Vor să atace Capsula de Transport! strigă Charlie.

Ceea ce li se arăta în faţa ochilor era îngrozitor. Viermii verzi, în formă de ou, se adunau în escadroane de câte douăzeci, aliniate perfect, astfel încât să formeze un scut. Apoi, unul după altul, escadroanele porniră la atac, în- dreptându-se spre Capsulă cu vârful ascuţit înainte, cu o viteză ameţitoare!

BANG! Primul escadron atacă, izbi, apoi se retrase brusc.

ZDRANG! Al doilea escadron lovi cu forţă Capsula de Transport.

— Ce naiba aşteptăm, nebunule? Hai să fugim de aici, striga Bunica Josephine.

— Vrei să vină după noi? Pentru Dumnezeu, hai să ne întoarcem! îi ţinea isonul Bunica Georgina.

— Mă tem că nu e deloc rezistentă la Vermi capsula aceea, zise domnul Wonka.

— Atunci trebuie să-i ajutăm, sări Charlie. Nu-i putem lăsa aşa! O sută cincizeci de mii de oameni sunt prinşi în Capsula aceea!

În vremea aceasta, jos, pe Pământ, în biroul de la Casa Albă, Preşedintele şi consiliul ascultau îngroziţi vorbele pe care astronauţii le schimbau între ei în interiorul Capsulei de Transport.

— Ne-au invadat, vin în haite, o să ne facă praf! striga Shuckworth.

— *Cine* v-a atacat? Cine sunt invadatorii ăştia? ţipa Preşedintele.

— Nişte brute imense, verzi-maronii, cu ochii roşii! îi răspunse Shanks. Arată ca nişte ouă enorme şi vin spre noi cu spatele înainte!

— Cu spatele? ţipă Preşedintele. De ce cu spatele?

— Fiindcă au fundul mai ascuţit decât capul! strigă Shuckworth. Atenţie, mai vine o tură! BANG! Domnule Preşedinte, nu mai rezistăm mult aşa! Chelneriţele sunt speriate de moarte, cameristele zbiară ca din gură de şarpe, băieţii buni la toate vomită pe capete, iar hamalii îşi fac rugăciunile! Domnule Preşedinte, ce ne facem?

— Lansează rachetele şi reveniţi pe Pământ, idiotule! strigă Preşedintele. întorceţi-vă imediat pe Pământ!

— Nu putem, strigă Showler. Ne-au distrus rachetele! Le-au făcut zob!

— Suntem morţi, domnule Preşedinte, se auzi vocea lui Shanks, suntem carne de tun! Chiar dacă nu reuşesc să distrugă capsula, trebuie să rămânem aici, pe orbită, pentru tot restul vieţii. Nu ne putem întoarce fără rachete.

— Preşedintele asudase tot. Curgeau apele pe el, iar gulerul i se înmuiase.E o chestiune de timp până pierdem complet legătura cu Casa Albă, continuă Shanks. Văd cum pocitaniile astea se pregătesc de un nou atac şi, de data asta, vor lovi tocmai în antena de telecomunicaţii. Nu cred că vom mai putea...

Vocea se stinse. Antena fusese distrusă.

— Shanks! ţipă Preşedintele. Unde eşti Shanks? Shuck- worth! Shanks! Showler! Unde sunteţi?... Showlworth! Shucks! Shankler! Răspundeţi!... Shanksworth! Show! Shuckler! De ce nu-mi răspunde nimeni?!

în Marele Ascensor de Sticlă nu exista comunicare prin radio, astfel încât niciunul dintre cei opt pasageri nu era la curent cu această dramă. Charlie tocmai spunea:

— Singura lor speranţă e să lanseze rachetele şi să se întoarcă iute pe Pământ!

— Da, dar ca să reintre în atmosferă trebuie să aibă un impuls care să-i scoată de pe orbită. Trebuie să schimbe direcţia şi să o ia în jos, iar pentru asta au nevoie de rachete. Dar lansatoarele lor sunt ciobite şi îndoite! Se vede de aici! Aşa că e vai de capul lor!

— Nu putem să-i remorcăm noi? întrebă Charlie.

Domnul Wonka sări în sus de bucurie. Deşi plutea, reuşi cumva să facă saltul! Era aşa de entuziasmat, încât sări atât de sus, că se

lovi cu capul de tavan. Apoi dădu trei ture prin aer şi strigă:

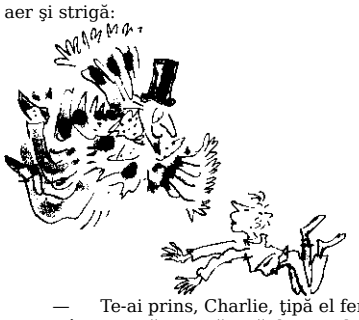

— Te-ai prins, Charlie, ţipă el fericit, asta e! îi remorcăm ca să iasă de pe orbită! Repede, toată lumea la butoane!

— Şi cu ce îi remorcăm? Le-aruncăm cravatele noastre? întrebă Bunicul Joe.

— Nu-ţi face griji pentru mărunţişuri, i-o reteză domnul Wonka. Marele Ascensor de Sticlă e prevăzut cu tot ce-i trebuie. Repede! La treabă!

— Opriţi-1! strigă Bunica Josephine.

— Nu mai ţipa, Josie, spuse Bunicul Joe. Oamenii aceia au nevoie de ajutor şi e de datoaria noastră să-i scoatem din beleaua asta. Dacă ţi-e aşa de frică, închide ochii şi bagă-ţi degetele în urechi.

Bătălia cu Vermii

— Bunicule Joe, strigă domnul Wonka. Propulsează-te iute către colţul mai îndepărtat al Ascensorului şi învârte mânerul acela. De-acolo se coboară frânghia!

— Frânghia nu-i bună, domnule Wonka! Vermii ne-o fac praf cât ai clipi!

E o frânghie oţelită, zise domnul Wonka. E făcută din oţel călit! Să încerce numai să muşte din ea şi li se fac dinţii aşchii! Hai, Charlie, treci la butoane! Am nevoie de ajutorul tău ca să manevrez drăcia asta. O să ne poziţionăm chiar deasupra Capsulei de Transport, apoi încercăm să ne agăţăm de ea cum se cuvine.Precum un cuirasat gata de luptă, Marele Ascensor, cu rachetele pornite, se propulsă fără nicio dificultate chiar deasupra Capsulei de Transport. La vederea acestui nou inamic, Vermii uitară de Capsulă şi se năpustiră cu toate forţele asupra Ascensorului. Escadroanele de Vermi se aruncară furioşi asupra minunatei maşinării a domnului Wonka: BANG! ZDRANG! BUUUUM! Părea o furtună cu tunete şi trăznete. Ascensorul se bâţâia ca o frunză în vânt, iar înăuntru lui, Bunica Josephine, Bunica Georgina şi Bunicul George, plutind în cămăşile lor de noapte, urlau, strigau şi dădeau din mâini, cerând ajutor. Doamna Bucket îşi strângea soţul în braţe aşa de tare, că unul dintre nasturii cămăşii îi pătrunse acestuia în carne. Numai Charlie şi domnul

Wonka îşi păstrau sângele rece şi pluteau netulburaţi pe la înălţimea tavanului, apăsând butoanele lansatoarelor de rachete. De jos, Bunicul Joe striga îndemnuri la luptă şi îi blestema pe Vermi, în vreme ce învârtea de manivelă pentru a derula frânghia, urmărindu-i apoi coborârea prin podeaua de sticlă.

— Mai către tribord, Charlie, striga Bunicul Joe. Suntem chiar deasupra Capsulei. înaintaţi câţiva metri, domnule Wonka. Vreau să înfig cârligul în ridicătura aia de la botul navei. Staaaai! Asta e! încă puţin! Asta e!... Hai să înaintăm niţel, să vedem dacă se ţine... Mai... Mai...

Frânghia de oţel se întinse la maxim, dar nu cedă. Marele Ascensor de Sticlă tracta acum Capsula de Transport, ducând-o departe de Vermii Fioroşi.

— Cu toată viteza înainte! strigă Bunicul Joe. Ţine! E legată bine!

— Lansaţi toate rachetele! strigă domnul Wonka, iar Ascensorul se smuci.

Frânghia oţelită ţinea bine. Domnul Wonka se propul- să până la podea ca să-i strângă mâna Bunicului Joe.

— Bună treabă, domnule! zise el bucuros. Te-ai descurcat de minune în condiţii de maximă presiune!

Charlie privi Capsula de Transport, care acum plutea la vreo treizeci de metri în urma lor, la capătul frânghiei. Avea nişte ferestruici

mici, iar în spatele lor se vedeau limpede feţele stupefiate ale lui Shuckworth, Shanks şi Showler. Charlie le făcu semne prietenești cu mâna, apoi ridică degetul mare, indicând că totul e ok, dar nimeni nu-i răspunse. Astronauţii stăteau cu gurile căscate. Nu le venea să-şi creadă ochilor.

Bunicul Joe se propulsase acum în sus şi plana în jurul lui Charlie foarte emoţionat.

— Charlie, băiete, zise el, am mai trecut noi prin aventuri, dar niciuna ca asta!

— Bunicule, unde au dispărut toţi Vermii?

Nimeni nu observase, dar, într-adevăr, în afară de amicul cu fundul vânăt care încă se ţinea după ei, toţi ceilalţi Vermi dispăruseră.

— Ia staţi aşa, ţipă Bunica Josephine. Ce se vede acolo?

Abia atunci văzură undeva, în depărtare, pe fondul albastru întunecat al spaţiului, că Vermii se adunaseră într-o ceată compactă şi că păreau să se regrupeze pentru atac.

— Nici să nu vă gândiţi că suntem la adăpost, ţipă şi Bunica Georgina.

— Nu mă tem eu de Vermănoşii ăştia, zise domnul Wonka. I-am făcut praf deja.

— Aiureli, zise Bunica Josephine. Acuşica sar pe noi şi ne fac ei praf! Uită-te la ei cum se adună! Uite-i cum se apropie!

Aşa şi era. Imensa armată de Viermi se mişcase cu o viteză incredibilă şi acum plutea aproape în linie cu Ascensorul de Sticlă, la câteva sute de metri depărtare, pe dreapta. Vérmele cu fundul vânăt era în frunte, aflându-se la vreo douăzeci de metri de ei.

— Ăla din faţă îşi schimbă forma! strigă Charlie. Se lungeşte, se lungeşte!

Sub ochii lor, Vérmele în formă de ou se întindea ca guma de mestecat, până ajunse lung cât un teren de fotbal şi gros ca trunchiul unui copac. La capătul din faţă avea ochi albi, cu pupile roşii, iar la celălalt, o coadă ascuţită, în vârful căreia se vedea limpede buboiul vânăt pe care-l căpătase când se lovise de geamul de sticlă.

Cei care pluteau înăuntrul Ascensorului priveau şi aşteptau. Apoi văzură Vérmele alungit ca o sfoară întor- cându-se şi venind încet, drept spre Marele Ascensor de Sticlă, şi apoi răsucindu-se jurul lui. Se înfăşură o dată... apoi de două ori, iar cei dinăuntru se cutremurară la vederea trupului moale şi verzui, care se lipea de sticlă, la doar câţiva centrimetri de ei.

— Ne leagă ca pe-un pachet! ţipă Bunica Josephine.

— Prostii, zise domnul Wonka.

— O să ne facă praf, se jelea Bunica Georgina.

— oNicidecum, i-o reteză domnul Wonka.

Charlie privi iute spre Capsula de Transport. Cei trei astronauţi îşi lipiseră nasurile de hublouri şi, aşa cum stăteau acolo, cu o expresie uluită, şocată, stupefiată şi paralizată de groază, păreau trei sardine într-o conservă. Charlie le făcu din nou semn că totul e ok. Showler îi răspunse cu o urmă de zâmbet şi asta fu tot.

— Ajutoooor, zbiera Bunica Josephine. Ia monstrul ăsta lipicios de pe noi!

Vermele se încolăcise de tot în jurul ascensorului şi acum îşi lega tacticos coada de cap cu un nod foarte bine meşteşugit. De acest nod atârna un capăt de vreo cinci metri - capătul cu ochii. Dar nu rămase mult atârnat acolo. Se curbă repede, luând forma unui uriaş cârlig lipit de Ascensor, ca şi cum ar fi vrut să remorcheze şi el, la rândul lui, ceva.

Pe când se întâmplau toate astea, nimeni nu mai băgă de seamă ce puneau la cale ceilalţi Vermi.

— Domnule Wonka! ţipă Charlie. Ce fac Vermii acolo?

Ce credeţi că făceau?

Se lungiseră cu toţii şi-şi schimbaseră forma, deşi nu erau aşa de lungi şi de subţiri ca primul. Fiecare se transformase într-un fel de băţ gros, cu ambele capete răsucite în formă de cârlig. Sub ochii lor, se prindeau unul de altul, ca zalele unui lanţ... un lanţ de o mie de Vermi, lung de aproape un kilometru! Iar Vermele ce forma prima verigă a lanţului (şi al cărui cârlig frontal nu se prindea de nimic) îi conduceape ceilalţi, într-un cerc larg, împrejurul Ascensorului.

— Hei, strigă Bunicul Joe, vor să se agaţe de bruta care s-a înnodat în jurul nostru!

— Vor să ne remorcheze, strigă şi Charlie.

— Să ne ducă pe planeta Vermes, bolborosi Bunica Jo- sephine. La optsprezece mii patru sute douăzeci şi şapte de kilometri de aici!

— Asta-i bună! se revoltă domnul Wonka. Noi suntem singurii care ne ocupăm cu remorcatul aici!

— Domnule Wonka, vor să ne remorcheze, interveni Charlie. E limpede că asta au de gând! Nu-i putem opri? Dacă încep

să ne târască prin spaţiu, îi vor târî şi pe bieţii astronauţi pe care i-am remorcat noi...

— Fă ceva, nu mai sta să te uiţi ca viţelul la poarta nouă, se răţoi Bunica Georgina.

— Da, murmură domnul Wonka, că e pentru prima oară în viaţa mea când mă simt cam dezorientat.

Nu aveau altceva de făcut decât să privească înfricoşaţi laţul de Vermi, care se apropia din ce în ce mai tare. Capul lanţului, un cârlig cu ochi mari şi furioşi, mai avea, probabil, vreo treizeci de secunde până să se agaţe de Marele Ascensor.

Vreau acasă, se jeluia Bunica Josephine, de ce nu putem pur şi simplu să ne întoarcem acasă

— ?Pe toţi pisoii roşcaţi cu ochi verzi! exclamă domnul Wonka. Chiar asta trebuie să facem: să ne întoarcem acasă! Ce naiba era în capul meu! Charlie! Iute! *Reintrăm în atmosferă!* Apasă butonul galben, tare, băiete, tare! Mă ocup eu de musafirii nepoftiţi!

Zicând acestea, domnul Wonka se propulsă cu o viteză ameţitoare către butoane, iar Charlie făcu acelaşi lucru.

— Ţineţi-vă bine! strigă domnul Wonka. Pârtieeee!

Din toate laturile Marelui Ascensor de sticlă ţâşniră rachete; maşinăria se înclină, scârţâi înfiorător şi apoi plonjă spre Pământ cu o viteză de-a dreptul uluitoare.

— *Retrorachete!* zbieră domnul Wonka. Să nu uităm de retrorachete!

Zbură spre alte butoane, pe care începu să le apese de parcă ar fi cântat la pian.

Liftul ţâşnea acum prin spaţiu cu susul în jos, aşa că pasagerii se pomeniră şi ei stând în cap.

— Ajutor, mi-a venit tot sângele în cap, se văietă Bunica Georgina.

— Şi de ce nu te întorci, ai uitat cum se face? zise domnul Wonka.

Atunci începură cu toţii să respire şi, pufnind şi gâfâind, se răsuciră prin aer până ajunseră în poziţie normală.

— Bunicule, mai ţine coarda aia? strigă deodată domnul Wonka.Da, domnule, ţine bine; Capsula de Transport ne urmează îndeaproape.

Era cu adevărat neobişnuit să vezi prin spaţiul cosmic, plutind cu aşa o viteză, un Ascensor de Sticlă care tracta o uriaşă Capsulă de Transport. Dar lanţul de Vermi nu-i slăbea deloc; viteza ameţitoare nu îi intimidase, ba, mai mult, capul de lanţ se pregătea să-şi ia avânt şi să se prindă de Vermele-cârlig de pe cabina de sticlă!

— Suntem morţi, ţipă Bunica Georgina. Or să se agaţe de noi şi ne trag înapoi de nu ne vedem!

— Vezi să nu, replică domnul Wonka. Sau poate aţi uitat ce efect are atmosfera Pământului asupra Vermilor? Imediat îi face friptură şi nu mai rămâne din ei decât o stea căzătoare. Ia să vedeţi acum cum încep să se transforme în popcorn!

Deja săreau scântei din Marele Ascensor, iar pereţii de sticlă deveniră, pe rând, roz, apoi roşii şi, în cele din urmă, stacojii. Curând, săreau scântei şi din lanţul cel lung al Vermilor, iar căpetenia lor începu să arate ca un vătrai proaspăt scos din foc. La fel stăteau lucrurile şi cu ceilalţi, chiar şi cu Vermele care încă mai era agăţat de Ascensor. De fapt, acesta din urmă se chinuia acum din răsputeri să se desfacă şi să

scape, dar nu putea să se deznoade şi peste vreo încă zece secunde începu să sfârâie! Chiar şi dinăuntrul Ascensorului se putea auzi sfârâitul cărnii arse de Verme. Părea o bucată de costiţă în tigaie; iar fârtaţii lui începură, la rândul lor, să se rumenească, din pricina uriaşei forţe de frecare. La început erau roşii ca para focului, dar în scurtă vreme deveniră albi şi începură să răspândească o lumină orbitoare.

— S-au transformat în stele căzătoare! ţipă Charlie.

— Ah, ce frumuseţe, zise domnul Wonka. îmi place acest spectacol mai mult decât un foc de artificii.

în câteva secunde, Vermii se transformaseră într-un nor de cenuşă.

—Am reuşit! jubila domnul Wonka. I-am făcut friptură! Praf i-am făcut! Suntem salvaţi!

— Cum adică salvaţi? zise Bunica Josephine. Păi mai avem niţel şi ne prăjim şi noi dacă o ţine tot aşa! Pune mâna aici, să vezi ce frige geamul ăsta! Zici că suntem în cuptor!

— Nu vă temeţi, scumpă doamnă, răspunse domnul Wonka. Marele Ascensor de Sticlă este prevăzut cu aer condiţionat şi este ventilat, aerisit şi automatizat în toate felurile posibile. Suntem în siguranţă.

— Nu ştiu ce se întâmplă, se auzi atunci glasul doamnei Bucket, care nu deschidea gura

decât foarte rar, dar trebuie să vă spun că mie, una, nu-mi place deloc!

— Nu-ţi place, mamă? se miră Charlie.

— Deloc, iar lui taică-tu îi place şi mai puţin.

— Ah, dar ce privelişte de vis, zise domnul Wonka. Ia uită-te cum se vede Pământul, Charlie, se face tot mai mare, pe măsură ce ne apropiem!

— ... ca să ne lovim de el cu peste trei mii de kilometri pe oră, bodogăni Bunica Georgina. Ia să te văd acum cum încetineşti, sau poate la asta nu te-ai gândit?

— Liftul e prevăzut cu paraşute, pun pariu, îi răspunse Charlie. Eu aşa cred: că vom ateriza lin, fiindcă paraşutele se vor deschide la momentul oportun.

— *Paraşute,* zise plin de dispreţ domnul Wonka. Alea sunt doar pentru astronauţi şi pentru fricoşi! Nu înţeleg de ce vreţi voi să *încetinim,* când, în realitate, ne dorim să *accelerăm*! V-am mai spus că, dacă nu prindem o viteză cu totul ameţitoare, n-avem nicio şansă să pătrundem prin acoperişul Fabricii de Ciocolată.

— Şi cu Capsula de Transport ce facem? întrebă Charlie, îngrijorat.

— O să le dăm drumul să zboare în treaba lor, pentru că ei *au* paraşute - trei la număr - şi le pot folosi ca să aterizeze.

— Şi cum ştii unde să aterizezi? zise Bunica Josephine. Dacă ne trezim în Oceanul Pacific?

— Nu prea am cum să controlez aterizarea, îi răspunse domnul Wonka, dar cred că ştim cu toţii să înotăm, nu?

— Omul ăsta e dus cu pluta! ţipă Bunica Josephine.

— E nebun de legat! zbieră Bunica Georgina.

Marele Ascensor de Sticlă zbura spre Pământ cu o viteză
imposibil de calculat. De-acum se vedeau deja continentele şi oceanele, care se grăbeau să le iasă în întâmpinare...

— Bunicule Joe, strânge cablul şi dă-le drumul să se descurce singuri! porunci domnul Wonka. Vor ateriza fără probleme, dacă le merg bine paraşutele!

— S-a făcut, strigă Bunicul, iar Capsula de Transport, rămasă de capul ei, începu să plutească în derivă prin spaţiu.

Charlie le făcu semn cu mâna celor trei astronauţi de la geam, dar niciunul nu-i răspunse. Păreau să fi căzut toţi într-un fel de

transă, cu ochii la copilul şi la bătrânii care pluteau în interiorul Ascensorului.

— Hai că nu mai e mult, spuse domnul Wonka, apro- piindu-se de un şir de butoane de culoare albastru deschis aflate într-un colţ. Acum se va decide dacă scăpăm cu bine sau nu... aşadar, vă rog din suflet să nu mă deranjaţi în aceste momente. Trebuie să mă concentrez perfect, altfel cine ştie pe unde ne mai pomenim...

Marele Ascensor intră într-o pătură densă de nori şi nu mai putură vedea nimic timp de câteva secunde. Când ieşiră din nor, Capsula de Transport dispăruse. Pământul era foarte aproape, iar sub ei se desfăşura o întindere ne- săvârşită de munţi şi păduri... câmpuri şi copaci... pentru ca apoi să apară un orăşel!

— Iat-o! se bucură domnul Wonka. Ia uite-o, frumoasa mea! Fabrica mea de Ciocolată!

—Vrei să spui Fabrica *lui Charlie,* îl corectă Bunicul Joe.

— *întocmai,* zise domnul Wonka adresându-i-se lui Charlie. Uitasem cu desăvârşire! Iartă-mă, copile, sigur că e a ta! Şi ne îndreptăm spre ea!

Prin podeaua de sticlă, Charlie întrezări uriaşul acoperiş roşu şi coşurile înalte ale fabricii. Se îndreptau glonţ într-acolo.

— Nimeni să nu respire! strigă domnul Wonka. Ţine- ţi-vă de nas! Legaţi-vă centurile de siguranţă şi spuneţi-vă rugăciunile! Suntem pe cale să pătrundem prin acoperiş!

înapoi la Fabrica de Ciocolată

a

Se auzi un zgomot îngrozitor de lemnărie ruptă şi sticlă spartă, apoi se lăsă o beznă de-o tăiai cu cuţitul, prin care răzbăteau trosnetele Ascensorului care cădea cu viteză, rupând şi spărgând tot în cale.

Deodată însă, zgomotul încetă, iar coborârea deveni tot mai lină. Acum ascensorul părea să meargă pe şine în sus şi-n jos, luând curbele ca montagne russe. Iar când luminile se aprinseră

din nou, Charlie realiză că nu mai pluteau de câteva minute bune. Acum se reîntorseseră cu toţii pe podea - domnul Wonka, Bunicul Joe, domnul şi doamna Bucket, chiar şi patul cu cei trei bunici, care se fâ- ţâiau pe sub plăpumi, încercând să-şi găsească iarăşi locul.

— Am reuşit! strigă domnul Wonka. Suntem înăuntru.

— Aţi făcut o treabă grozavă, domnule, zise Bunicul Joe apucându-l de mână. Excepţional! Magnific!

— Unde suntem? întrebă doamna Bucket, care se zăpăcise de tot.

— Ne-am întors, mamă, am ajuns la Fabrica de Ciocolată, strigă Charlie.

— Ah, mă bucur, spuse doamna Bucket, dar nu cumva am luat-o cam pe ocolite?

— Ce să facem, dacă a fost aglomeraţie, zise domnul Wonka.

— în viaţa mea n-am văzut om în toată firea care să vorbească aşa în dodii, spuse Bunica Georgina.

— Chiar şi cel mai înţelept om vorbeşte uneori în dodii, ca să dea sare şi piper cuvintelor, îi răspunse domnul Wonka.

— Mai bine vezi unde ne duce blestemăţia asta de lift, se răţoi Bunica Josephine, în loc să toooot trăncăni ca o moară neferecată!

— Vorba lungă, bogăţia omului, zise domnul Wonka.

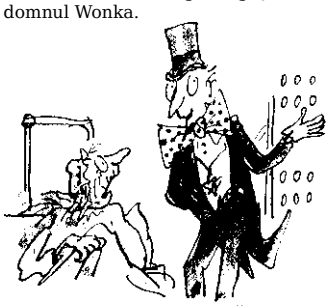

— Ce v-am zis, ţipă iar Bunica Georgina, e dus cu capul! E nebun de legat! Are păsărele la mansardă! E tralala! Eu vreau acasă, să ştiţi.
— Prea târziu! zise domnul Wonka. Acum suntem aici. Ascensorul se oprise. Charlie se afla pentru a doua

oară în marea sală prin care curgea râul de ciocolată... Sala aceea unde totul se putea

mânca: copacii, frunzele, iarba, pietrişul, ba chiar şi bolovanii. Iar aici îi întâmpinară sute de omuleţi Oompa-Loompa, care le făceau cu mâna şi ovaţionau. Era o privelişte care-ţi tăia răsuflarea. Până şi Bunica Georgina amuţi pentru câteva clipe.

Dar îşi reveni numaidecât.

— Piticii ăştia cine, Doamne-iartă-mă, mai sunt? întrebă ea.

— Se numesc Oompa-Loompa, îi explică Charlie. O să-ţi placă de ei. Sunt minunaţi!

— Şşşşt, i-auzi tobele, şopti Bunicul Joe. Acum ne cântă una de-a lor.

—*Aleluiaaaa!* cântau veseli omuleţii. *Aleluia, ce frumos! Willy Wonka s-a întors! Ne gândeam că nu mai vii, Că ne-ai părăsit, să ştii! Ne-am gândit că poate-ai dat De vreun monstru supărat Ba chiar ne-am imaginat Că de viu ni te-a mâncat...*

— Destul, râse domnul Wonka, ridicându-şi ambele mâini în aer. Vă foarte mulţumesc pentru aşa o primire! Haideţi, cine mă ajută să salt patul ăsta de-aici?

Cincizeci de omuleţi se repeziră şi împinseră patul în care se aflau cei trei bunici afară din Ascensor. Domnul şi doamna Bucket, care păreau complet buimăciţi, îi urmară. Ieşiră apoi Bunicul Joe, Charlie şi domnul Wonka.

— Acum, zise domnul Wonka, adresându-se Bunicului George, Bunicii Georgina şi Bunicii Josephina, jos din pat şi hai să ne apucăm de treabă. Sunt sigur că vreţi cu toţii să daţi o mână de ajutor la conducerea fabricii...

— Cine, noi? zise Bunica Josephine.

— Da, dumneata, zise domnul Wonka.

— Glumeşti, pare-mi-se, zise Bunica Georgina.
— Eu nu glumesc niciodată, spuse domnul Wonka.
— Ascultă, domnule! zise Bunicul George, ridicân- du-se în capul oaselor. Ne-ai cam purtat din lac în puţ azi, cred că ne-a ajuns!
— Dar v-am scos şi din lac şi din puţ, nu? Iar acum mi-am propus nici mai mult nici mai puţin decât să vă scot din patul ăla! declară mândru domnul Wonka.

Cum s-a inventat WonkaVita

— Nu m-am mai dat jos din patul ăsta de douăzeci de ani, aşa că n-o să mă scoţi dumneata acum, spuse Bunica Josephine foarte hotărâtă.
— Nici pe mine, zise Bunica Georgina.
— Păi mai adineauri vă sculaseţi cu toţii din el, zise domnul Wonka.
— Adineauri pluteam, zise Bunicul George. Nu aveam încotro.
— N-am pus ridicând piciorul pe podea, adăugă Bunica Josephine.
— Ia încercaţi, zise domnul Wonka zâmbind. S-ar putea să aveţi o surpriză.
— Hai, Josie, ia încearcă! spuse Bunicul Joe. Uite, eu m-am dat jos şi n-a fost mare scofală!
— Mulţumesc, nici nu mă gândesc, răspunse încăpăţânată femeia. Stau bine aici.

Domnul Wonka oftă din toţi rărunchii şi clătină încet din cap, cu mare tristeţe:

— Atunci, ce să facem, o lăsăm aşa.

Cu capul aplecat într-o parte, părea să-i privească gânditor pe cei trei bătrâni din pat, dar Charlie, uitându-se mai atent la el, văzu că ochii începuseră iar să-i sclipească.

„Ha!" îşi zise copilul în sinea lui. „Oare ce mai pune la cale?"

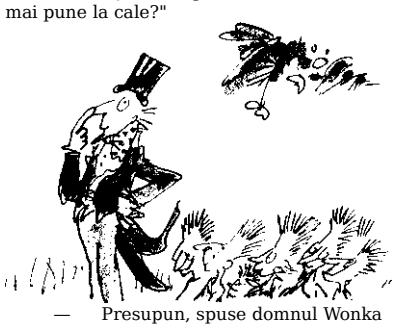

— Presupun, spuse domnul Wonka punându-şi un deget pe vârful nasului şi apăsând uşor, probabil că aş putea... adică la aşa o ocazie ar trebui să... mda, să vă ofer... dar de fapt...

Se opri şi scutură din cap, fără să mai zică nimic.

— Ce să ne oferi? sări ca arsă Bunica Josephine.

— Nu, nu, n-are rost, răspunse domnul Wonka. Vă văd decişi să rămâneţi ţintuiţi în patul acela, orice s-ar întâmpla... mai ales că ceea ce am să vă ofer e un lucru prea preţios ca să ne batem joc de el. îmi pare rău că am adus vorba de asta.

Zicând acestea, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

— Hei, strigă după el Bunica Georgina, nu poţi să ne laşi aşa, în aer. Ce e aşa preţios?

Domnul Wonka se opri şi se întoarse extrem de încet, îi măsură lung din priviri pe bătrânii din pat. îl priviră şi ei, aşteptând. El prelungi tăcerea, astfel încât nerăbdarea lor să crească. Omuleţii Oompa-Loompa încremeniseră tăcuţi în spatele lui, aşteptând.

— Despre ce e vorba? zise Bunica Georgina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte! spuse Bunica Josephine.

— Prea bine, am să vă spun, răspunse în cele din urmă domnul Wonka. Dar vă rog să fiţi foarte atenţi, fiindcă ceea ce veţi afla vă poate schimba viaţa, ba chiar vă poate schimba şi *trupurile.*

— Eu nu vreau deloc să mă *schimbi* strigă Bunica Georgina.

— Dacă-mi permiteţi, stimată doamnă, am să continui povestea. Nu cu multă vreme în urmă, îmi făceam de lucru în Laboratorul meu, amestecând substanţe şi soluţii, aşa cum fac zi de zi la ora patru după-amiaza, când mi-am dat brusc seama că descoperisem ceva cu totul şi cu totul deosebit! Era o pilulă care-şi tot schimba culoarea şi din când în când ţopăia în aer, de parc-ar fi fost vie. *Ce-avem noi aici?* am strigat, repezindu-mă în Sala invenţiilor, unde i-am dat-o unui Oompa-Loompa care era acolo de serviciu. Efectul a fost imediat! Uluitor! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Fireşte că pentru Oompa-Loompa a fost destul de neplăcut.

— Ce-a păţit? întrebă Bunica Georgina, ridicându-se în capul oaselor.

— Chiar aşa, zise domnul Wonka.

— Răspunde la întrebare, se răsti Bunica Josephine. Ce-a păţit Oompa-Loompa?

— Ei, nu cred că e cazul să jelim oalele sparte, spuse domnul Wonka. Mai ales că întâmplarea m-a ajutat să-mi dau seama că descoperisem o vitamină extrem de puternică şi singurul mod în care o puteam perfecţiona era să elimin efectul neplăcut pe care-l avusese asupra lui Oompa-Loompa.

— *Ce i-a făcut* acelui Oompa-Loompa? întrebă Bunica Georgina cu o voce de gheaţă.

— Pe măsură ce îmbătrânesc, aud tot mai prost, zise domnul Wonka. Vă rog mult, data viitoare când aveţi o întrebare, vorbiţi puţintel mai tare. Mulţumesc din suflet. Aşa, ce ziceam? Deci trebuia să mă gândesc la o soluţie ca vitamina să poată fi consumată, fără să te... adică...

— Fără să te ce? se răsti Bunica Georgina.

— Fără să te plictiseşti ascultând povestea mea, răspunse domnul Wonka. Fiindcă m-am întors deîndată în laborator şi-am amestecat iar substanţele, şi uite-aşa cred că am încercat toate amestecurile posibile şi, ori de câte ori produceam o pastilă nouă, i-o pasam prin gemuleţ unui Oompa-Loompa, fiindcă făceau cu rândul în Sala invenţiilor - şi puteam observa numaidecât efectul. Ei bine, primele câteva săptămâni au fost cam deprimante, aşa că nu vom vorbi de ele. Mai bine lăsaţi-mă să vă povestesc ce s-a întâmplat în cea de-a o sută treizeci şi doua zi de teste, în dimineaţa acelei zile am schimbat compoziţia soluţiei în asemenea măsură, încât pastila pe care am obţinut-o la final abia dacă tresărea, nici vorbă să ţopăie, iar culoarea nu şi-o schimba decât din galben-lămâie în albastru, apoi se făcea galbenă

la loc. Am fugit la fereastra care dă spre Sala invenţiilor, unde era de serviciu un Oompa-Loompa tare bătrân - chel, plin de riduri şi fără dinţi. De vreo cincisprezece ani era ţintuit într-un scaun cu rotile.

„Acesta este testul cu numărul o sută treizeci şi doi" am spus, făcându-mi o însemnare cu creta. Se uita la ea cam speriat, şi nu e de mirare, dacă ne amintim ce soartă tristă avuseseră primii o sută treizeci şi unu de voluntari!

— Ce anume *s-a întâmplat* cu ei? strigă Bunica Georgina. De ce nu răspunzi la întrebări şi te tot ascunzi după deget?

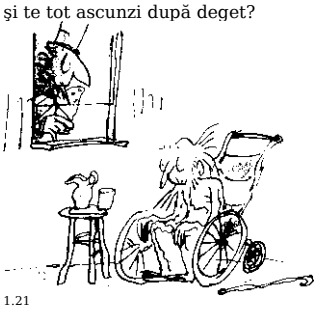

1.21

— Cine-o să mă găsească după deget? îi zise domnul Wonka. Aşa că bravul nostru omuleţ

a luat pastila şi-a în- ghiţit-o, cu puţină apă. Nici n-o înghiţise bine, că a şi început să-şi facă efectul... şi ce efect extraordinar! Omuleţul se schimba la faţă sub ochii mei. Cu o clipă înainte fusese un bătrânel chelios, cu câteva smocuri albe de păr la tâmple şi la ceafă. Ei, acele smocuri se făcuseră aurii acum, iar pe craniul chel părul începuse să-i răsară ca iarba. în mai puţin de un minut, ajunsese să aibă un păr lung şi blond de toată frumuseţea. în acelaşi timp, faţa i se schimba şi ea, iar ridurile se ştergeau ca prin minune - nu toate, dar suficiente cât să arate mult mai tânăr. Cred că schimbările astea îl cam gâdilau, pentru că începuse să zâmbească, apoi să râdă şi, când a deschis gura, am văzut ceva nemaipomenit: din gingiile ştirbe îi creşteau acum dinţi noi, albi şi sănătoşi. Eram înmărmurit. Stăteam acolo şi aproape că ieşisem de tot prin ferestruică, aşa eram de uimit de toate transformările care se petreceau în corpul acelui bătrân Oompa-Loompa. Dar, ce să vezi, deodată l-am văzut cum se ridică încet din scaunul cu rotile! A încercat să vadă dacă-l ţineau picioarele. A stat drept, apoi a făcut câţiva paşi. M-a privit cu o faţă strălucitoare, cu ochi mari, plini de lumină. „Uită-te la mine!" mi-a zis el. „Pot să merg! E un miracol!" „E WonkaVita", i-am răspuns. „Elixirul tinereţii într-

o pilulă. Cam câţi ani ai zice că ai acum?" După o clipă de gândire, omuleţul mi-a zis: „Mă simt exact cum

mă simţeam la cincizeci de ani." „Ce vîrstă aveai înainte să iei WonkaVita?" „Şaptezeci, bătuţi pe muchie." „Deci pastila te-a întinerit cu douăzeci de ani." „Aşa este, zise el bucuros, şi mă simt ca un miel nou-născut, îmi vine să zburd şi să tot zburd." „Chiar nou-născut nu eşti", i-am zis, „iar cincizeci de ani nu sunt tocmai puţini. Ia stai un pic. Mă-ntorc într-o clipă." M-am repezit la masa de lucru şi, folosind exact aceleaşi ingrediente, am făcut o nouă pastilă de WonkaVita, pe care i-am întins-o prin gemuleţ. „Ia-o pe asta!" am zis, iar omuleţul a şi înghiţit-o. într-o jumătate de minut întinerise cu încă douăzeci de ani! Era acum un Oompa-Loompa de treizeci de ani, subţirel şi agil. Nu mai putea de bucurie! Dansa împrejurul Sălii invenţiilor, sărind în sus şi

strigând. „Eşti fericit?" l-am întrebat. „Sunt în extaz! Mă simt ca peştele în apă!" mi-a răspuns el, ţâşnind afară din sală, nerăbdător să se arate familiei şi prietenilor în noua lui tinereţe. Aşa s-a inventat WonkaVita, încheie domnul Wonka povestea, iar acum oricine o poate încerca fără grijă.

— Atunci de ce nu te întinereşti pe tine mai întâi? întrebă Bunica Georgina. I-ai spus lui Charlie că ai îmbătrânit şi nu mai poţi conduce fabrica. Nu mai bine iei o vitamină de-asta şi te faci tânăr la loc?

— Da, ştim cu toţii să punem întrebări, zise domnul Wonka, dar ce ne facem cu răspunsurile? Ei bine, dacă aţi dori să luaţi o pastilă, de încercare...

— O clipă, interveni Bunica Josephine, ridicându-se în capul oaselor. Putem să-l cunoaştem pe acest Oompa- Loompa de şaptezeci de ani care a ajuns acum de treizeci?

Domnul Wonka pocni din degete. Apăru un omuleţ tânăr şi agil, care execută îndată un dans al bucuriei în faţa celor trei bătrâni din pat.

— Acum două săptămâni era un moş de şaptezeci de ani, ţintuit într-un scaun cu rotile, iar acum uitaţi-1! spuse mândru domnul Wonka.

— Charlie, ascultă, se aud tobele, zise Bunicul Joe. încep iar!

Charlie îi văzu iar pe omuleţi, care se adunaseră pe malul râului de ciocolată. Trupa de muzicanţi era compusă din douăzeci de persoane şi fiecare căra o tobă de două ori mai mare decât el. Băteau un ritm lent şi misterios, care în curând îi făcu pe toţi ceilalţi Oompa-Loompa să se clatine. Sutele de Oompa-Loompa se mişcau ritmic de la stânga la dreapta într-un fel de transă. Apoi începură să cânte:

— De eşti bătrân şi obosit Şi corpul ţi s-a paradit, Picioarele nu te mai ţin Şi viaţa ţi se pare-un chin Şi te-ai acrit de tot de ea - Parcă mai vrei şi altceva DE CE NU IEI O VITAMINĂ O WONKAVITA - SĂ TE ŢINĂ! îndată ochi-ţi strălucesc Şi pielea ţi-a întinerit, Ai dinţii albi şi încă-ţi cresc, Obrajii ţi s-au înroşit! Acum băieţii-şifac cu ochiul Şi-şi zic: „Ce mai gagică bine" Ar vrea şi-un pupic de la tine Acum c-arăţi aşa de bine! Dar ştim cu toţii, ştiţi şi voi Că nu e numai cum arăţ

iCi WonkaVita o să facă Alte minuni, şi mai de soi! CU DOUĂZECI DE ANI MAI MULT TU VEI TRĂI DACĂ O IEI, Aşa că fuga, dragii mei, O Wonka Vita înghiţiţi Şi imediat întineriţi! Ce delicioasă, ce minune, O WonkaVita n-are seamăn Da, ascultaţi, nu are seamăn Pe lume!

^Zţ | Reţeta de WonkaVita

— Iat-o, strigă domnul Wonka, care stătea la capul patului, ţinând în mână o sticluţă. Cel mai valoros flacon de pastile din lume! Apropo,

zise el, aruncându-i o privire obraznică Bunicii Georgina, eu nu am luat niciuna tocmai pentru că sunt mult prea preţioase ca să le irosesc. Ţinea flaconul chiar deasupra patului, aşa că cei trei bătrânei îşi întinseră gâturile sfrijite, încercând să vadă pastilele dinăuntru. Charlie şi Bunicul Joe veniră mai aproape, să se uite şi ei să citească eticheta. La fel făcură domnul şi doamna Bucket. Scria aşa:

WONKAVITA

Fiecare pastilă te face mai tânăr cu fix douăzeci de ani.

ATENŢIE!

A nu se ingera o cantitate mai mare decât cea recomandată de domnul WONKA.

Prin sticluţa transparentă se vedeau pastilele de un galben strălucitor, licărind şi fremătând în interior. Mai bine zis, păreau să vibreze. Dar vibrau atât de rapid, că

fiecare pastilă apărea şi dispărea mereu, de nu-i puteai desluşi contururile, doar culoarea. Aveai impresia că, deşi mici, sunt incredibil de puternice; părea că nişte creaturi din altă lume erau captive înăuntrul lor şi se luptau să iasă afară.

— Se mişcă, comentă Bunica Georgina, iar mie nu-mi plac pastilele care se mişcă. Dacă încep să ni se fâţâie prin burtă? Ca fasolea aia mexicană a lui Charlie pe care am în- ghiţit-o acum câţiva ani. Mai ştii, băiete, când am mâncat fasolea ta?

— Ţi-am zis că nu e de mâncare, bunico.

— O lună de zile n-am avut stare, că tot ţopăia fasolea aia prin mine.

— Dacă vrei să înghit pastila asta, zise Bunica Josephine, ai face bine să-mi spui ce conţine.

— Just, zise domnul Wonka, dar reţeta e tare complicată. Stai aşa... O aveam pe aici pe undeva, zise el, căutându- se prin buzunarele fracului. Nu se poate s-o fi pierdut... îmi ţin toate posesiunile de valoare în aceste buzunare... problema e că sunt atât de multe...

Zicând acestea, începu să-şi golească buzunarele în pat şi scoase: o catapultă artizanală, un yoyo, un ou ochi din cauciuc, o felie de salam, o măsea gata plombată, o bombă urât mirositoare, un pachet cu praf de scărpinat...

— Trebuie să fie pe aici, nu se poate, bodogănea el. Ah! Iat-o!

Scoase triumfător o hârtie foarte boţită, pe care o netezi în palmă şi începu să citească cu voce tare:

REŢETA VITAMINEI WONKAVITA

Se ia o tonă de ciocolată fină (sau douăzeci de saci de ciocolată sfărâmată, ce aveţi la îndemână). Puneţi ciocolata într-un cazan mare şi topiţi-o pe o plită încinsă. Când a început să fiarbă, se domoleşte focul, astfel încât să nu se

ardă, dar să fiarbă în continuare. Adăugaţi apoi aceste
ingrediente, în ordinea prescrisă şi amestecând bine, astfel ca fiecare ingredient să fie absorbit deplin înainte de a-l adăuga pe următorul:
O COPITĂ DE SFINX
TROMPA (ŞI POMPA) UNUI ELEFANT
TREI GĂLBENUŞURI DE OUĂ DE ŞOIM
UN NEG DE PORC AFRICAN
UN CORN DE VACĂ (SAU O CHIFLĂ)
O COADĂ DE GRIFON
O SUTĂ ŞAPTEZECI DE GRAME DE BALE DE MELC TĂNĂR
DOUĂ FIRE DE PĂR (ŞI UN MĂR) DE LA UN HIPOCAMP
CIOCUL UNUI ALBATROS CU CIOC ROŞU O BĂTĂTURĂ DINTRE DEGETELE UNUI UNICORN CELE PATRU TENTACULE ALE UNEI JUMĂTĂŢI DE CARACATIŢĂ UNHIP, UN PO ŞI UN POT DE LA HIPOPOTAM UN COT DE COTOI O TĂRTIŢĂ DE LA O CĂRTIŢĂ ASCUNZĂTOAREA (NEDESCOPERITĂ DE NIMENI) A UNUI MONŞTROFANT ALBUŞUL DE LA TREIZECI DE OUĂ DE VREPELIŢĂ TREI PICIOARE DE CAPRIŞCĂTOARE (SAU UN METRU, DUPĂ CAZ)
RĂDĂCINA PĂTRATĂ A UNUI ABAC DIN AMERICA DE SUD

COLŢI DE VIPERĂ (VIPERĂ VESELĂ)
RĂT DE RÂMĂTOR (CU BLANĂ)

Când toate cele de mai sus au fost încorporate, fierbeţi timp de douăzeci şi şapte de zile, fără a amesteca. După douăzeci şi şapte de zile, tot lichidul se va evapora, iar pe fundul căldării va rămâne o bilă solidă, de mărimea unei mingi de fotbal. Spargeţi-o cu ciocanul. înăuntru veţi afla o pastilă mică. Aceasta este WONKAVITA

!Adio, Georgina!

După ce termină de citit reţeta, domnul Wonka împături cu băgare de seamă hârtia şi o puse la loc în buzunar.

— Un amestec foart*e, foarte* complicat, conchise el. Nu e de mirare că mi-a luat ceva vreme să-l nimeresc.

Ridică sticluţa, o agită, iar pastilele dinăuntru zornăiră, ca nişte mărgeluţe de sticlă.

— Vă servesc cu o pastilă sau două, stimate domn? îl îmbie el pe Bunicul George.

— Juri pe ce ai mai sfânt că nu are efecte secundare? întrebă Bunicul George.

— Jur, zise domnul Wonka, ducându-şi mâna la inimă.

— îmi cer iertare, interveni Charlie.

Charlie făcu un pas înainte. Bunicul Joe îl urmă. Cei doi stăteau unul lângă altul.

— Chiar *sunteţi sigur* că o să meargă totul bine?

— Asta e bună! exclamă domnul Wonka. Ce te face să pui o întrebare aşa de caraghioasă?

15

— Mi-amintesc de guma pe care i-aţi dat-o lui Violet Beauregarde, zise Charlie.Ah, aşadar *asta* te frământă pe tine! strigă domnul Wonka. Aminteşte-ţi însă că Violet a pus mâna pe guma aceea fără permisiunea mea, iar eu chiar i-am zis „Stai! Nu! Scuip-o!" Dar prostuţa aia nu m-a ascultat! Acum e invers: *îi invit chiar eu* pe bunicii tăi să încerce Wonka Vita, le-o *recomandl* Dacă le vor lua aşa cum spun eu, sunt la fel de nevinovate ca nişte bomboane.

— Bineînţeles! strigă domnul Bucket. Ce mai aşteptaţi? Luaţi o vitamină!

Bunul domn, care abia dacă scosese o vorbă pe parcursul întregii aventuri, părea acum cuprins de o frenezie nemaipomenită, iar asta i se trăgea de la Sala cu ciocolată. în mod obişnuit, domnul Bucket era timid şi tăcut - ca unul care-şi petrecuse o bună parte din viaţă nefăcând altceva decât să înşurubeze capacele unor tuburi de pastă de dinţi, dar vederea râului de ciocolată îl umpluse de însufleţire. în plus, toată povestea asta cu pastilele îl făcuse şi mai entuziast.

— Ascultaţi, strigă el către cei trei bunici, domnul Wonka vă oferă o a doua tinereţe! Nu pierdeţi ocazia!

— Ah, pastilele sunt delicioase şi îşi fac efectul numaidecât, întări domnul Wonka. Veţi întineri cu un an pe secundă.

Zicând acestea, făcu un pas înainte şi aşeză cu grijă flaconul în mijlocul patului.

— Vă invit să vă serviţi!

— *Haideţi,* strigară în cor omuleţii Oompa-Loompa.

Haideţi, nu mai staţi pe gânduri, Anii se duc rânduri-rânduri, încercaţi astă-pastilă, Ce minune, ce copilă Deveni acum bunica! Nu mă mir: E WONKAVITA!

La auzul acestui îndemn, bunicii nu mai rezistară. Se aruncară toţi trei deodată asupra flaconului. Şase mâini uscăţive se chinuiau să-l apuce. Bunica Georgina puse prima mâna pe el şi, cu un mârâit triumfător, deşurubă capacul şi-şi vărsă în poală, peste pătură, toate pilulele. Le ferea cu mâinile făcute căuş pentru ca ceilalţi să nu se-ntindă şi să i le ia.

— Excelent, zise ea avidă, numărându-le repede. Sunt douăsprezece pastile aici! Şase pentru mine şi câte trei pentru fiecare dintre voi.

— Hei, nu e cinstit! ţipă Bunica Josephine. Trebuie să luăm fiecare câte patru.

— Aşa e corect, câte patru pentru fiecare, strigă Bunicul George. Hai, Georgina! Dă-mi partea mea!

Domnul Wonka ridică din umeri şi le întoarse spatele.

Detesta certurile şi nu-i
plăceau deloc oamenii
zgârciţi şi egoişti. Lasă-i să-
şi scoată ochii, se gândi el,

îndreptându-se

către cascada de ciocolată. E trist, dar adevărat, îşi zise, că toţi se înrăiesc atunci când e o miză mare în joc şi, mai ales, când vine vorba de bani. Pastilele acestea însă erau mai de preţ ca banii. Ceea ce-ţi ofereau ele nu se putea cumpăra cu bani. Fiecare pastilă valora cel puţin un milion de dolari, iar domnul Wonka ştia o mulţime de oameni bogaţi care ar fi plătit bucuroşi şi mai mult pentru a întineri cu douăzeci de ani. Ajunse pe malul râului de ciocolată, unde era cascada şi rămase acolo, privind şuvoaiele şi stropii de ciocolată topită ce curgeau la vale. Sperase în zadar că zgomotul cascadei va acoperi vocile bătrânilor care încă se certau acolo, în pat. Deşi era cu spatele, domnul Wonka auzea limpede fiecare cuvinţel.

— Eu le-am luat prima, striga Bunica Georgina, deci sunt ale mele şi vă dau câte am eu chef!

— Ba bine că nu, ţipa Bunica Josephina. Nu ţi le-a dat ţie! Ni le-a dat tuturor!

— Nimeni nu mă va opri să-mi iau partea mea, zbiera şi Bunicul George. Dă-le încoace, nebuno!

Peste toată hărmălaia se auzi vocea Bunicului Joe:

— Potoliţi-vă cu prostiile! Parcă sunteţi sălbatici!

— Joe, vezi-ţi de treaba ta, replică Bunica Josephine.

Ai grijă, Josie. Patru pastile sunt oricum prea multe pentru o singură persoană

— .Aşa e, Bunicul Joe are dreptate, zise Charlie. *Te rog,* Bunico, ia una sau două, cum a zis domnul Wonka. Aşa or să rămână şi pentru mama, tata şi Bunicul Joe.

— O, da, strigă domnul Bucket, vreau şi eu una!

— Oooof, ce bine ar fi să am cu douăzeci de ani mai puţin şi să nu mă mai doară aşa de tare picioarele, zise doamna Bucket. Mamă, te rog, nu poţi să opreşti câte una şi pentru noi?

— îmi pare rău, nu, răspunse Bunica Georgina. Domnul Wonka a zis clar că pastilele sunt special pentru noi, ăştia din pat.

—Vreau partea mea, urlă Bunicul George. Hai, Georgina, dă-le-ncoace!

— Brută, dă-mi drumul, mă doare, ţipă Bunica Georgina. Auuuuuuuuu! BINE! *Bine! Vă* dau la toţi, dă-mi drumul... aşa! Patru pentru Josephine... patru pentru George... şi patru pentru mine!

— Perfect, zise Bunicul George, acum hai să facem rost de nişte apă.

Domnul Wonka nu avea nevoie să se întoarcă, ca să ştie că trei Oompa-Loompa se şi repeziseră spre pat cu trei pahare de apă. Erau nişte omuleţi extrem de săritori. După o clipă de tăcere, se auzi vocea Bunicului George:

— Hai să vedem ce iese.

— O să fiu iar tânără şi frumoasă, declară Bunica Josephine.Adio, oase bătrâne! Haideţi, toţi deodată! Să le dăm pe gât! strigă Bunica Georgina.

Se făcu linişte. Domnul Wonka nu mai putea de curiozitate, dar nu se întoarse cu faţa. însă, cu coada ochiului, surprinse feţele lipsite de expresie ale unor Oompa-Loo- mpa, care rămăseseră cu privirile pironite pe patul buclucaş. într-un târziu, Charlie sparse tăcerea:

— Doamne! Ia te uită! E... e... e de necrezut!

— Nu pot să cred! zbiera Bunicul Joe. Uite-i cum întineresc! *Uite* ce păr are Bunicul George!

— Şi dinţii, zise Charlie. Uite ce dinţi albi are! Bunicule George, ţi-au crescut iar dinţii buni!

— Mamă, strigă doamna Bucket către Bunica Georgina, cât eşti de frumoasă! Uite ce-ai întinerit! Şi *uite-l* pe tata! continuă ea, arătând către Bunicul George. E grozav de chipeş!

— Josie, cum te simţi? îşi interoga agitat Bunicul Joe jumătatea. Cum te simţi să ai iar treizeci de ani? Dar ce treizeci! Eşti chiar

mai tânără! Poate douăzeci! Suficient, eu m-aş opri aici, nu se face să fii mai tânără de douăzeci de ani.

Domnul Wonka scutură din cap cu tristeţe şi-şi trecu mâna peste frunte, iar dacă te-ai fi aflat îndeajuns de aproape, l-ai fi putut auzi şoptind:

— Vai de mine şi de mine, iar o luăm de la capăt.

— *Mamă!* se auzi vocea alarmată a doamnei Bucket. Mamă, e cazul să te opreşti, deja exagerezi! Ai ajuns pe la cincisprezece ani! ...Mamă, nu pot să cred aşa ceva, zece ani?! Mamăăăăă, *te-ai făcut mică!*

— Josie, striga şi Bunicul Joe, vezi că n-a mai rămas din tine decât o fetiţă mică. Opriţi-o, repede, ajutor!

— întineresc *prea* repede! striga Charlie.

— Au luat o doză prea mare, zise domnul Bucket.

— Mama se micşorează cel mai repede! zise îngrijorată doamna Bucket, arătând spre Bunica Georgina. *Mamă, mă auzi? Opreşte-te!*

— Pe cinstea mea, chiar întineresc cu un an pe secundă, e fantastic! exclamă domnul Bucket, singurul pe care tot acest spectacol părea să-l amuze.Dar nu prea mai au de unde să întinerească, că s-au făcut mici de tot, se plânse Bunicul Joe.

— Cred că mama are vreo patru ani, zise doamna Bucket pe un ton plângăreţ, dar ce zic eu patru... trei... doi... unu... *Aoleu! Unde-a dispărut?* Ce s-a întâmplat cu mama? Mamă? Georgina! Unde eşti? Domnule Wonka, vino repede, ajutor! S-a întâmplat ceva groaznic! Bătrâna mea mamă s-a făcut nevăzută!

Domnul Wonka oftă, se întoarse şi se apropie cu paşi rari de pat.

— Unde e mama? plângea doamna Bucket.

— Uitaţi-vă la Josephine! Cine-a mai pomenit aşa ceva? striga Bunicul Joe. Domnul Wonka privi în direcţia indicată. Josephine era în mijlocul patului, unde plângea „Oaa! Oaa! Oaa!".

— Nevasta mea e un bebeluş în scutece! striga Bunicul Joe, nevenindu-i să creadă.

— Ia uite-l şi pe Bunicul George, râse vesel domnul Bucket. E bebeluşul acela mai mare care merge de-a buşi- lea! E tatăl nevestii-mii!

— Da, e tata! se văita doamna Bucket. Dar unde e mama? Georgina s-a făcut nevăzută, domnule Wonka, nu dăm de ea pe nicăieri. S-a tot micşorat până a dispărut şi mă întreb *unde s-a dus.* Cum o putem aduce înapoi?

— Doamnelor şi domnilor, spuse domnul Wonka, ridicând ambele braţe în aer pentru a face linişte. *Vă rog* să nu vă impacientaţi. Nu există niciun motiv de îngrijorare...

— Cum adică? protestă sărmana doamnă Bucket. Mama s-a făcut nevăzută şi tata nu e decât un bebeluş plângăcios...

— Un bebeluş adorabil, zise domnul Wonka.

— Aşa este, întări domnul Bucket.

— Şi Josie a mea? strigă Bunicul Joe.

— Ce e cu ea? întrebă domnul Wonka.

— Păi...

— Arată foarte bine, nu crezi?

— O, da! Adică ce spun eu aici? NU! E un prunc!

— Un prunc sănătos tun. Câte pastile a luat?

— Patru, fiecare a luat câte patru, zise Bunicul Joe, morocănos.

Domnul Wonka scoase un şuierat din gât, iar pe chip i se aşternu tristeţea.

— De ce n-au oamenii minte? oftă el. De ce nu mă *ascultă*? Doar le-am spus că fiecare pastilă îi va întineri cu exact douăzeci de ani. Bunica Josephine a luat patru, deci e mai tânără cu patru ori douăzeci... să vedem... patru ori doi opt... adăugăm zero, deci a întinerit cu exact optzeci de ani. Câţi ani avea bunica, de fapt?

— Optzeci a împlinit anul acesta... deci optzeci de ani şi trei luni, răspunse Bunicul Joe.

— Poftim! strigă domnul Wonka, strălucind de fericire. WonkaVita a funcţionat de minune! Are exact trei luni. Şi e cel mai grăsuţ şi mai rozaliu bebeluş pe care l-am văzut vreodată.

— O, da! zise domnul Bucket. Ar lua un premiu la orice concurs de frumuseţe pentru bebeluşi.

— *Locul întâi,* zise mândru domnul Wonka.

— Ai văzut, bunicule, interveni Charlie vesel, n-ai de ce să fii trist. Bunica e un bebeluş de toată frumuseţea!

— Doamnă, întrebă domnul Wonka întorcându-se spre doamna Bucket, îmi permiteţi să vă întreb ce vârstă avea tatăl dumneavoastră, Bunicul George?Fix optzeci şi unu de ani, răspunse pe un ton plângăreţ femeia.
— Şi iată că acum e un copilaş poznaş de un anişor! exclamă jovial domnul Wonka.
— Extraordinar! observă domnul Bucket întorcându- se spre soţia lui. Vei fi prima femeie din lume care-i schimbă tatălui ei scutecele!
— Să şi le schimbe singur, zise doamna Bucket. Eu vreau să ştiu *unde e Bunica Georgina? Unde a dispărut mama?*
— A-ha, zise domnul Wonka. Hm... Mda... Unde să se fi dus buna doamnă? Ce vârstă, mă rog, avea dumneaei?
— Şaptezeci şi opt de ani, îi răspunse domnul Bucket.
— Ei, atunci e *limpedel* râse domnul Wonka. E clar ca lumina zilei!
— Ce e clar? se răsti doamna Bucket.
— Scumpă doamnă, dacă Georgina avea şaptezeci şi opt de ani şi a întinerit cu optzeci, e clar că s-a făcut nevăzută. Cum se zice, s-a întins mai mult decât îi era plapuma. A întinerit cu mai mulţi ani decât avea, de fapt!

— Nu înţeleg, zise doamna Bucket.
— Aritmetica de clasa a doua, răspunse domnul Wonka. Cât fac şaptezeci şi opt minus optzeci?
— Minus doi! zise Charlie.
— Ura! exclamă vesel domnul Bucket. Soacră-mea are minus doi ani!
— Cu neputinţă, zise doamna Bucket.
— Şi totuşi aşa este, confirmă domnul Wonka.
— Păi unde e acum?
— Mda, bună întrebare, spuse domnul Wonka. Foarte bună întrebare. într-adevăr... unde o fi acum?
— Habar n-ai, nu-i aşa?
— Ei, ba da, ştiu precis unde este.
— Atunci spune-mi!
— încercaţi să înţelegeţi, zise domnul Wonka. Dacă acum are minus doi ani, trebuie să mai treacă doi ani până când ajunge la zero. Mai are de aşteptat.
— Şi unde stă câtă vreme aşteaptă? întrebă doamna Bucket.
— în Sala de aşteptare, normal, răspunse domnul Wonka. BUM-BUM! răsunară deodată tobele orchestrei Oom-

pa-Loompa şi sutele de omuleţi care se aflau în Sala cu ciocolată începuseră să se legene, să sară şi să danseze pe ritmul muzicii.

— Atenţiune, atenţiune! cântau.

Atenţie, surori şi fraţi Nici să nu mai respiraţi, Ia poftiţi de v-adunaţi Şi-o poveste ascultaţi Că muriţi de n-o aflaţi!Poate că aţi auzit De Aurica Pinklesweet Şapte ani avea fetiţa Când a mers la bunicuţa. Şi la prânz, a doua zi, Bunicuţa-aşa grăi:

„Scumpa mea, să fii cuminte, Bunicuţa nu te minte, Mă duc pân' aici la piaţă." (însă o minţea pe faţă Pe copilă, fiindcă ea Se ducea de fapt să bea!)

Aşa că se strecoară afară, Iar Aurica într-o doară, Văzându-se singură-n casă S-a suit, hopa, pe masă Şi drept în raft la bunicuţa Şi-a băgat nasul maimuţa. Avea bunica de-a pastile! Rotunde, mici, ca nişte bile! Şi ce culori, de caramele, De zahăr, roşii, verzi mărgele, — Ce *minunat, ia să gustăm, Par delicioase, să-ncercăm!*

Şi haţ, o-nghite pe cea verde. Ce bunătate, nici n-ai crede, Zici că-s din ciocolată toate! Hap-hap le dă pe gât cât poate, Hai patru, cinci, ba chiar şi zece ... parcă cu gluma se întrece!

Acum se simte cam ciudat, Ceva-n stomac i s-a mişcat.
De un'să ştie Aurica Ce-ascunde în dulap bunica? Căci biata babă-i constipată, Nu face nici măcar odată, De-aceea doctorul i-a dat De-a laxative, câte-un sac. Aşa că roşii, verzi, pastile, Pătrate, mici şi mari şi bile Sunt toatepentru-acelaşi scop: Să scoată-afară acel dop! Să ştiţi însă că dintre toate Pastila cea de ciocolată E cea mai rea; Chiar şi bunica Simte fiori când o înghite! Vă mai miraţi că Aurica Nici nu mai poate să respire?
în burta ei se dau războaie, Se-aud tunete ca de ploaie, Se zbat cu forţă două-armate, Nici una să iasă nu poate, Iar când se isc-acea furtună Casa se clatină, nebună, De zgomotele cele mari Care răsună-ntre pereţi. Se zgâlţâie ferestre tari, Vecinii se ascund, vedeţi, (Ba unul chiar şi strigă tare: „Este cutremur, frăţioare!") Cu mare bubuit şi tunet Burta fetiţei i-un răsunet De ghiorţăieli şi de durere, „Au, au!"strigă ea cu putere, „Mă doare tare rău stomacul". Păi cum să n-o doară, săracul, Când explodează ca din puşcă ? Parcă pe dinăuntru-o muşcă?

Dar stai, că pe la ora trei, Sosi şi bunicuţa ei.
Se clătina niţel bătrâna, Dar chiar şi-aşa văzu
dintr-una Că treaba se-mpuţise tare.
în lipsa ei, „Ce-ngozitoare Ispravă ai făcut,
copilă? Ai luat cumva vreo pastilă?"
„Vai, bunicuţă, ce mă doare Burtica"- chiar
simţea că moare Sărmana Aurica! Plină de
nervi, făcută foc, Bunica apucă pe loc Un
telefon, şi auzind O voce ce spunea „A/o"
Strigă pe dată: „Vă grăbiţi? Am un copil bolnav
de tot, Cred că acuşi îmi face poc!"
Oare nu vreţi să auziţi Ce râu a dus-o la spital
Sărmana Aurica ? Ştiţi A fost un ne'ntrerupt
scandal Şi-a fost nevoie mare, frate, De
instrumente complicate, Nici nu le mai înşir
acum Tot ce contează-i să vă spun Că biata
fată n-a murit, Deşi pe rând la capul ei
Se adunau medicii toţi „îi dau o oră, i-dau o zi",
Se auzeau glasuri speriate, Dar ea i-a liniştit
pe dată Când ochii-albaştri i-a deschis. „Să
ştiţi că n-am să mor," a zis Şi n-a murit.
S-a întors întâi la bunicuţa, Dar a venit îndată
tati S-o ia acasă pe micuţa Care trecuse prin
dureri Ce nu se pot închipui. Şi vreţi să ştiţi
ceva, copii? De-atuncea stomăcelul ei Nu a mai
fost nicicând la fel Căci l-a stricat punând în el
Pastilele de ciocolată. Avea să tragă viaţa toată
Ponoasele isprăvii sale, Stomacul n-avea

vindecare Şi şapte ore zi de zi Le petrecea pe
la toaletă (un loc deloc plăcut, vezi bine, n-
avea timp nici de bicicletă!

)Povestea are şi-o morală Şi
sper c-aţi înţeles acum:
Pastilele nu-s jucărie,
Lăsaţi-le la locul lor,
Oriunde-n casă ar fi să fie
Este mai bine să le ţie
Părinţi, bunici în paza lor.

VitaWonk şi Tărâmul cu Minus

— Charlie, băiete, tu decizi, că doar e fabrica ta. Ce facem, aşteptăm doi ani să se nască Bunica Georgina sau o aducem înapoi acum?

— Cum, vrei să spui că o poţi aduce înapoi? strigă Charlie.

— Ei, n-aş băga mâna în foc, dar pot să încerc... dacă vrei.

— Normal că vreau! De dragul mamei, nu vezi ce tristă e?

Doamna Bucket şedea pe marginea patului, ştergându-se cu batista la ochi.

— Biata mea mamă, suspina ea, biata mea mamă are minus doi ani şi cine ştie peste câte luni am s-o revăd... dacă am s-o mai revăd vreodată!

16

Bunicul Joe, aşezat pe pat în spatele ei, îşi hrănea soţia în vârstă de trei luni cu biberonul, ajutat de un Oompa- Loompa. Lângă ei, domnul Bucket îi dădea de mâncare cu linguriţa bunicului George, în vârstă de un an. Era vorba despre un amestec purtând numele de *„Mâncare de bebeluşi Wonka supermoale şi cremoasă"* Mâncarea intra în gura bebeluşului, dar cea mai mare parte i se împrăştia pe bărbie şi pe piept.

— Fir-ar să fie, bombănea domnul Bucket, vin şi eu la Fabrica de Ciocolată să mă simt bine şi uite acum! Am ajuns să-i fiu mamă socrului meu!

— Charlie, totul e sub control, zise domnul Wonka, privind ce se întâmplă în jur. Sunt bine cu toţii. Nu mai au nevoie de noi. Hai s-o căutăm pe Bunica Georgina!

Zicând acestea, îl apucă pe Charlie de braţ şi porni în paşi de dans spre uşa deschisă a Marelui Ascensor de Sticlă.

— Hai mai repede, copile! Dacă vrem să ajungem acolo *înainte,* trebuie să ne grăbim!

— înainte de ce? întrebă Charlie.

— înainte s-o scadă, fireşte, zise domnul Wonka. Tu nu ştii că minusurile se folosesc la scădere? Sau nu eşti bun la aritmetică?

Se aflau deja în Ascensor, iar fabricantul de ciocolată căuta febril printre sutele de butoane, pentru a-l găsi pe cel potrivit.

— Ah, *iată!* zise el satisfăcut, apăsând delicat pe un buton micuţ de fildeş, pe care scria TĂRÂMUL CU MINUS.

Uşile se închiseră, iar grozava maşinărie făcu un salt spre dreapta, în vreme ce scotea un muget mecanic. Charlie se prinse speriat de picioarele domnului Wonka.

Văzând aceasta, bărbatul coborî o strapontină prinsă de perete:

— Stai jos, Charlie, şi leagă-te bine cu centurile de siguranţă! O să ne cam zguduie!

Erau centuri pe fiecare parte a scaunului, iar Charlie facu cum i se spusese. Domnul Wonka coborî încă o strapontină pentru el şi procedă la fel ca băiatul.

— Mergem mult în jos, zise el, nici nu ştii cât de jos o să ajungem!

Ascensorul prinse viteză. Se sucea şi se răsucea. Luă un viraj strâns, la stânga, apoi o luă la dreapta, apoi iar la stânga, continuând să coboare în tot acest timp.

— Of, sper că Oompa-Loompa nu folosesc celălalt ascensor, oftă domnul Wonka.

— Care?

— Acela care merge în sus pe acelaşi traseu, fireşte!

— Doamne fereşte! Adică ne-am putea ciocni?

— Până acum am avut noroc... Hei! Ia priveşte aici! Repede!

Prin fereastră, Charlie văzu ceva care semăna cu o enormă carieră de piatră, cu pereţi abrubţi din ceva care aducea cu o rocă maro. Acolo lucrau sute de omuleţi Oompa- Loompa, cu târnăcoape şi ciocane pneumatice.

— Zahăr candel, zise domnul Wonka, cel mai mare zăcământ de zahăr candel din lume.

Liftul se grăbea acum şi mai tare.

— Ţine-te bine, Charlie, vom coborî la mare adâncime... deja suntem la vreo şaizeci de mii de metri.

La geam apăreau şi dispăreau privelişti bizare, dar cutia de sticlă se mişca aşa de repede, încât Charlie nici nu avea timp să înţeleagă ce vedea. La un moment dat i se păru că desluşeşte în depărtare nişte căsuţe mici în formă de ceşti puse cu susul în jos, iar între ele păreau a fi străzi pe care se mişcau grăbiţi sute de omuleţi Oompa-Loompa. Mai încolo, trecând pe lângă o câmpie întinsă, de culoare roşie, plină de maşinării care aduceau cu nişte sonde, văzu ţâşnind din pământ jeturi înalte de lichid maro.

—Ah, ce minune! Un zăcământ nou, exact când aveam nevoie de el!

— Un ce?

— Am dat de un zăcământ de ciocolată, copile. Câmpul ăsta ne-a fost propice; cred că o să extragem o grămadă de ciocolată de aici. Ah, ce privelişte minunată! Uite cu ce forţă ţâşneşte!

în vremea aceasta, liftul cobora tot mai adânc în măruntaiele pământului, cu un huruit asurzitor. Sute de privelişti dintre cele mai neobişnuite le defilau prin faţa ochilor: roţi zimţate uriaşe care se învârteau, mixere care amestecau Dumnezeu ştie ce, bulbuci de ciocolată, livezi întregi de arbori de caramele, lacuri de mărimea unor terenuri de fotbal pline cu lichid albastru, auriu şi verde - şi toate astea erau vegheate de mii şi mii de Oompa-Loom- pa!

— înţelegi acum că ceea ce ai văzut data trecută, când ai făcut turul fabricii împreună cu acei copii obraznici, nu era decât o foarte mică parte. Fabrica se întinde pe mai mulţi kilometri şi foarte curând am să-ţi fac un tur complet, pe îndelete, dar să ştii că ne va lua trei săptămâni, însă acum avem altele pe cap. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri importante. Ascultă cu atenţie, Charlie. Sunt nevoit să vorbesc repede pentru că vom ajunge acolo în câteva minute.

Probabil că ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat cu toţi acei Oompa-Loompa care au testat pilula tinereţii înainte ca reţeta să fie finalizată... Ştiam eu că eşti un băiat deştept!

Au dispărut, s-au transformat în Minusuri, la fel ca bunica ta, fiindcă doza era mult prea mare!

închipuieşte-ţi că unul dintre ei, săracul, a ajuns la minus optzeci şi şapte de ani! îţi dai seama?

— Adică are de aşteptat optzeci şi şapte de ani ca să se poată întoarce?

— Ei, tocmai asta m-a îngrijorat şi pe mine, vezi tu. Cum să-ţi laşi cei mai buni prieteni să aştepte atâta vreme printre Minusuri?

— Păi da, şi apoi să mai şi scadă, spuse Charlie. Ar fi înfiorător!

— întocmai. Aşa că ce era să fac? Willy Wonka, mi-am spus, e cazul să-ţi pui capul la contribuţie! Ai inventat WonkaVita care întinereşte oamenii, acum e cazul să inventezi opusul ei: pilula care te îmbătrâneşte.

—Ahaaaa! strigă Charlie. Am înţeles stratagema! în felul acesta poţi trariftorma la loc Minusurile în Plusuri şi-i poţi aduce înapoi.

— Chiar asta e şi ideea, dragul meu, ai înţeles foarte bine. Sigur, mai întâi trebuia să descopăr unde se duc Minusurile când dispar...

— între timp, liftul cobora vertiginos către centrul pământului şi totul în jurul lor era negru şi întunecat. Nu mai era nimic de văzut.Ei, şi uite-aşa, continuă domnul Wonka, mi-am suflecat mânecile şi-am trecut la fapte. Cum să fac eu oamenii *să îmbătrânească*? Cine sau ce pe această lume trăieşte foarte foarte mult? Ahaaaa! am strigat deodată. Ahaaaaaa!

— Copacii! zise Charlie.

— Chiar aşa! Dar *care dintre ei?* Bradul? Nici vorbă! Stejarul, cedrul? Nicidecum, băiete. Cel mai longeviv copac este pinul american, care creşte pe versanţii vârfului Wheeler din Nevada, Statele Unite ale Americii. întreabă orice dendrocronolog, dacă nu mă crezi (când ne întoarcem acasă, poţi să cauţi în dicţionar să vezi ce este dendro- cronologia). Aşa a început totul. Am sărit în Marele Ascensor de Sticlă şi fuga prin toată lumea, să adun bucăţele din cele mai longevive vieţuitoare de pe pământ. Iată din ce e făcută soluţia de îmbătrânire:

500 DE GRAME DE SEVĂ DE PIN AMERICAN (DE LA UN PIN ÎN VÂRSTĂ DE 4000 DE ANI)

UNGHIILE DE LA PICIOARE PE CARE TOCMAI ŞI LE TĂIASE UN MUJIC RUS PE NUME PETROVICI GRIGOROVICI, ÎN VÂRSTĂ DE 168 DE ANI

UN OU DE LA O ŢESTOASĂ DE 200 DE ANI CE APARŢINE REGELUI DINTONGA

COADA UNUI PURSÂNGE ARAB ÎN VÂRSTĂ DE 51 DE ANI

MUSTĂŢILE UNUI MOTAN DE 38 DE ANI, PE NUME CHIFLĂ

UN PURICE CARE LOCUIA DE 36 DE ANI PE SPINAREA LUI CHIFLĂ COADA UNUI ŞOBOLAN TIBETAN URIAŞ, ÎN VÂRSTĂ DE 207 ANI DINŢII ÎNNEGRIŢI AI UNEI BĂBĂTII CARE LOCUIEŞTE DE 97 DE ANI ÎNTR-O PEŞTERĂ PE VULCANUL

POPOCATEPETL ARŞICELE UNUI CATTALOO* ÎN VÂRSTĂ DE 700 DE ANI, DIN PERU

...am umblat prin toată lumea, Charlie, niciun colţişor nu mi-a scăpat şi de peste tot am adunat tot felul de lucruri de la cele mai bătrâne vieţuitoare. Am adunat oase, păr şi unghii, uneori câte un fir de sprânceană sau praful dintre degetele de la picioare, pe care-l ştergeam uşor, când le surprindeam dormind. Aşa s-a făcut că am văzut PORCUL FLUIERĂTOR, BOBOLINXUL, SKROCKUL, POLIBROASCA, ÎNFLORITURA GIGANTICĂ, MELCUL CU ŢEPI ŞI SCROCODILUL VENINOS, care-ţi poate scuipa venin în ochi de la o distanţă de 45 de metri. Ei, dar n-avem timp de poveşti, Charlie. Pe scurt, am amestecat, fiert şi răsfiert toate aceste lucruri în laboratorul meu, până am reuşit să produc cam jumătate de ceaşcă de lichid uleios de culoare neagră. I-am administrat patru picături unui voluntar Oompa-Loompa de vreo douăzeci de ani şi am aşteptat să văd ce se întâmplă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charlie.

— N-ai văzut aşa ceva în viaţa ta! exclamă domnul Wonka. Pe dată a început să i se rideze pielea, părul şi dinţii i-au căzut şi, cât ai clipi, s-a

---

* *Animal hibrid, obţinut prin încrucişarea bizonului american cu vaca (n.t.).*

transformat într-un moşneag de şaptezeci şi cinci de ani. Şi uite-aşa s-a născut pastila VitaWonk!

— I-ai salvat pe toţi voluntarii care deveniseră Minusuri?

— Bineînţeles! O sută treizeci de voluntari care îmbătrâniseră peste măsură din pricina experimentelor mele. Ce mai probleme am avut să-i aduc înapoi... să nu mai vorbim despre asta. A fost primejdios... Cerule mare! Aproape că am ajuns. *Ia să tac eu din gură* şi să mă uit pe unde mergem...

Charlie observă că Ascensorul nu mai gonea nebuneşte, ci abia se mai mişca, părând să plutească în derivă.

— Desfă centurile, zise domnul Wonka, să ne pregătim de acţiune.

Charlie făcu cum i se spusese, se ridică şi se întinse să vadă mai bine. Era o privelişte tare ciudată: o ceaţă cenuşie plutea în jur şi părea să se învârtă şi să foşnească în

jurul lor, purtată parcă de
pale de vânt venind din
toate direcţiile

.în depărtare, ceaţa era aproape neagră şi părea să se agite cu furie.

Domnul Wonka deschise uşile şi zise:

— Charlie, fii atent să nu cazi afară!

Ceaţa pătrunse în Ascensor. Avea un miros stătut, de mucegai, de parcă ar fi ieşit dintr-o carceră subterană. Liniştea era compleşitoare: niciun sunet, niciun foşnet de vânt, niciun animal, nicio insectă. Stând în mijlocul acelui pustiu cenuşiu, neomenesc, Charlie avea strania senzaţie că se află într-o altă lume, în care oamenii n-aveau ce căuta.

— Tărâmul cu Minus, şopti domnul Wonka. Am ajuns. Dar oare o vom găsi? Sper să fim norocoşi... deşi există mereu şi posibilitatea să fim ghinionişti, foarte ghinionişti.

Operaţiunea de salvare

— Nu-mi place deloc aici, şopti Charlie, mă ia cu fiori.

— Nici mie nu-mi place, dar avem o misiune de îndeplinit, şopti la rândul său domnul Wonka. Ceaţa se condensase pe geamurile cutiei de sticlă, încât numai prin uşa deschisă mai puteau vedea ceva afară.

— Trăieşte vreo fiinţă pe acest tărâm, domnule Wonka?

— Gnolii, locul ăsta colcăie de gnoli.

— Sunt primejdioşi?

— Numai dacă te muşcă. Dacă te-au muşcat, nu mai ai scăpare.

Ascensorul plutea prin ceaţă, legănându-se uşor. Atmosfera era umedă şi cumva unsuroasă.

— Domnule Wonka, cum arată gnolii?

— Nu *arată* nicicum, copile.

— Adică nu i-ai văzut niciodată?

— Nu poţi vedea un *gnol*. Nici măcar nu simţi că s-a pus unul pe tine, până nu te muşcă. Iar dacă te muşcă, gata, e prea târziu.

— Adică e posibil să fie în jurul nostru chiar acum?

— Sigur că da.

Charlie simţi că i se face pielea de găină.

— Şi mori imediat, dacă te muşcă?

— Nu chiar... întâi treci prin scădere, apoi începe împărţirea, sau diviziunea, dar e o diviziune lungă şi grea şi foarte dureroasă. Iar când se termină, gata, ai devenit unul de-al lor.

— De ce nu închidem uşile ascensorului? întrebă Charlie.

— Nu mai vedem nimic, dragul meu. Nu vezi ce ceaţă e? Oricum n-o să ne fie uşor s-o localizăm pe Bunica Georgina.

Charlie se apropie de uşă şi privi vârtejurile de aburi. „Aşa arată iadul..." se gândi, „un iad rece şi umed." Toată atmosfera avea ceva de-a dreptul diabolic. Era o linişte mormântală, locul era pustiu şi întunecos, iar mişcarea necontenită a fuioarelor de ceaţă semăna cu înaintarea tăcută şi ameninţătoare a unei armate. Deodată, Charlie

simţi că ceva îl apucă de mână! Tresări aşa de tare, că fu cât pe-aci să cadă afară din ascensor.

— Scuze, zise domnul Wonka, eu eram.

— O, zise Charlie, pentru o clipă am crezut că...

— Ştiu ce-ai crezut. Poate nu ţi-am spus cât sunt de bucuros că eşti aici cu mine. Nici nu ştii ce îngrozitor e să vii singur în locul acesta... aşa cum am venit eu... pentru că n-avem încotro... de prea multe ori...

— Eu n-aş putea, zise Charlie.Uite-o! strigă domnul Wonka. Nu, stai, nu e ea. Aş fi putut să jur că am văzut-o acolo, unde e pata aia mai întunecată. Fii cu ochii în patru, Charlie!
— *Uite*-o, ţipă copilul, e *chiar acolo!*
— Unde, unde? Arată cu degetul!
— A... a dispărut. Zici că se topeşte în aer...
Acum se aflau amândoi în prag, încercând să desluşească ceva în ceaţa deasă.
— *Repede! E acolo! Repedeeee!*
— *O văd, Charlie!* Mă îndrept chiar acum spre ea.
Domnul Wonka apăsă frenetic câteva butoane aflate în
spatele lor.
— Bunico, venim, bunico! striga Charlie.
O vedeau acolo, în ceaţă, dar - ce bizar! - vedeau şi ceaţa prin ea. Părea umbra unei umbre, o arătare transparentă, cu chipul Bunicii Georgina, înfăşurată într-un fel de cămaşă de noapte lungă. în loc să stea în picioare, plutea pe spate prin ceaţă.
— De ce stă culcată? şopti Charlie.
— Ai uitat că e un Minus acum? Sau nu ştii cum arată semnul minus? îi răspunse domnul Wonka, desenând un minus în aer.

Ascensorul se apropia încetişor de forma ceţoasă a Bunicii Georgina. Acum

erau la mai puţin de un metru de ea. Charlie vru s-o apuce, dar nu putu, căci

mâna lui întinsă trecea prin

ea.

— Bunico! strigă el, văzând că arătarea se îndepărtează.

— *La o parte!* porunci domnul Wonka, scoţând dintr-un buzunar secret al fracului său un pulverizator pe care-l aţinti spre forma de fum a Bunicii Georgina.

Când fu sigur că o avea în cătare, apăsă butonul, fssssss, fsssssssss, şi încă o dată, DE TREI ORI! De fiecare dată, din tub ieşea un fel de fum negru. Bunica Georgina dispăru.

— Am făcut-o şi pe-asta! ţipă fericit domnul Wonka. încă o dată, VitaWonk şi-a făcut datoria!

— Dar unde e bunica?

— înapoi de unde a venit. Gata, nu mai e Minus. Acum e un Plus cu sânge cald, aşa că s-a întors exact de unde a venit, înapoi în fabrică. Hai s-o ştergem, până nu dau gnolii de noi!

Zicând acestea, domnul Wonka apăsă un buton, uşile se închiseră şi cabina porni în sus cu viteză.

— Stai jos şi leagă-ţi centurile de siguranţă, zise domnul Wonka, că acum chiar că zburăm!

Marele Ascensor de Sticlă ţâşni ca din puşcă spre suprafaţă. Cei doi pasageri şedeau pe strapontinele lor, legaţi cu centurile. Domnul Wonka îşi îndesa tubul de spray într-unui din buzunarele faimosului său frac.

— E ridicol să foloseşti aşa o vechitură în zilele noastre, zise el, dar altă soluţie nu avem. Ideal ar fi să măsori cu precizie câte picături sunt necesare pentru a readuce persoana la vârsta iniţială şi să i le dai să le înghită, dar de unde gură? Minusurile sunt ca umbrele, n-au cum să înghită nimic. Singurul mod în care le poţi administra antidotul e să-i dai cu spray pe tot corpul. Asta-i singura soluţie, băiete!

— A funcţionat, aşa că ce mai contează? zise Charlie.

— De minune, băiete, a funcţionat ca la carte! Dar e posibil să fi sărit niţel calul şi să-i fi administrat o supra- doză.

— Nu înţeleg, ce supradoză?

— Dragul meu, cu câteva *picături* de VitaWonk faci un moş dintr-un Oompa-Loompa tinerel, în floarea vârstei.

Domnul Wonka îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă, lipsite de vlagă.

— Vai de mine, vrei să zici că Bunica a primit o doză prea mare? întrebă Charlie, pălind.

— Cred că e mai rău decât ne imaginăm.

— Păi, păi... când mă gândesc că ai dat de trei ori cu spray pe ea... *De trei ori!!* Probabil că a înghiţit litri de vitamină, nu doar câteva picături!

Zeci de litri! tună domnul Wonka, pocnindu-se cu

putere peste coapse. Dar hai să nu ne facem griji din orice fleac. Importante că am adus-o înapoi, nu, Charlie? Bunica ta nu mai e un Minus trist, ci un Plus admirabil

!E un plus de toată splendoarea E un plus necuprins, ca marea, Dar cine se-ntreabă Ce vârstă o să aibă Bunica, tăindu-ne calea?

Cea mai bătrână persoană din lume

— Suntem victorioşi, Charlie, zise domnul Wonka vesel, pe când Marele Ascensor de Sticlă îşi reducea viteza. Rudele tale sunt din nou împreună.

Ascensorul se opri. Uşile se deschiseră. Sala era la fel cum o lăsaseră, ciocolata curgea liniştită pe râu, Oompa- Loompa îşi vedeau de treabă, iar în mijloc era patul bunicilor.

— Slavă Domnului că eşti aici, Charlie! zise Bunicul Joe, sărind să-l întâmpine.

Charlie îl îmbrăţişă strâns, apoi îşi îmbrăţişă părinţii.

— Ei, s-a întors Bunica Georgina? întrebă el. Nimeni nu răspunse. Şedeau toţi neclintiţi. Bunicul

18

Joe arătă spre pat, însă fără a privi într-acolo. Nimeni nu se uita, de fapt, spre patul bunicilor. Charlie se apropie şi îi văzu, la un capăt al patului, pe cei doi bebeluşi înfăşaţi - Bunica Josephine şi Bunicul George - care dormeau liniştiţi, iar la celălalt capăt...

— Nu te speria, îi şopti domnul Wonka, apucându-l de braţ. E niţeluş mai în vârstă decât o ştii, dar te-am avertizat că aşa se va întâmpla.

— *Ce i-ai făcut mamei?* ţipă doamna Bucket. Mama mea, săraca de ea, numai de ghinioane are parte.

La celălalt capăt al patului, proptită pe nişte perne, şedea cea mai neobişnuită arătare pe care o văzuse vreodată Charlie. Să fi fost o fosilă străveche? Nu, căci se mişca, deşi cu mare greutate. Scotea şi nişte sunete ciudate, ca un broscoi bătrân care încearcă să vorbească în limba oamenilor.

— Vai, vai, vai, orăcăi ea, ăsta e nepotul meu, Charlie. Scumpule!

— *Bunico! Bunică Georgina! Ce mă bucur! O... O!*

Abia atunci văzu copilul cât de smochinită îi era faţa
şi ce cute adânci avea pe frunte şi în jurul ochilor. Nasul îi ieşea în afară, ascuţit, dar ochii aproape că i se înfundaseră de tot în cap. Şi avea părul complet alb, iar mâinile, care i se odihneau pe pătură, erau nişte ghemotoace de piele încreţită.

Nu doar domnul şi doamna Bucket, dar până şi Bunicul Joe păreau înfricoşaţi de apariţia neobişnuitei creaturi. Cu toţii se trăseseră departe de pat. Doar domnul Wonka era vesel ca un cintezoi.

— Scumpă doamnă, exclamă el, apucând unul din acele ghemotoace de piele între mâinile lui calde. Bun venit acasă! Cum vă simţiţi în această zi minunată?

— Binişor, croncăni Bunica Georgina. Chiar nu mă plâng, având în vedere că sunt aşa bătrână.

— Extraordinar! Ce spirit viu! Tot ce avem de făcut acum este să aflăm cam cât sunteţi de bătrână... Apoi vom putea lua măsuri.

— Aici nu mai ia nimeni nicio măsură, interveni nervoasă doamna Bucket. Deja ai făcut prăpăd!

— Stimată prietenă cu capul în traistă, zise domnul Wonka, întorcându-se spre doamna

Bucket. Ce mai contează acum că buna doamnă e niţeluş mai în vârstă decât ne-am fi aşteptat? Imediat o facem la loc! Sau ai uitat de WonkaVita? Fiecare pastilă te întinereşte cu douăzeci de ani! O aducem înapoi cât ai clipi! O facem imediat tinerică şi frumoasă!

— Ce rost are, când bărbatul ei nu e decât un bebeluş în scutece? se plânse femeia, arătând spre Bunicul George, care dormea ca un îngeraş.

— Draga mea, fiecare lucru la vremea lui, zise domnul Wonka ferm.

— îţi interzic să-i dai afurisita aia de WonkaVita mamei mele! Parcă văd cum o transformi la loc în Minus!

Nu vreau să mai fiu Minus, se auzi vocea ca un scârţâit a bătrânei. Dacă mă întorc acolo, mă mănâncă gnolii

— .Nu te teme, spuse domnul Wonka. Eu însumi am să supraveghez administrarea dozei corecte. Dar fiţi atentă, scumpă doamnă! Nu am cum să vă prescriu doza potrivită până nu aflăm exact ce vârstă aveţi! E limpede, nu?

— Ba nu-i deloc limpede! zise doamna Bucket. De ce nu poţi să-i dai pastilă cu pastilă, ca să nu riscăm inutil?

— Imposibil, doamnă. în cazuri grave ca aceasta WonkaVita nu are niciun efect dacă e administrată în doze mici. Trebuie să ia toată cantitatea necesară de-odată. Are nevoie de o doză de şoc. Cu o pastilă nu obţii nimic, e prea bătrână ca s-o luăm încetişor. Aici e o situaţie în care se aplică regula „totul sau nimic."

— Nici nu mă gândesc, puse doamna Bucket piciorul în prag.

— Ba da. Draga mea, ascultă-mă. Dacă ai o durere de cap şi ţi se spune că trece numai cu trei aspirine, nu ajută la nimic să iei o aspirină, pe urmă să aştepţi să vezi dacă trece, şi iar să mai iei una, apoi să mai aştepţi câteva ore? Nu aşa merge treaba. Dacă ţi se spune că trece cu trei aspirine, trebuie să le iei pe toate trei deodată. La fel e şi cu WonkaVita. Hai, lasă-mă să-mi fac treaba.

— Of, *bine,* cred că n-avem de ales.

— Minunaaaaat, spuse domnul Wonka, făcând o mică săritură în aer. Acum, stimată doamnă, ştiţi cumva câţi ani aveţi?

— De unde să ştiu? croncăni Bunica Georgina. Demult nu le mai ţin socoteala.

— Chiar nu ştiţi?

— Habar n-am şi dac-ai fi de vârsta mea la fel ai zice şi tu! bolborosi bătrâna.

— *Gândiţi-vă,* vă implor să vă gândiţi...

Acum faţa smochinită se încreţise de tot. Toţi o priveau cu nerăbdare. Omuleţii Oompa-Loompa, atraşi de ciudata arătare, se apropiară încetişor de pat. Bebeluşii dormeau în continuare, netulburaţi.

— Poate aveţi o sută de ani? O sută zece? O sută douăzeci? sugeră domnul Wonka.

— Degeaba, croncăni bătrâna, nu m-am descurcat niciodată bine cu numerele.

— Dar e o *catastrofal* strigă speriat domnul Wonka. Dacă nu reuşim să determinăm ce vârstă aveţi, nu am cum să vă dau antidotul. Nu mai pot să risc din nou!

Mâhnirea întunecă sufletele tuturor. Pentru prima oară, domnul Wonka părea sincer speriat.

— Ai făcut-o de oaie, ce să mai, spuse doamna Bucket.

— Bunico, zise Charlie apropiindu-se de pat, nu-ţi bate capul să-ţi aminteşti câţi ani ai. Povesteşte-ne mai bine ceva ce ţi s-a întâmplat când erai mică... o amintire...

— Mi s-au întâmplat o grămadă de lucruri, Charlie, o grămadă...

— Dar poţi să ne povesteşti ceva?

— Cred că da, puiule, dacă mă străduiesc.
— Minunat! se bucură Charlie. Ce-ţi aminteşti de când erai mică de tot?
— Aoleu, păi au cam trecut nişte ani de-atunci, băiete.
— Când erai de vârsta mea, bunico. Ce făceai la vârsta mea?
Ochii mici şi înfundaţi în orbite licăriră puţin şi buzele bătrânei schiţară o părere de zâmbet.
— Eram pe un vapor... n-am să uit în viaţa mea vaporul ăla...
— Aşa, şi apoi? Cum era vaporul? Ce căutai pe el?

— Eram acolo toţi, călătoream.De unde? încotro?
— Ei, de unde vrei să ştiu? Eram mică, zise Bunica Georgina, rezemându-se de perne şi închizând ochii.
Nimeni nu se mişca. Toţi aşteptau.
— ... avea un nume frumos vaporul, ceva foarte frumos, dar cine să-şi mai aducă aminte... un nume vesel...
Charlie, care şedea pe marginea patului, sări deodată în sus. Faţa îi strălucea.
— Bunico, dacă-ţi spun numele, crezi că ţi-l mai aminteşti?
— Da, copile, cred că da...
— MAYFLOWER*, ţipă Charlie.
Capul bătrânei tresări puternic.
—*Aşa este,* croncăni ea, ai dreptate, Charlie! Chiar aşa îi şi zicea vaporului, Mayflower. Ce nume frumos!
— Bunicule, bunicule, când au ajuns pelerinii cu vaporul în America? în ce an a acostat Mayflower pe ţărmul american?
— Mayflower a ridicat ancora din portul Plymouth pe şase septembrie o mie şase sute douăzeci, zise Bunicul Joe.

** Floare de mai, vaporul cu care, în anul 1620, au ajuns în Lumea Nouă 102 pelerini (n.r.).*

— Plymouth, se auzi vocea spartă a bătrânei, da, parcă am auzit numele ăsta… Cred că de acolo am plecat...O mie şase sute douăzeci! strigă Charlie. Păi Bunica are… nici nu pot să socotesc... ia zi, Bunicule...
— Ei, scădem o mie şase sute douăzeci din o mie nouă sute şaptezeci şi doi şi ne dă… nu mă întrerupe… ne dă trei sute cincizeci şi doi.
— Pe toţi iepurii de câmp, exclamă domnul Bucket, Bunica Georgina are acum trei sute cincizeci şi doi de ani!
— Mai mult, zise Charlie. Auzi, bunico, cam câţi ani aveai când te-ai îmbarcat pe Mayflower? Vreo opt?
— Nu, nu, eram mai mică… vreo şase ani cred că aveam…
— Deci are trei sute cincizeci şi *opt* de ani!
— VitaWonk e super tare! exclamă admirativ domnul Wonka. Uite ce chestii poate face!
— Trei sute cincizeci şi opt de ani, zise doamna Bucket, incredibil!
— Câte o fi văzut la viaţa ei, zise Bunicul Joe.
— Săraca mama, se văietă doamna Bucket, ce…?
— Răbdare, doamna mea, acum vine partea interesantă. Aduceţi WonkaVita.
Apăru un Oompa-Loompa, alergând, cu o sticlă mare, pe care i-o întinse domnului Wonka. Acesta o puse pe pat.

— Ce vârstă doreşte să aibă?
— Şaptezeci şi opt, zise ferm doamna Bucket. Exact cât avea şi când a început toată nebunia asta.

— Cred că şi-ar dori să fie un pic mai tânără, zise domnul Wonka.
— Nici pomeneală, se opuse fiica ei, e prea riscant!
— Prea riscant, prea riscant, cotcodăci bătrâna. Sau poate vrei să mă faci Minus la loc?
— Bine, cum doreşti, zise domnul Wonka. Acum lasă-mă să fac nişte calcule.
Apăru îndată un Oompa-Loompa cu o tăbliţă. Domnul Wonka scoase din buzunar o bucată de cretă şi scrise:

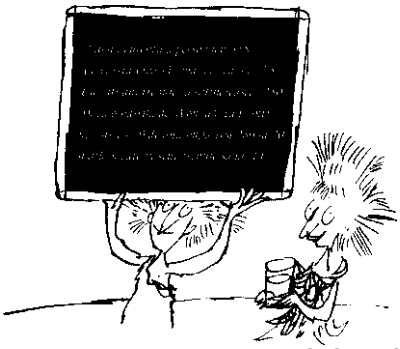

— Exact paisprezece pastile de WonkaVita, zise domnul Wonka.

Omuleţul luă tabla înapoi. Domnul Wonka apucă sticla de pe pat, o deschise şi numără paisprezece pastile de culoare galbenă.

— Apă! strigă el şi îndată un Oompa-Loompa alergă să-i aducă un pahar de apă.

Domnul Wonka dizolvă toate cele paisprezece pastile în apa care începu să bolborosească şi să spumege.

— Bea-o acum, când face bule! zise el, ridicând paharul spre buzele bătrânei.

Bătrâna dădu soluţia pe gât.

Domnul Wonka sări câţiva paşi înapoi şi scoase un ceas mare de alamă din buzunar.

— Nu uitaţi, strigă el, un an pe secundă. Trebuie să piardă două sute optzeci de ani, ceea ce înseamnă patru minute şi patruzeci de secunde. Ia priviţi cum se duc secolele!

în încăpere se lăsase o linişte deplină. Se auzea doar ticăitul ceasului de alamă. La început, nu s-a întâmplat mate lucru cu bătrâna de pe pat. Se lăsase pe spate, cu ochii închişi. Uneori faţa i se contracta, iar mâinile ei mici tresăreau.

— A trecut un minut, anunţă domnul Wonka. E mai tânără cu şaizeci de ani.

— Mie mi se pare neschimbată, spuse domnul Bucket.Ei, normal, ce sunt şaizeci de ani, când tu ai peste trei sute?
— Mamă, te simţi bine? întrebă neliniştită doamna Bucket. Mamă, de ce nu spui nimic?
— Două minute! E mai tânără cu o sută douăzeci de ani.
Acum schimbările se puteau vedea cu ochiul liber. Toată faţa bătrânei tremura, iar unele riduri mai adânci i se mai întinseră. Colţurile gurii nu mai erau aşa căzute, nasul se contura altfel.
— Mamă, te simţi bine? strigă doamna Bucket. Mamă, de ce nu spui nimic? Mamă!
Deodată, cu o mişcare bruscă care-i sperie pe toţi, bătrâna se ridică în capul oaselor şi tună:
—Aţi auzit veştile? Amiralul Nelson i-a învins pe francezi la Trafalgar!
— A înnebunit, zise domnul Bucket.
— Nicidecum, îl contrazise domnul Wonka. Retrăieşte secolul nouăsprezece. Au trecut trei minute.
Cu fiecare minut care trecea, faţa ei era din ce în ce mai puţin ridată, din ce în ce mai plină de viaţă. Era o minune.
— *Gettysburg!* strigă ea. *Generalul Lee e pe cale să se retragă.*
Iar la câteva secunde după aceea oftă, îndurerată:

— E mort, e mort, e moooort.Cine? întrebă domnul Bucket, aplecându-se deasupra patului.
— *Lincoln*, se văită ea. *Uite trenul...*
— Cred că a fost acolo, şopti Charlie.
— *Este* acolo, zise domnul Wonka. Sau era, acum câteva secunde.
— Poate cineva să-mi explice şi mie ce naiba..., zise doamna Bucket.
— Au trecut patru minute şi mai sunt patruzeci de secunde, ceea ce înseamnă că mai are doar patruzeci de ani de pierdut.
— Bunico! strigă Charlie alergând spre pat, arăţi aproape la fel cum te ştiam. Ce mă bucur!
— Să sperăm că întinerirea se opreşte la timp, comentă doamna Bucket.
— Fac pariu că nu, zise domnul Bucket. întotdeauna e ceva care nu merge cum trebuie.
— Nu şi când mă ocup *personal* de administrarea vitaminei, zise domnul Wonka. Gata! Timpul a expirat. Acum are fix şaptezeci şi opt de ani. Cum te simţi, draga mea? Eşti bine?
— Mă simt acceptabil, zise ea. Da, acceptabil. Şi nu mulţumită ţie, scrumbrie bătrână şi aiurită! Da, era chiar ea, Bunica Georgina cea arţăgoasă şi cârcotaşă, pe care Charlie o cunoştea atât de bine. Doamna
Bucket se repezi s-o îmbrăţişeze cu foc, dar bătrâna o respinse.

— Ce e cu bebeluşii ăia la mine în pat? zise ea.
— Unul dintre ei e soţul tău, observă domnul Bucket.
— Tâmpenii. Chiar aşa, unde e George?
— Mamă, din păcate, ăsta-i adevărul. Tata e cel din stânga, iar lângă el e Josephine.
— Tu... tu... tu... cheeseburger expirat ce eşti, se stropşi Bunica Georgina la domnul Wonka. Ce naiba ai făcut cu...
— Gata, gata, gata, haideţi să nu ne mai certăm, e târziu. Lăsaţi pe Charlie şi pe mine; vom rezolva numaidecât şi problema asta.

19
Bebeluşii se fac

— Aduceţi-mi VitaWonk, ceru domnul Wonka. O să ne ocupăm de cei doi bebeluşi.
Numaidecât apăru un Oompa-Loompa cu un flacon de VitaWonk şi două linguriţe de argint.
— Ia stai niţel, interveni Bunica Georgina, ce drăcie mai vrei să mai faci?
— Nu te speria, bunico, e totul în regulă, îţi promit, zise Charlie. VitaWonk e opusul medicamentului WonkaVita, adică te face mai bătrân. Şi ţie ţi-a dat domnul Wonka din asta, când erai un Minus şi uite că ţi-a salvat viaţa!
— Mi-a dat prea multă, scrâşni bătrâna.
— Era nevoie, bunico.

— Şi-acum vrei să-i faci pocinogul şi bietului George.

— Ba nu, zise Charlie.

mari

— Când mi-aţi dat prostia aia, am ajuns la trei sute cincizeci şi opt de ani, continuă ea. Cine ştie cum greşiţi doza şi mi-l faceţi pe George *de cincizeci de ori* mai bătrân decât m-aţi făcut pe mine, de mă trezesc în pat cu vreun om primitiv în vârstă de douăzeci de mii de ani! Aoleu,

parcă-l văd, cu bâta într-o mână şi trăgându-mă de păr cu cealaltă! Nu, mulţumesc.

— Bunico, în cazul tău am folosit spray-ul fiindcă erai un Minus, o fantomă, dar Bunicul are corp, explică răbdător Charlie. Iar domnul Wonka poate...

— Să nu mai aud numele şarlatanului ăluia, se răsti Bunica. E nebun de legat!

— Ba nu este, zise Charlie. Şi poate să măsoare foarte precis soluţia şi să le dea bebeluşilor exact atât cât au nevoie. Nu-i aşa, domnule Wonka?

— Charlie, zise acesta din urmă, deja ştiu că fabrica va fi pe mâini bune când mă voi retrage. înveţi foarte repede. Sunt foarte, foarte mulţumit că te-am ales, dragul meu, foarte mulţumit. Şi

atunci, care e verdictul? Lăsăm bebeluşii aşa cum sunt, sau le dăm VitaWonk?

— Dă-le, zise Bunicul Joe. Aş vrea s-o am pe Josie a mea aşa cum era, de optzeci de ani.

— Apreciez încrederea dumitale, zise domnul Wonka. Dar ce ne facem cu bebeluşul George?

— Of, *fie,* admise Bunica Georgina. Dar dacă mi-l faci omul cavernelor, cu mine în pat *nu* mai doarme.

— E clar, zise domnul Wonka. Hai, Charlie, o să le dăm vitamina la amândoi deodată. Vom ţine fiecare câte o linguriţă, iar eu am să măsor fix patru picături în linguriţă şi-apoi îi trezim şi le dăm să le-nghită.

— Eu de cine mă ocup, domnule Wonka? întrebă Char-
lie.

— De Bunica Josephine, că e mai mică, iar eu am să mă ocup de Bunicul George. Ia linguriţa. Charlie întinse linguriţa, iar domnul Wonka îi puse patru picături din lichidul negru şi uleios. Apoi picură fix patru picături în cealaltă linguriţă. Pe urmă îi dădu înapoi flaconul omuleţului Oompa-Loompa.

— N-ar trebui să ţină cineva bebeluşii în braţe, când le dai vitamina? întrebă Bunicul Joe. Eu o s-o ţin pe Josephine.

— Ai înnebunit? întrebă domnul Wonka. Vitamina acţionează imediat, nu-ţi dai seama? Cu WonkaVita, un an trece într-o secundă. VitaWonk acţionează fulgerător! Imediat ce-ai înghiţit medicamentul - ţac! - s-a şi întâmplat! Creşti şi îmbătrâneşti, şi aşa mai departe, totul într-o secundă! Aşa că vezi, domnule, îi zise Bunicului Joe, ţii un bebeluş în braţe şi de-odată te trezeşti cu o femeie de optzeci de ani care te doboară la pământ!

— Ah, înţeleg, zise Bunicul Joe.

— Eşti gata, Charlie?

— Gata, domnule Wonka.

Charlie se apropie de bebeluşul care încă dormea pe pat. îi apucă uşurel capul ca să-l ridice, dar chiar atunci Bunica Josephine se trezi şi începu să plângă. Domnul Wonka făcea acelaşi lucru cu bebeluşul George.

— Charlie, la semnalul meu, amândoi de-odată... trei... doi... unu... linguriţa!

Charlie îndesă linguriţa în gura micuţei, iar picăturile i se prelinseră în jos, pe gât.

— Asigură-te că a înghiţit. N-are efect dacă nu-i ajunge în burtică! strigă domnul Wonka.

E greu de spus cum s-au petrecut lucrurile, fiindcă totul a avut loc într-o clipită! O clipită e cam cât ţi-ar lua să numeri repede până la cinci: unu-doi-trei-patru-cinci! Deşi Charlie privea cu

mare atenţie, n-ar fi putut spune cum bebeluşul al cărui cap îl ţinuse cu o secundă înainte crescu, îmbătrâni şi se transformă într-o femeie de optzeci de ani. Fu un moment înfricoşător, asemenea unei explozii. Un bebeluş adorabil deveni brusc o bătrână, iar Charlie se trezi holbându-se la mult-iubita faţă plină de riduri a Bunicii Josephine.

— Bună, scumpule. Pe unde mi-ai umblat? zise ea.

— Josie! strigă Bunicul Joe în culmea fericirii. Eşti din nou aici!

Ah, nu ştiam că am fost plecată, zise ea.Şi Bunicul George era din nou în pat, neschimbat.

— Arătai mai bine când erai bebeluş, îi zise Bunica Georgina. Dar mă bucur că te-ai făcut mare, George.

— De ce?

Fiindcă nu mai ai nevoie de scutece

.Cum să dai pe cineva jos din pat

— Ei, zise domnul Wonka plin de veselie, privindu-i pe cei trei bătrâni aflaţi încă în pat. După toate câte s-au întâmplat, sunt sigur că acum abia aşteptaţi să scăpaţi de patul ăla şi să vă implicaţi activ în treburile fabricii de ciocolată!

— Cine, noi? răspunse Bunica Josephine.

— Da, cine alţii?

— Ce? Ai înnebunit? se răţoi Bunica Georgina. Stau bine-mersi în patul ăsta confortabil!

— Şi eu la fel, spuse Bunicul George.

Deodată, printre omuleţii Oompa-Loompa de la capătul sălii se stârni o mare agitaţie. Era un zumzet frenetic de voci şi o agitaţie teribilă. Se vedeau multe mâini fluturând în aer, iar din mulţimea aceea ieşi un omuleţ care se apropie fuga de domnul Wonka, cu un plic uriaş în mână. Domnul Wonka se aplecă, iar omuleţul, foarte emoţionat, îi şopti ceva la ureche.

20

— *La poarta fabricii?* strigă domnul Wonka. *Bărbaţi?... Cum arată?... Vreau să spun, par amenințători? ... Of, fir-arsă fie, TE SPERII DE EI SAU NU?...Un ce??? ELICOPTER? ...Adică bărbaţii ăia au coborât din elicopter? De la ei ai plicul ăsta?*

Nerăbdător, domnul Wonka îi smulse omuleţului plicul din mână, îl desfăcu şi trase afară o scrisoare pe care

începu s-o citească atent. Se lăsă o tăcere mormântală. Charlie simţi din nou fiori pe şira spinării. Bănuia că îi pândeşte o mare primejdie; în aer plutea ceva ameninţător. Oompa-Loompa erau îngroziţi, iar la poartă aştepta un elicopter din care coborâseră nişte bărbaţi ameninţători... Charlie scrută atent chipul domnului Wonka, sperând să citească pe el vreun indiciu, ceva care să-i

spună cât de gravă era
situaţia

— .*Mama tuturor iepurilor de câmp!* exclamă deodată domnul Wonka, sărind aşa de sus în aer, că ateriză pe spate.

— *Sfinte Sisoe!* strigă el, în vreme ce se ridica de jos.

Flutura scrisoarea, de parc-ar fi vrut să alunge muşte
cu ea.

— Ascultaţi aici, fiţi atenţi ce zice!

CASA ALBĂ WASHINGTON D C.

STIMATE DOMN,

NAŢIUNEA AMERICANĂ - ŞI ÎNTREAGA LUME - ÎŞI EXPRIMĂ BUCURIA ASTĂZI, CÂND CAPSULA DE TRANSPORT S-A ÎNTORS CU BINE DIN AVENTURA SPAŢIALĂ, PURTÂND LA BORDUL EI 136 DE SUFLETE. CREDEM CĂ ACEŞTI 136 DE CETĂŢENI NU S-AR FI PUTUT ÎNTOARCE ÎN SIGURANŢĂ ACASĂ DACĂ NU AR FI FOST SALVAŢI DE O NAVĂ SPAŢIALĂ DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ. MI S-A RAPORTAT CĂ CEI OPT AS- TRONAUŢI CARE ALCĂTUIESC ECHIPAJUL ACESTEI NAVE AU DAT DOVADĂ DE UN CURAJ EXTRAORDINAR. RADARELE NOASTRE AU REUŞIT SĂ LOCALIZEZE ACEASTĂ NAVĂ ŞI MI S-A RAPORTAT CĂ EA

S-A PRĂBUŞIT UNDEVA PE RAZA FABRICII DE CIOCOLATĂ WONKA. IATĂ, AŞADAR, MOTIVUL PENTRU CARE VĂ SCRIU.

DORESC SĂ-MI EXPRIM RECUNOŞTINŢA ÎN NUMELE ÎNTREGULUI POPOR AMERICAN ŞI SĂ LE ADRESEZ CELOR OPT BRAVI ASTRONAUŢI INVITAŢIA CĂLDUROASĂ DE A PETRECE CÂTEVA ZILE CA OASPEŢI DE ONOARE LA CASA ALBĂ.

ÎN ACEASTĂ SEARĂ VOM ORGANIZA UN COCTEIL SPECIAL ÎN SALA ALBASTRĂ ŞI VOI AVEA PLĂCEREA SĂ-I DECOREZ PERSONAL PE FIECARE DINTRE CEI OPT VITEJI EROI, ALE CĂROR FAPTE VOR RĂMÂNE PE VECI ÎNSCRISE ÎN CARTEA DE ONOARE A NAŢIUNII. LA RECEPŢIE VOR FI PREZENTE NUMEROASE PERSONALITĂŢI, PRINTRE CARE DOMNIŞOARA VICEPREŞEDINTE (ELVIRA TIBBS), MEMBRII CABINETULUI MEU, ŞEFII DE STAT MAJORAI FORŢELOR ARMATE, AERIENE ŞI NAVALE, TOŢI MEMBRII CONGRESULUI AMERICAN, UN FAIMOS ÎNGHIŢITOR DE SĂBII DIN AFGANISTAN CARE MĂ ÎNVAŢĂ SĂ-MI ÎNGHIT CUVINTELE, (DE EXEMPLU POT SĂ ÎNGHIT CUVÂNTUL „SĂBII" ŞI ATUNCI EL VA

FI DOAR UN "ÎNGHIŢITOR DE"). ŞI CINE MAI VINE? A, DA, TĂLMACIUL-ŞEF AL ADMINISTRAŢIEI PREZIDENŢIALE ŞI GUVERNATORII TUTUROR STATELOR FEDERALE ŞI, DESIGUR, PISICA MEA, DOAMNA TAUBSYPUSS.

LA POARTA FABRICII AŞTEAPTĂ UN ELICOPTER GATASĂVĂPOARTE PETOŢI OPT CĂTRE WASHINGTON.
EU ÎNSUMI VĂ AŞTEPT LA CASA ALBĂ CU MARE PLĂCERE ŞI NERĂBDARE.
CU CELE MAI BUNE URĂRI RĂMÂN AL DUMNEAVOASTRĂ,

LANCELOT R. GILLIGRASS Preşedintele Statelor Unite

P.S. VĂ ROG MULT, DACĂ PUTEŢI SĂ-MI ADUCEŢI NIŞTE SUPERDELICIOASE MEGABEZELE WONKA. SUNT PREFERATELE MELE, DAR MEREU MI LE FURĂ CINEVA DIN SERTARUL BIROULUI. ŞI SĂ NU-I SPUNEŢI DOICII CĂ MI-AŢI ADUS.

Domnul Wonka tăcu. Charlie putea să audă respiraţia celor din jur, mai rapidă decât era normal. Şi parcă mai era ceva... era un fel de emoţie în aer, ca un vârtej care făcea să i se învârtă capul... era... era... era o mare fericire! Bunicul Joe fii primul care-i dădu glas, strigând cât îl ţineau puterile:

— *Iupuiiuuuiiiiiiuuiiiui!*

Sări ca apucatul şi-l prinse pe Charlie de mâini şi amândoi începură să danseze pe malul râului de ciocolată.

— Chaaaarlieeee, cânta Bunicul, mergem la Casa Albă! Pân' la urmă mergem la Casa Albă!

Doamna şi domnul Bucket dansau şi ei, râzând şi cântând, iar domnul Wonka dădea ture prin sală, arătându-le mândru omuleţilor Oompa-Loompa scrisoarea pe care-o primise. Trecu cam un minut, până când îşi veniră în fire.

Atunci domnul Wonka bătu din palme şi strigă:

— Gata, gata, să nu ne pierdem cu firea! N-avem nicio clipă de pierdut! Charlie, Bunicule Joe, doamnă Bucket, domnule Bucket! Elicopterul e la poartă - nu se face să-l lăsăm să aştepte!

Porni în goană spre ieşire.

— *Hei!* ţipă Bunica Georgina, care încă şedea în vârful patului. Suntem şi noi invitaţi, sau ai uitat?

— Era vorba de toţi *optl* întări Bunica Josephine.
— Adică *şi* eu! spuse Bunicul George.
Domnul Wonka se întoarse spre ei:
— Fireşte că sunteţi invitaţi, zise el simplu, dar patul nu încape în elicopter, aşa că n-aveţi cum să veniţi...
— Ce vrei să spui, dacă nu ne dăm jos din pat, nu putem veni? zise Bunica Georgina.
— Exact asta vreau să spun, zise domnul Wonka.
Pe urmă îi şopti lui Charlie, dându-i un ghiont:
— Mergi, mergi înainte, nu te opri.
Numaidecât în spatele lor se auzi un foşnet de cearşafuri şi pături şi un pocnet de arcuri, atunci când cei trei bunici săriră aproape în acelaşi timp afară din pat. Acum alergau să-i prindă pe ceilalţi din urmă, strigând:
— Nu plecaţi fără noi!

Se mişcau cu o iuţeală de necrezut prin sala aceea mare, iar domnul Wonka, Charlie şi toţi ceilalţi rămăseseră cu gurile căscate.Cei trei bunici ţopăiau pe poteci, sărind peste tufişuri cu mare agilitate, grăbindu-se să ajungă la ieşire. Cămăşile de noapte fluturau pe ei ca nişte drapele.

Deodată, Bunica Josephine puse o frână de era cât pe ce să cadă toţi în nas:

— Staţi! strigă ea. Suntem nebuni! Ne ducem la Casa Albă în cămăşi de noapte? Cum o să stăm acolo în faţa tuturor acelor oameni şi cum ne va decora preşedintele, când suntem aproape dezbrăcaţi?

— Vai de mine, se plânse Bunica Georgina, ai dreptate. Ce ne facem?

— N-aveţi haine de schimb? se interesă domnul Wonka.

— De unde, dacă de douăzeci de ani nu ne-am mai dat jos din pat?

— Nu putem merge, se jeluia Bunica Georgina în gura mare. Trebuie să rămânem în pat.

— Dar nu putem să trecem mai întâi pe la un magazin? zise Bunicul George.

— Cu ce bani? răspunse Bunica Josephine. N-avem un chior!

— *Bani?* strigă domnul Wonka. Am eu o grămadă de bani! Nu banii sunt problema!

— Staţi aşa, zise Charlie, ce-ar fi atunci să-i zicem pilotului să aterizeze pe acoperişul unui magazin de haine? Apoi intrăm şi cumpărăm tot ce ne trebuie.

Charlie! strigă domnul Wonka entuziasmat, apucându-l de mână. Nu ştiu, zău, ce ne-am face fără tine

!Eşti un geniu! Haideţi, să mergem! Avem treabă la Casa Albă!

Mână în mână, cei opt eroi ieşiră în paşi de dans din Sala cu ciocolată, pe coridor, către uşa pricipală. Ajunseră afară, iar la poarta fabricii îi aştepta un elicopter. Un grup de bărbaţi foarte bine îmbrăcaţi veniră spre ei şi se înclinară respectuos.

— Charlie, băiete, zâmbi Bunicul Joe, hai c-am avut o zi tare agitată!

Sfârşit

— Agitată? râse Charlie. Eu cred că agitaţia de-abia acum începe!

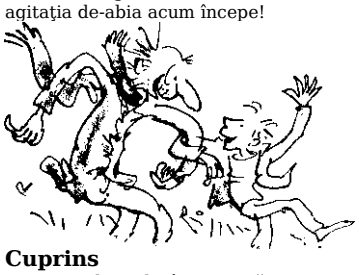

Cuprins

1. Domnul Wonka întrece măsura..... 7
2. Hotelul Spaţial SUA..... 18

3. Operaţiunea de cuplare..... 26
4. Preşedintele 35
5. Oamenii de pe Marte..... 47
6. Invitaţie la Casa Albă..... 58
7. E ceva neplăcut în lift 64
8. Despre Vermii Fioroşi 70
9. Suntem mâncaţi..... 79
10. Capsula de Transport în primejdie - primul atac 89
11. Bătălia cu Vermii 96
12. înapoi la Fabrica de ciocolată..... 109
13. Cum s-a inventat WonkaVita..... 115
14. Reţeta de WonkaVita.....126
15. Adio, Georgina!..... 131
16. VitaWonk şi Tărâmul cu Minus.....150
17. Operaţiunea de salvare..... 161
18. Cea mai bătrână persoană din lume 168
19. Bebeluşii se fac mari 181
Cum să dai pe cineva jos din pat 18

Descoperă şi o altă carte de Roald Dahl

Dă pagina şi citeşte un fragment.Benzinăria

Când aveam patru luni, mama mea a murit pe neaşteptate, iar de atunci tata a trebuit să aibă

singur grijă de mine. Iată cum arătam pe-atunci:
Nu aveam nici fraţi, nici surori.
Aşa că toată copilăria mea, începând cu vârsta de patru luni, am fost doar noi doi, tata şi cu mine.
Locuiam într-o veche rulotă ţigănească, în spatele unei benzinării. Tatăl meu era proprietarul benzinăriei, al rulotei şi al unui mic teren din spatele acestora, iar asta era toată averea lui. Era o benzinărie micuţă, situată la marginea unui drumeag de ţară, înconjurată de terenuri agricole şi de dealuri împădurite.

Când eram bebeluş, tata mă spăla, mă hrănea, îmi schimba scutecele şi făcea un milion de alte lucruri pe care de obicei le face mama pentru copilaşul ei. Pentru un bărbat toate astea nu erau treburi uşoare, mai ales că în acelaşi timp trebuia să repare motoare de maşini şi să vândă benzină ca să-şi câştige traiul.

Dar asta nu părea să-l deranjeze pe tata câtuşi de puţin. Cred că el îşi

revărsa asupra mea toată iubirea pe care o simţise pentru mama. în primii mei ani de viaţă, n-a

mfost nicio clipă trist sau bolnav, şi iată-mă ajuns la cea de-a cincea aniversare a zilei mele de naştere.

Eram, aşa cum puteţi vedea, un băieţel murdar, mânjit tot cu ulei şi vaselină - asta pentru că-mi petreceam toată ziua în atelier ajutându-l pe tata să repare maşinile.

Benzinăria nu avea decât
două pompe. în spatele
lor era o baracă de lemn
care servea drept birou.
în birou nu era mare
lucru, în afară de o masă
veche şi o casă de marcat

în care se puneau banii - era una din acelea la care apeşi un buton, sună un clopoţel, iar sertarul ţâşneşt

eafară cu un zăngănit groaznic. Chestia asta îmi plăcea la nebunie.

Clădirea pătrăţoasă de cărămidă din dreapta biroului era atelierul. Fusese construit chiar de tata, cu mare drag, şi era de fapt singurul lucru mai solid din locul ăla. „Noi doi suntem mecanici de motoare", îmi tot spunea tata. „Ne câştigăm pâinea reparând motoare şi n-am putea face treabă ca lumea într-un atelier dărăpănat." Era un atelier grozav, mare cât să încapă acolo o maşină şi să mai rămână şi loc ca să lucrezi în jurul ei. Aveam şi un telefon ca să ne poată suna clienţii care aveau de adus maşini la reparat.

Rulota era locuinţa şi căminul nostru. Era o veche rulotă ţigănească, avea roţi mari şi era pictată peste tot cu modele frumoase în galben, roşu şi albastru. Tata zicea că rulota

avea pe puţin o sută cincizeci de ani. între pereţii ei de
lemn se născuseră şi crescuseră o droaie de copii de ţigan. Pe vremuri, trasă de un cal, bătrâna rulotă probabil cutreierase mii de kilometri pe drumurile şi uliţele Angliei. Acum însă terminase cu hoinăreala şi, fiindcă spiţele de lemn ale roţilor începuseră să putrezească, tata pusese nişte cără-' mizi dedesubt pe care să se sprijine.

în rulotă nu era decât o cameră şi nu era cu mult mai mare decât o baie modernă de dimensiuni normale. Era o încăpere îngustă, după forma rulotei, iar în spate, pe perete, erau două paturi suprapuse. Cel de deasupra era al tatălui meu, cel de dedesubt, al meu.

Cu toate că aveam electricitate în atelier, nu aveam voie să tragem curent în rulotă. Tipii de la compania de electricitate au spus că-i periculos să tragi fire electrice în ceva atât de vechi şi de rablagit. Aşa că pentru lumină şi căldură foloseam cam tot aceleaşi metode pe care le întrebuinţaseră ţiganii cu mult timp în urmă. Iarna ne încălzeam la o sobiţă în care ardeam lemne, care avea un horn ce ieşea prin acoperiş. Mai aveam un arzător cu parafină pe care puteam să fierbem apă pentru ceai sau să

ne gătim o tocană, iar de tavan atârna o lampă cu parafină.

Când trebuia să fac baie, tata încălzea un ibric cu apă, pe care-o turna într-un lighean. După ce mă dezbrăca în pielea goală, stăteam în picioare în lighean, iar el mă săpunea peste tot. Reuşea, cred, să mă spele la fel de bine ca şi cum aş fi fost într-o cadă - ba poate chiar mai bine, pentru că nu ajungeam să stau în apa murdară cu care mă spălasem.

Pe post de mobilă aveam două scaune şi o măsuţă, plus un scrin micuţ, şi cam asta era tot. Nici n-aveam nevoie de mai mult.

Toaleta noastră era o căsuţă caraghioasă de lemn aşezată în câmp, la ceva distanţă în spatele rulotei. Vara era în regulă, însă pot să vă spun că să stai acolo iarna, într-o zi cu ninsoare, era ca şi cum ai fi stat într-un frigider.

Chiar în spatele rulotei era un măr bătrân. Făcea nişte mere frumoase, care se coceau pe la mijlocul lui septembrie şi din care tot puteai să culegi vreo patru-cinci săptămâni. Câteva crengi atârnau deasupra rulotei, iar atunci când vântul le scutura în timpul nopţii merele nimereau adesea pe acoperiş. Stăteam în pat şi le auzeam deasupra capului meu cum

fac *buf... buf... buf..,* dar zgomotele acelea nu mă speriau, pentru că ştiam exact ce sunt.

Fragment din *Danny, campionul lumii,* de Roald Dahl, ilustraţii de Quentin Blake, traducere din engleză de Adrian Oţoiu, Editura Arthur
Grupul Editorial ART Comenzi - Cartea prin poştă C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576; fax: 021 369 31 99
Comenzi - online www.editura-arthur.ro

Continuarea romanului *Charlie şi Fabrica de Ciocolata*

Charlie a câştigat fabrica de ciocolată, dar aventurile prin care trece alături de bizarul domn Wonka şi de ciudata sa familie nu sunt nici pe departe

încheiate. Cu toţii sunt pasagerii Marelui Ascensor de Sticlă, maşinărie care-i va purta într-o fabuloasă călătorie prin spaţiul cosmic. Spre final, cei trei bunici ţintuiţi la pat vor suferi nişte transformări deopotrivă uluitoare şi pline de haz. Peste toate acestea, confruntarea cu nişte creaturi înfricoşătoare, o călătorie în măruntaiele pământului şi o întâlnire cu nişte şefi de stat

de tot râsul vă vor face să citiţi pe nerăsuflate acest al doilea volum al seriei.

Seria de autor Roald Dahl

Charlie şi Fabrica de Ciocolată
Danny, campionul lumii
Domnul Fox, vulpoi fantastic
Georgeşi miraculosul sau medicament
James şi piersica uriaşa
Marele Uriaş Prietenos
Ma tilda Vrăjitoarel

*e*9786067884951

izitaţi www.roalddahi.com şi aflaţi mai multe despre implicarea în cauze caritabile.

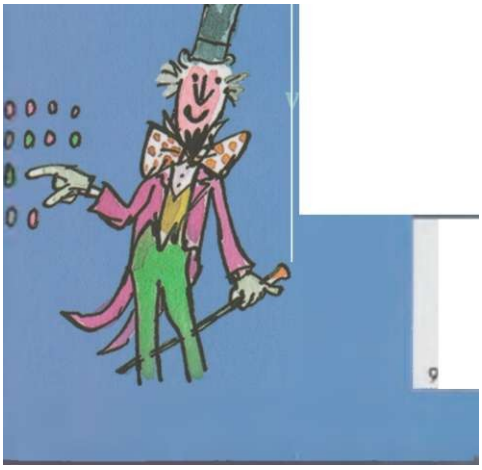

www.editura-arthur.ro